

DÜŞÜNCENİN YANKISI

Veysel Şahin

Kutlu Yayınevi

İstanbul - 2026

KUTLU YAYINEVİ

göksel sözcüklerin yayıncısı

T. C. Kültür ve Turizm Bakanlığı
yayıncı belgesi: 50661

bétik: 1888

Yazar: **Veysel ŞAHİN**
Dizer: **Aliye AYBÜKE**
Kapak Tasarımcısı: **Hazar ALABDULLAH**

1. baskı: Nisan, 2026 – İstanbul

ISBN: 978-625-8566-48-2

© Veysel ŞAHİN

Tüm içerik yazarının sorumluluğundadır. Yayınevi yalnızca basım, dağıtım ve satış işlemlerinden yükümlüdür.

Baskı-Cilt: Kitapyurdu Doğrudan Dağıtım,
Yenibosna Merkez Mah. Cemal Ulusoy Cad. No: 43,
Bahçelievler - İstanbul
(kdd. kitapyurdu.com Sertifika No: 40675)

KUTLU YAYINEVİ – göksel sözcüklerin yayıncısı

Tevfikbey Mahallesi, Şehit Adem Tamrak Sokağı, No: 2/7
Küçükçekmece - İstanbul
İletişim: 0850 241 76 34, istek@kutluyayinevi.com

İçindekiler

Önsöz	9
Bismillahirrahmanirrahim: "La Galibe İllallah!!!"	11
Ateistlere Cevap!	12
Varoluş Meselesi.....	14
İlk İnsanlar ve Ensest İftirası!	24
Yahudi Charles Darwin'in Evrim Yalanı.....	27
Dünyanın En Büyük Bilim Adamı Adem Babadır!	29
Hira Mağarası! Bir Mağaradan Dünyaya Açılan Kapı... ..	32
Boş Yere Mi Yaratıldık!	34
İnsan ve Hayat!.....	36
Dünya İmtihan Yeridir... ..	39
Ölüm De Var!	41
Dünyaya Aldanan İnsan!	43
Ahlak, İslam ile Birlikte Hayat Bulan Bir Değerdir.....	46
Ölüm ve Ahiret Bilinci.....	49
Affı Olmayan Günah: Şirk!	51
Kuran Eğitimi Hakkında.....	54
Çocuk ve "Allah" Ödevi.....	56
Eğitimde Adalet Eşitsizliği ve Sapkın Müfredat Sorunu!	59
Sünnetin Ruhu.....	62
Kuran Değişmemiştir ve Değiştirilemez!	65
Kuran Okunmadığında.....	69
Kuran ve Hadis İlişkisi... ..	72
İblis Melek Değildi.....	76
İblis ve Cinlerinin Pişmanlık Dolu Yakarışı	78

İçimizdeki Büyük Savaş.....	79
Kötülüğün Mimarı: İblis'e!	81
İnsanın Şeytan/Cinlerden Üstünlüğü.....	84
Müslüman Cinlerin İnsanlarla Diyalogu.....	85
Cinciyim Sahtekarlığı!	87
Şeytanın Zehri: Alkol ve Uyuşturucu	90
Eşcinsellik: Şeytanın Cinsel Oyunları!.....	92
Sessiz Çığlık: Epstein!.....	95
Şeytani Sistemlerin Köleliği!	100
Kötü Psikoloji Diye Bir Şey Yok, Vesveseler Var	104
Şeytanın En Büyük Mahareti!.....	107
Şeytanın Hastalık ve İlaç Hilesi!.....	109
İblis'e Gönül Veren Cinlere Öğütler!	114
Sevgiyi Yaratana Sevmek	117
Algıda Çekicilik... ..	119
Beyin Değil, Kalp Düşünür!	126
Düşünmek Zor Zanaattır!	129
Neyin Peşindesin?	133
Bir Arayışın Anatomisi... ..	135
İnsanlığın Temel Sütunları... ..	138
İnsan İyi Midir Kötü Mü?	140
Cehalet.....	142
Gizlilik ve Dostluk... ..	144
Merhamet Üzerine	146
Derin Bir Yara: Irkçılık!.....	148
Türk, Kürt ve Arap Kardeşliği.....	151

Şarlatanlık ve Zihin Köleliği!.....	156
Kandil Gecelerinin Masumiyeti ve Helallığı Üzerine.....	159
Allah, Kullarının Kötülüğünü İstemez!.....	163
Nefs ile Savaşmanın Önemi.....	166
"Allah Versin" Demekle Sorumluluktan Kaçmak!	168
İnsan Olmak ve İnsanlığı Arayış.....	171
Delilik ve Aptallık!	173
Doğa ile Savaş: Kazandıkça Kaybediyoruz	175
Keyfi Zam ve Fırsatçılık!	177
Sabır ve Tevekkül.....	179
Sessiz Akıllar ve Kötülük!.....	181
Fitne Yağmurlarında Rahmet Aramak.....	183
Ramazan Bayramı... ..	185
Şefa'at !	188
Zorluklar ve Lütuflar... ..	191
Gerçek Zenginlik.....	193
Kıymetli Kul... ..	195
En Önemli Emanet: Çocuk!	197
Çocuk Hakları Günü... ..	199
"Korkaklar Zafer Anıtı Dikemez!".....	202
İslam'da Hoşgörü Yanılgısı!	204
Düşmanın Silahıyla Silahlanın!.....	207
Ruhu Tanımak... ..	209
Zalim Kimdir?.....	211
Ne Mutlu... !.....	213
Ömür ve Anın Değeri... ..	215

Dua, Sabır ve Namaz Hakkında.....	218
İnsan Olabilmenin Erdemi!.....	220
Dünyanın En Pahalı Kelimesi: Keşke!	222
İsraf Etmeyiniz!.....	224
Ey İman Edenler!.....	226
Dostluk ve İnsani Değerler.....	229
Kefenin Cebi... ..	231
Edep, Terbiye ve Güzel Ahlak Üzerine.....	233
Konuşmanın Niteliği!	237
Cahil ile Dost Olma!.....	239
Duyarsızlık!.....	241
Nankörlük!.....	243
Fitne!.....	245
Ahlaki Felaketler!.....	248
Yalanın Kucağında Büyüyen Bir Canavar: Dedikodu!	251
Fikirle Değil, İnsana Saygı!	253
Kirlenmek Güzeldir Mi Dediniz?.....	255
Kurban Bayramı!	257
Körlük!.....	259
Takva Nedir?	261
Tevekkül Nedir?.....	264
Sabır: Kara Bir Diken!.....	267
Lut Kavmi de Bizde, Put Kavmi de!	269
En Güzel Devrim: İslam!	271
İnsanın Hakikatten Kaçışı Üzerine... ..	273
Tevazulu ve Mütevazı İnsan Olmanın Önemi!.....	275

İslam'ı Müslümanlara Göre Yargılamayın!	277
Kınadığını Yaşamadan Ölmezsin!	279
Kanun Koyucu İnsan Değil, Allah'tır!	282
İslam: Tek ve Hak Din!.....	284
Sahte Hadisler ve Açtığı Yaralar!	287
Ruhun Hakikati.....	291
Şükür Bilinci... ..	293
Namaz Hakkında.....	295
Zekat ve Faiz.....	297
Asr-ı Saadet.....	300
Diplomasızlardı Ama!.....	303
Hazreti Muhammed'in Kadınlar Hakkındaki Hadisleri	308
Kadın Emeği ve Kapitalizm!	311
İslam'da Kadın.....	315
Tekfircilik!	319
İslam'da Zorlama Yoktur.....	323
Toplumun Çöküşü!	326
Bölünmüş Bir Toplum!	329
Ey Müslümanlar, Tefrikaya Düşmeyin!	331
Gizli Egemenlik: İzm'ler!	333
Şeriat Hakikati!	340
Laiklik ve Şeriat...!.....	342
İslam'da Demokrasi.....	347
Küfür Devletinde Müslüman'ın Görev Alabilirliği.....	349
Osmanlı İmparatorluğu	353
Dünyaya Hükmeden Osmanlı ve Adaletinin Müthişliği.....	356

Osmanlı ve Yunan Algısı!	359
Hilafeti İlan Etmeli!	361
Ey Hizb-ut Tahrir Mensupları!	364
Doğu Türkistan'da Zulüm!	366
Filistin Devleti ve Kahpe İsrail!	368
İran Meselesi!.....	370
PKK'nın Satanist Bir Örgüt Olması!	372
Devlete Sitem!.....	374
Şehitlerimize Minnetle...!.....	376
Terörist ve Terörizm Tanımı!	378
Son Durak: Adaletin Tecelli Edeceği Yer	384
Bir Dua.....	388
Veda.....	391

Önsöz

İnsan, bu dünyaya sadece yaşamak için gelmedi. Nefes almak, büyümek, çalışmak, yemek, içmek, sevinmek ve ölmek... Eğer bütün hikaye bundan ibaret olsaydı, kalbimizin derinliklerinde yankılanan o sessiz sorular hiç var olmazdı. Oysa her insan, hayatının bir noktasında durur ve kendine şu soruyu sormak zorunda kalır: **“Ben neden buradayım?”** Bu soru, bazen bir gecenin sessizliğinde gelir. Bazen bir kaybın ardından. Bazen kalabalığın ortasında, bazen yalnızlığın en derin yerinde... Ve çoğu zaman cevabı dışarıda değil, insanın kendi içinde saklıdır. Çünkü insan sadece bir beden değildir; o aynı zamanda düşünen, hisseden, sorgulayan ve anlam arayan bir varlıktır.

Bu kitap, kesin cevaplar vermek iddiasıyla değil; unutulmuş olanı hatırlatmak niyetiyle yazıldı. Çünkü hakikat, çoğu zaman yeni bir bilgi değil, bastırılmış bir fark edıştır. İnsan, neyi kaybettiğini fark ettiğinde, aslında neyi aradığını da anlamaya başlar.

Modern çağ, insana birçok şey sundu. Hız, bilgi, teknoloji, güç... Ancak aynı zamanda insanın kalbini gürültüyle doldurdu. Bu gürültü içinde en çok kaybolan şey ise anlam oldu. İnsan, dış dünyayı keşfettikçe iç dünyasından uzaklaştı. Bildikçe unuttu, kazandıkça kaybetti. Ve bir noktada, sahip olduğu her şeyin ortasında, neden hala eksik hissettiğini sorgulamaya başladı. İşte bu eser, o eksikliğin izini süren bir yolculuktur. Bir tartışma değil, bir davettir. Bir

zorlamadan çok, bir hatırlatmadır. Çünkü hakikat, zorla kabul ettirilmez; ancak samimiyetle arayan kalbe kendini gösterir.

Bu kitabın amacı; hakikatin sahibine hizmet etmek, O'nu unutan kalplere O'nu hatırlatmak ve arayanlara bir işaret bırakmaktır. Çünkü hidayet, yalnızca Allah'ın elindedir. İnsan ise sadece hatırlatır. Ve bu kitap, yalnızca bugünün insanı için değil, aynı zamanda yarının emanetleri için de yazıldı. Bir gün büyüüp bu satırları okuyacak olan çocuklarım **Nehir Defne** ve **Nafiz Toprak** için...

Bu dünyanın gürültüsü içinde hakikatin sesini kaybetmemeleri, kim olduklarını ve kime ait olduklarını unutmamaları için... Eğer bir gün yollarını ararken bu satırlarda bir iz, bir işaret veya bir ışık bulurlarsa, bu satırların gerçek anlamı o zaman tamamlanmış olacaktır.

Eğer bu kitap, bir tek kalpte bile bir yankı uyandırırsa, bir tek zihni bile düşünmeye sevk ederse ve bir tek insanın bile hakikat yolculuğunda bir adım atmasına vesile olursa, amacına ulaşmış olacaktır. Hakikat, her zaman oradaydı. Sadece onu duymaya hazır bir kalp gerekiyordu...

Bismillahirrahmanirrahim: “La Galibe illallah!!!”

Endülüs'ün zarif incisi El Hamra Sarayı'nın duvarlarında tekrar tekrar karşımıza çıkan bu kısa ama kudretli cümle, yüzyıllar ötesinden bugüne hala haykırıyor: La galibe illallah: **“Allah'tan başka galip yoktur.”**

İnsanın kibri, sahip olduklarını ebedi sanma gafleti, güce ve zafere duyduğu açlık... Tüm bunların karşısında, bu söz bir tokat gibi iner kalbin ortasına. Çünkü gerçek galibiyetin sahibi yalnızca Allah'tır. O izin vermezse ne bir başarı gelir, ne bir fetih gerçekleşir, ne de bir sessizlik bulunur.

Bu söz, yalnızca bir hat sanatı ya da süsleme değildir. O, bir teslimiyetin, bir fark edişin, bir boyun eğişin ifadesidir. Endülüs'ün zirvedeyken bile bu sözü duvarlarına kazıması, ne büyük bir bilgeliktir. Mülk O'nundur. Kudret O'nundur. Zafer O'nundur. Bunu bilen, kazandığında kibirlenmez, kaybettiğinde yıkılmaz.

Bugün, zaferi kendi çabamızda, aklımızda ya da çevremizdeki insanlar sayesinde ararken, bu söz bize tekrar tekrar hatırlatır: **Yalnızca Allah galiptir.** Kimi zaman savaş meydanlarında, kimi zaman kalpteki fırtınalarda, kimi zaman şeytanla olan mücadelemizde... Her galip geliş, ancak Allah'ın dilemesiyle mümkündür. Ve bazen bir yenilgi bile, asıl galibiyetin kapısını açar. Çünkü neyin gerçek zafer, neyin gerçek mağlubiyet olduğunu en iyi bilen O'dur. **“La galibe illallah...”** Bu sadece bir söz değil, bir yaşam felsefesidir. Teslimiyetin, tevazunun, kulluğun özüdür...

Ateistlere Cevap!

Bir insan, kendine bakan gözle kainatı okuduğunda, Allah'ın varlığına dair apaçık işaretleri görebilir. Çünkü en büyük delil, dışarıda değil; insanın ta kendisindedir. Hiç düşündün mü? Sen, bir damla sudan varoldun. Gözlerin, görmeye; kulakların, duymaya; kalbin, hissetmeye programlanmış. Bu karmaşık yapı, nasıl olur da başıboş tesadüflerin ürünü olabilir? Bir saat kendi kendine işlemeye başlasa, akıl ne der? "Bu saati biri yapmış!" Aynı akıl, bu kadar muhteşem bir vücuda nasıl "tesadüfen olmuş" der?

İnsan yalnız beden değildir. Karnı doyar, ama ruhu aç kalır. Neden mutlu değiliz sadece yemekle, eğlenceyle, parayla? Çünkü ruh, Yaradan'a ait olanla doyar. Vicdan, adalet, merhamet gibi kavramlar; Allah'ın insana koyduğu ilahi ölçülerdir. Ateist bir dünya görüşü, bu değerleri temellendiremez. "Neden adil olmalıyım?", "Neden dürüst olmalıyım?", "Neden iyi olmalıyım?" sorularına cevabı yoktur. Ama Allah inancı, iyiliği, hakkı, ahiret inancını anlamayı getirir.

Bir tablo ressamını gösterir. Bir kitap, yazarı hakkında bilgi verir. Peki evrendeki kusursuz düzen, bilinçli bir iradeye işaret etmez mi? Güneş, dünya, oksijen, su... Her şey ölçülü, dengeli, hikmetli. Bu kadar mükemmel bir düzeni, kör sebepler açıklayamaz. Çünkü bilinçsiz bir şey, bilinçli bir sistem kuramaz.

Ateizm, "Evren rastgele oluştu, hayatın bir amacı yok, öldükten sonra her şey bitecek" der. Oysa insanın kalbi

bunu kabul etmez. Çünkü içinde bir sonsuzluk duygusu var. Bir çocuk bile “ölüm nedir?” diye sorduğunda, cevapsız kalan sadece ateist görüştür. Allah inancı ise ölümün bir son değil, bir başlangıç olduğunu söyler. Bu, insana umut ve huzur verir. Allah'ın varlığı, aslında her şeyde açıkça görünür. Yeter ki insan, ön yargısını bıraksın, nefsinin sustursun ve hakikati aramaya niyet etsin. Çünkü O, her şeyden önce kalbe hitap eder. Kalp temizse, Allah kendini hissettirir. Ateist bir kardeşe verilecek en güzel cevap, felsefi tartışmadan çok, insanı kendisiyle yüzleştirmektir:

Sen kimsin? Nereden geldin? Nereye gidiyorsun? Anlamın ne? Nasıl varoldun? Yaşam sistemini kim kurdu? Varoluş amacın nedir? Bu sorulara samimi bir cevap arayan, Allah'ı mutlaka bulacaktır. Çünkü **“O size şah damarınızdan daha yakındır.” (Kaf Suresi: 16. Ayet)**

Varoluş Meselesi...

İnsanın varoluşu, tarih boyunca üzerinde en çok düşünülen ve en çok tartışılan meselelerden biridir. “İnsan niçin vardır?”, “Hayatın bir anlamı var mıdır?”, “İyilik ve kötülük neye göre belirlenir?” “Neden iyi olmalıyım?” gibi sorular, her çağda insan zihnini meşgul etmiştir. Bu sorulara cevap vermek iddiasıyla tarih boyunca sayısız akım ortaya çıkmış, birçok düşünür insanın varlığını farklı açılardan açıklamaya çalışmıştır. Elbette bu akımların ve isimlerin tamamını ele almak mümkün değildir. Ancak insanın varoluşuna dair en çok etkide bulunmuş ve günümüzde hala etkisini sürdüren bazı akımlar ve isimler özellikle dikkat çekmektedir.

Modern çağ, insana hiç olmadığı kadar imkan sunarken aynı zamanda onu hiç olmadığı kadar yalnız, kararsız ve anlamdan yoksun bırakmıştır. Teknolojik ilerleme hızlanmış, bilgiye erişim kolaylaşmış; fakat “Niçin yaşıyorum?”, “Hayatın bir anlamı var mı?”, “İyilik neden yapılmalı?” gibi temel sorular, geçmişe kıyasla daha az cevap bulur hale gelmiştir. Bu anlam boşluğu içinde insan, özellikle de gençler, kendilerine hazır ve kolay cevaplar sunduğunu iddia eden düşünce akımlarına yönelmektedir. Varoluşu sadece bireyin omuzlarına yükleyen yaklaşımlar, hesap ve sorumluluğu er-teleyen inanç biçimleri ya da insanı yalnızca maddeden ibaret gören anlayışlar, bu arayışın doğal bir sonucu olarak öne çıkmaktadır. Bu çerçevede, insanın varoluşunu açıklama iddiasıyla ortaya çıkan ve günümüzde en çok referans

verilen bazı akım ve isimleri şu şekilde sıralamak mümkündür:

Varoluşculuk (Existentialism) Akımı: Jean-Paul Sartre, Albert Camus, Soren Kierkegaard, Martin Heidegger, Simone de Beauvoir (Sartre'in Karısı)

Hiçlik / (Nihilizm) Akımı: Friedrich Nietzsche, Emil Cioran, Arthur Schopenhauer

Reenkarnasyon / (Ruh Göçü İnanıcı) Akımı: Helena Blavatsky, Annie Besant, Paramahansa Yogananda, Sri Aurobindo

Determinizm / (Ateizm ve Materyalizm) Akımı: Sam Harris, Karl Marx, Richard Dawkins,

Agnostisizm / (şüphecilik) Akımı: Thomas Henry Huxley, Bertrand Russell, David Hume, Immanuel Kant, Leslie Stephen

Günümüzde bazı düşünceler, insanın niçin yaşadığı sorusuna farklı cevaplar vermeye çalışır. **Varoluşculuk**, insanın dünyaya amaçsız geldiğini ve anlamı kendisinin üretmesi gerektiğini savunur. İlk bakışta özgürlükçü görünen bu yaklaşım, anlamı tamamen bireysel tercihlere bırakarak evrensel bir doğru/yanlış ölçüsü sunamaz. **Agnostisizm**, insanın yaratıcıya ve hayata dair kesin bilgiye ulaşamayacağını ileri sürerek soruları sürekli askıda bırakır; fakat bu tutum, insanı düşünsel olarak beslemek yerine belirsizlik içinde yorar. **Hiçlik** anlayışı, ölümle birlikte her şeyin sona ereceğini savunur; bu düşünce adalet, hesap ve ahlaki sorumluluk fikrini temelsiz bırakır. **Reenkarnasyon** inancı ise insanın

defalarca dünyaya gelerek arınacağını iddia eder; ancak bu anlayış, bireysel sorumluluğu erteleyen ve hataları ciddiyetsizleştiren bir kaçış kapısına dönüşür. Bunlara ek olarak, sadece maddeyi merkeze alan yaklaşımlar, insanı ruhsuz bir biyolojik varlık olarak ele alır ve sevgi, vicdan, empati, fedakarlık, ahlak, adalet, şeref, namus gibi değerleri açıklamakta yetersiz kalır. **Ateizm ve Materyalizm**, evrende var olan her şeyin maddeden ibaret olduğunu savunur. Ruh, irade ve metafizik gerçeklik bu anlayışta ya yok sayılır ya da yanılsama olarak görülür. Bu yaklaşım, insanı sadece biyolojik ve kimyasal süreçlerden ibaret bir varlığa indirger. Bu noktada **determinizm** devreye girer ve her şeyin zorunlu neden/sonuç zincirleriyle gerçekleştiğini iddia eder. Eğer insan yalnızca maddeden ibaretse ve madde sabit yasalarla hareket ediyorsa, özgür iradenin gerçekliği ciddi biçimde sorgulanır. Böyle bir dünyada ahlak, sorumluluk ve tercih kavramları anlamını kaybeder. İnsan, yaptığı kötülüklerden bile tam anlamıyla sorumlu tutulamaz hale gelir.

Bir akıma özellikle değinmek istediğim için yukarıda bu kavramı hiç kullanmadım. Çünkü çağımızın vebası niteliğinde gördüğüm bu ideolojik sapkınlık, son yıllarda gençler arasında yaygınlaşan, adeta bir moda akım halini almış olan **Deizm** konusu. Allah'ın (Yaratıcının) varlığını kabul edip vahyi, dini ve ilahi müdahaleyi reddeden bir anlayış olarak öne çıkar. Deizm, ilk bakışta ateizme göre daha “makul” ve daha “yumuşak” görünür. Çünkü Allah'ı (Yaratıcıyı) tamamen inkar etmez; fakat bu kabul, pratikte Allah'ı (Yaratıcıyı) hayatın dışına iten bir kabule dönüşür. Deist Tanrı, evreni

yaratmış ama insanla ilgilenmeyen, ibadet ile bağ kurulmayan, adalet dağıtmayan bir İlahtır. Bu anlayış, “hesap”, “sorumluluk” ve “ahlaki bağlayıcılık” gibi kavramları anlamsızlaştırır. Böylece insan, Allah'a (Yaratıcıya) inanıyor gibi yaparken aslında O'na karşı yükümlülük hissetmediği bir konfor alanı oluşturur. Deizm, sorulara cevap vermekten çok, insanı hesaptan uzak tutan bir ara durak haline gelir. Bu yönüyle bir çözüm değil, modern bir kaçış ve inkar biçimidir.

İnsanların yukarıda saydığım akımlara yönelmesinin temelinde çoğu zaman inkar değil, anlam arayışı vardır. Modern dünyada insanlar; “neden yaşıyorum?”, “acı neden var?”, “adalet neden eşit değil?” “zulüm varsa cezası neden yok?” gibi sorulara tatmin edici cevaplar bulmakta zorlanmaktadır. Din, onlara çoğu zaman yaşanmış bir örneklikten ziyade sadece kurallar bütünü olarak sunulduğunda, bağ kurmak güçleşir. Sosyal medyada öne çıkan “özgürlük”, “kendin ol”, “kimseye hesap verme” söylemleri bu akımları cazip kılar. Agnostisizm belirsizlikle rahatlatır, ateizm en gelişmiş hayvanız düşüncesini kodlayarak bütün ahlaki zeminden kaçır, deizm sorumluluğu azaltır, hiçlik hesap korkusunu ortadan kaldırır. Ancak bu yaklaşımlar kısa vadede ferahlatıcı görünse de uzun vadede insanı daha derin bir boşluğa sürükler. Modern akımlar, insanın varoluş sancısını dindirmeyi vaat eder; fakat çoğu zaman bu sancıyı geçici olarak bastırır, pansuman eder. Oysa ki yara çok derindir ve pansumanla iyileşmez...

İşte burada devreye İslam girer. İslam, insanı ne başıboş bırakır ne de umutsuzluğa mahkum eder. İnsanı, anlamı

hazır bir evrene davet eder fakat bu anlamı yaşamak için bilinçli bir çaba ister. Gerçek huzur, sorumluluktan kaçmakta değil, hakikatle yüzleşmekte saklıdır. İslam, insana net bir çerçeve sunar. İnsan amaçsız değildir, başıboş bırakılmamıştır ve yaptığı hiçbir şey karşılıksız kalmayacaktır. Hayat, anlamı sonradan uydurulan bir oyun değil, baştan anlamlı kılınmış bir imtihandır. İnsanı hem beden hem ruh sahibi, hem bilen hem seçen bir varlık olarak konumlandırır. Kader anlayışı, "kadercilik" kavramı ile karıştırılmaz. Allah'ın bilmesi, insanın seçmesini ortadan kaldırmaz. İslam, bu soruya hem fitratla uyumlu hem de insanın hayatına yön veren açık bir anlam çerçevesi sunar. Kuran'ın insan tasavvuru; amaçsız bir gelişin değil, bilinçli biçimde belirlenmiş bir görevin, bir imtihanın ve bir kulluk yolculuğunun var olduğunu bildirir. İnsan rastlantısal olmayan bir biçimde varolmuştur.

Diğer akımları yok sayarak sadece çağımızın vebası Deizm'e gelmek istiyorum. Allah'a (Yaratıcıya) ulaştım ama Allah'ın (ikide bir Yaratıcı yazmayacağım bir daha) insanla konuşup konuşmadığını nasıl anlayacağım? Çünkü Allah'ı kabul eden akıl burada duramaz. Peşinden mutlaka bu soru gelir. Cevap ise adım adım gelir.

Birinci adım: Eğer kainatın (Evrenin) bir yaratıcısı varsa, bu yaratıcı bilinçliyse, bu yaratıcı insanı bilinçli bir varlık olarak yaratmışsa, şu soru kaçınılmazdır: Bu Yaratıcı, insanı neden başıboş bıraksın? Yani: akıl verdi, ahlak duygusu verdi, iyilik/kötülük ayrımı hissi verdi ama "Ne yapacağını sen uydur" mu diyecek? Bu mantıksal bir kopuştur. Allah

varsa rehberlik ihtiyacı zorunludur. Bu, iman değil! aklın gereğidir.

Şimdi ikinci adım: Eğer Allah insanı yönlendirecekse bu rehberlik kişisel ilhamlara bırakılamaz. "Herkes kafasına göre Allah'ı hissetsin" denemez. Çünkü bu durumda 8 milyar Allah ortaya çıkar. Birinin Allah'ı, öldürecek sin der, öbürünün Allah'ı insan yiyebilirsin der, berikinin Allah'ı çalmalısın der, diğerinin Allah'ı kızların olgunluk yaşı yoktur, tuttuğunuzu becerin, kanlarını için, içtikçe güzelleşirsiniz! der. (Epstein, serbest çağrışımlar..) Kısaca ahlak, erdem, ahenk, uyum, hak/batıl ayrımı anlamsızlaşır. O halde rehberlik: herkes için ulaşılabilir, açık, korunabilir, nesiller arası aktarılabilir olmalıdır. Bu da bizi "Vahiy" kavramına götürür.

Üçüncü adım: Burada kritik bir yanlış var: "Vahiy akla aykırıdır." Hayır. Vahiy, ilham demek değildir. Vahiy akli iptal etmez, aklın ulaşamadığı alanı tamamlar. Tıpkı gözün mikroskopa/teleskopa duyduğu ihtiyaç gibi düşünülmeli ya da kulağın işitme cihazına ihtiyaç duyması gibi. Vahiy nedir? Vahiy: kaynağı doğrudan Allah'tır, melekler aracılığı ile Peygamberlere gelir, bağlayıcıdır, evrenseldir, inanç, ahlak ve hayat düzeni koyar. Yani: "Bu böyledir, böyle yaşanacaktır." "bana göre" olamaz, tartışılamaz, kişisel değildir, Akıl şunu der: "Yaratıcı varsa, yol göstermesi tutarlıdır." Vahiy bu tutarlılığın mantıksal sonucudur. O zaman "ilham" nedir? İlham: kişisel bir fark edıştır. Sezgi, içgörü, zihinsel açılım şeklinde gelir. Herkese olabilir. Bağlayıcı değildir. "Ben

böyle hissediyorum/düşünüyorum.” İlhamın doğruluğu garanti değildir, başkasını bağlamaz, hata ve çelişki barındırabilir.

Şimdi dördüncü ve kritik aşamaya gelmiş bulunuyoruz. “Tamam, vahiy olmalı.Ama hangisi?” Burada duyguyla değil, eleme yöntemiyle ilerlenir. Bir ilahi metin: İlah tasavvurunda ve kurallar bütününde çelişki barındırmamalı, akla açıkça ters düşmemeli, insan doğasını gerçekçi anlatmalı, ahlak ve erdem üretmeli, tarihsel olarak korunabilir olmalı, “Ben Yaratıcı Sözüyüm” iddiasını net koymalı ve insan aklı ile üretilmeyecek bir içeriği olmalı. Bu kriterleri koyduğunda, adaylar çok hızlı azalır.

Beşinci adım: Kuran bu elemekten neden geçer? Allah tasavvuru; tek, benzersiz, doğmamış—doğurmamış, zamandan ve mekandan bağımsız, felsefi olarak en sade ve en tutarlı İlah tanımı, insanın yaratılış tasavvurundaki eşsizlik, insanı melekleştirmez, şeytanlaştırmaz, insanı zaafli, iradeli, sorumlu bir varlık olarak anlatır. Bu, psikolojik olarak gerçekçidir. Adalet mantığı, ahlak keyfi değildir, güçlünün lehine değildir, ezilenden yanadır, zamana göre eğilip bükülmez. İyilik, işine geldiği için değil, doğru olduğu için yapılır, yetimin ve yoksulun zenginin malında hakkı olduğunu ortaya koyar ve hakları ihlal edilen gruplar için adalet tesis edilmesini kısas emri ile vurgular. Bu, evrensel ahlakın tek tutarlı zeminidir. Kuran: açıkça “Allah’ın kelamıyım” der, bu iddiayı örtmez, geri adım atmaz ve şunu söyler: “Eğer şüphelenirsen, bir benzerini getir.” Bu, özgüveni yüksek bir metin-

dir. Blöf yapan metin böyle konuşmaz, konuşamaz! Korunmuşluk meselesi vardır; yazılı, ezberli, kolektif aktarımda bu tarihsel olarak eşsiz bir korunma biçimidir. Bu da "Allah insanla konuştuysa, sözünü korur" beklentisiyle uyumludur.

Altıncı ve sonuncu adım mantık zinciri: Şimdi hepsini tek çizgiye koyalım. Allah varsa başıboşluk mantıksızdır. Rehberlik varsa vahiy gerekir. Vahiy varsa tutarlı, korunmuş ve evrensel olmalıdır. Bu kriterleri en net karşılayan metin **Kuran'ı Kerim**'dir.

İlahi kitaplar olarak bilinen diğer üç kitaptan Zebur ve Tevrat, Kuran'ın bildirdiği üzere; Yahudi hahamlar eli ile yazılmıştır ve bu sonuç kitaplar dikkatle okunduğunda doğal olarak ortaya çıkmaktadır. İncil, Hazreti İsa tarafından yazılmış tek bir kitap değildir. Farklı yazarların kaleme aldığı metinlerin bir derlemesidir. Hristiyanlıkta "İncil" denince genellikle Yeni Ahit kastedilir. Yeni Ahit'in merkezinde dört İncil (Gospel) vardır. Bilinen yazarları havari olarak kabul edilen Matta, Markos, Luka ve Yuhanna'dır. Aksini iddia edenler ya cehaletin pençesindeki kandırılmış masumlar ya da bile isteye Kuran'ı reddeden müşriklerdir.

Allah'ı kabul etmek insanı Peygamber'e, Peygamber'i ciddiye almak Kuran'a, Kuran'ı dikkate almak ise vahyin melekler aracılığıyla iletildiği gerçeğine götürür. Bu gerçekler ışığında Allah'ın bizden istedikleri, yani insanın yaratılış gayesi, Allah'ı tanımak, O'na yönelmek ve hayatını bu bilinçle yaşamaktır. İbadet, hayatın tamamını kuşatan bir kulluk halidir. Yüce Rabbimiz şöyle buyurur: "**Ben cinleri ve insanları**

ancak Bana kulluk etsinler diye yarattım.” (Zariyat Suresi: 56. Ayet)

İnsan yeryüzünü imar etmek, adaleti tesis etmek ve emanete riayet etmekle yükümlüdür. Yüce Mevla şöyle buyurur; **“Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım.” (Bakara Suresi: 30. Ayet)** Halife, insanın yeryüzünde Allah'ın yerine geçen bir varlık olması değil; aksine, kendisine emanet edilen dünyayı adalet, ölçü ve sorumluluk bilinciyle korumakla yükümlü her bir kişidir. Bu kavram, insana sınırsız bir yetki değil, ağır bir hesap sorumluluğu yükler. İnsan, halife olarak doğayı ve hayvanatı tahrip etmemek, insanlara zulmetmek ve kendisine verilen akıl ile iradeyi keyfi değil, dengeli ve ahlaki biçimde kullanmak zorundadır. Bu yönüyle halifelik bir üstünlük iddiası değil; emaneti koruma ve doğru olanı gözetme görevidir.

Mülkün asıl sahibi, **Rahman** ve **Rahim** olan Allah, **Mülk Suresi: 2. Ayette** şöyle buyurur: **“Hanginizin daha güzel amel yapacağını denemek için ölümü ve hayatı yarattı.”** Bu ayette insanın dünyadaki varlığının nicelikle değil nitelikle değerlendirildiğini ortaya koyar. Hayatın uzunluğu ya da yapılan işlerin çokluğu değil; bilinçle, sorumlulukla ve ahlaki hassasiyetle yapılan tercihler esas alınır. Ölümün hayatla birlikte anılması, insanın başıboş olmadığını ve yaptığı her seçimin anlamlı bir karşılığı olduğunu hatırlatır. Bu ayet, insanın yeryüzünde halife olarak taşıdığı sorumluluğu imtihan bilinciyle temellendirir: İnsan, sahip olduğu imkanları nasıl kullandığıyla, güç eline geçtiğinde neyi tercih ettiğiyle ve zor

zamanda sıkıntılara karşı nasıl bir duruş sergilediğiyle sınanmaktadır. Böylece hayat, rastgele yaşanan bir süreç değil; insanın değerini ortaya çıkaran bilinçli bir sınav alanı haline gelir.

Kısaca Dünya, tercihlerin anlam kazandığı bir sınav alanıdır. İnsan akıl, irade ve ahlakla donatılmıştır. Yeter ki en büyük düşmanımız olan şeytanların düşünce akımları, felsefi yaklaşımlar, düşünsel yönelimler, entelektüel akımlar, kuramsal yaklaşımlar gibi süsleyip püslediği sapkın ideolojilere ve bu kavramların öncüsü olduğu söylenen "şeytanlaşmış" isimlerin hilelerine, hezeyanlarına kurban gitmeyelim. Gerisi **BASİT!** Sevgili Peygamberimiz Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) altı kelime ile hayattaki görevimizi özetlemiştir. Şöyle buyurur Nur kokulum; **"Ben güzel ahlaki tamamlamak için gönderildim."** İslam'da insanın yeryüzündeki fonksiyonu, "Mutlak Varlığın" "Yaratıcı"nın emrettiği şekilde ahlaki olgunluğa ulaşmaktır... Hakikati arayan her zihin için berraklık, bu yolculuğu ciddiye alan her kalp için huzur diliyor; sonsuz olan ahiret hayatında Cennet ehli olarak buluşmayı ümit ediyorum... Unutmayın! **"Allah dilediğini hidayete erdirir."**

İlk İnsanlar ve Ensest İftirası!

Kuran'da yer alan bir ifade dikkat çekicidir: **“Allah sizi yerden bir bitki gibi bitirdi.” (Nuh Suresi: 17. Ayet)**

Bu ayet, insanın yaratılışıyla ilgili çok derin bir metaforu içinde barındırır. Allah'ın insanı yerden bir bitki gibi bitirdiği bilgisi, yalnızca Adem'in yaratılışına değil, tüm insanlığın yeryüzündeki türeyiş şekline dair bir ipucu verir. Peki bu ifade, bize ilk insanların kardeş kardeşle birleşerek çoğalmadığına dair bir işaret sunabilir mi? Evet, üstelik hem akli hem ilmi hem de ayet merkezli bir zeminde.

Ayette geçen “bitki gibi bitirmek” ifadesi, insanın çoğalmasının, doğal, sistemli ve yaratıcı bir düzene bağlı olduğunu gösterir. Bitkiler tohumdan çoğalır; her bir birey, kendine özgü bir varlık olarak gelişir. Tohum, kendi toprağında filizlenir; anne-babadan gelir ama kardeşin kardeşle birleşimiyle değil, bir dişi ve erkek üreme hücresinin birleşmesiyle oluşur.

Kuran, insanların çoğalmasını hep “eşlerden yaratma”, “çiftler halinde kılma”, “sizi bir nefisten yaratıp ondan eşini var etme” gibi ifadelerle anlatır. Hiçbir ayette, kardeşlerin birbirleriyle çiftleşmesi gibi bir durum tasvir edilmez. Aksine, insanın onurlu bir yaratılışı olduğu vurgulanır: **“Andolsun biz insanoğlunu şan ve şeref sahibi kıldık.” (İsra Suresi: 70. Ayet)** Bu şan ve şeref, ensest ilişkiyle (kardeşin kardeşle birleşmesiyle) örtüşmez.

Eğer insanlık, Hazreti Adem'in çocuklarının birbirleriyle birleşmesiyle çoğalsaydı, bu durum hem aklen hem ahlaken hem de genetik olarak büyük sorunlar doğururdu. Modern genetik, enest ilişkilerin ciddi hastalıklara, deformasyonlara ve kısa ömürlülüğe neden olduğunu ortaya koymuştur. Allah'ın kusursuz bir yaratıcı olduğu ve yarattığını da en güzel şekilde yarattığı birçok ayette belirtilmiştir: **“Biz insanı en güzel surette yarattık.” (Tin Suresi: 4. Ayet)** Enest bir çoğalma modeli, bu “en güzel yaratma” ilkesine açıkça ters düşer.

Kuran, Adem ve Havva'dan yalnızca Kabil ve Habil adında iki erkek çocuktan bahseder. Fakat bu, onların yalnızca sembolik temsiller olduğu anlamına da gelebilir. Çünkü Kuran'da “isimleri verilenler”, mesajın merkezinde olanlardır. Allah başka çocuklar yaratmış olabilir ve bu, bizim bilmediğimiz ilahi bir sır olarak kalmış olabilir. Kuran'da bu konuda mutlak bir sayı verilmez, dolayısıyla: **“Siz ancak size bildirilen kadarını bilirsiniz.” (Kehf Suresi: 22. Ayet)** Bu bağlamda Allah'ın yeryüzünde aynı anda farklı yerlerde farklı çiftleri yaratmış olması, ayetlerin bütünlüğüne daha uygundur.

“Nuh Suresi, 17. ayette” yer alan **“yerden bir bitki gibi bitirme”** ifadesi, insanın kademeli, doğal, sistemli ve hikmetli bir çoğalma sürecine işaret eder. Toprak, nasıl çeşit çeşit bitkiyi taşırsa, insan da yeryüzünün farklı bölgelerinde farklı genetik yapı ve dillerle çoğalmıştır. Bu da doğrudan şu ayeti akla getirir: **“Ey insanlar! Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık. Sonra sizi halklara ve kabilelere ayırdık**

ki tanışasınız.” (Hucurat Suresi: 13. Ayet) Burada bahsi geçen “bir erkek ve bir dişi”, sadece Adem ve Havva değil, bir erkek ve bir dişi üzerinden çoğalma modelidir. Bu modelin detayı açıklanmaz, çünkü mesele insanların kökenini değil, birlik ve takvayı vurgulamaktır.

Allah’ın seçtiği peygamberlerin soylarında da hiçbir zaman encest ilişkisi olmamıştır. Allah, temiz olanı seçer: **“Gerçekten Allah, Adem’i, Nuh’u, İbrahim ailesini ve İmran ailesini alemlere üstün kıldı. Onlar birbirinden türeyen bir soydur.” (Al-i İmran Suresi: 33. ve 34. Ayetler)** “Birbirinden türeyen” ifadesi, helal ve fitrata uygun bir nesil anlamına gelir. Encest ise ne fitrata ne ahlaka ne de şeriata uygun düşer.

İlk insanlar kardeş kardeşle birleşerek çoğalmamıştır. Kuran’da yer alan **“yerden bir bitki gibi bitirdik”** ifadesi, insanlığın doğal, planlı, onurlu ve fitrata uygun bir şekilde çoğaldığını gösterir. Encest çoğalma fikri, insanların zihnini bulandırmak ve İslam’ı küçük düşürmek için şeytan ve ordusu tarafından uydurulmuş bir fitnedir. Kuran’ın bütünlüğüyle çelişir; ahlakla bağdaşmaz ve yaratılışın hikmetli düzenine aykırıdır. İnsanoğlunun türeyişi, bir sır perdesiyle örtülmüş olsa da bu sır, Allah’ın adaleti, hikmeti ve fitrata uygunluğu ile açıklanabilir. Bu yüzden Kuran’a sadık kalmak isteyen bir Müslüman için, ilk insanların kardeş kardeşle birleşmediğine inanmak, hem ayetle hem vicdanla daha tutarlıdır.

Yahudi Charles Darwin'in Evrim Yalanı...

İnsanlık tarihi, modern bilimin ortaya koyduğu uyduruk teorilerle sürekli tartışılan bir konu olmuştur. Bu uyduruk teorilerin en dikkat çekenini, Yahudi Charles Darwin'in insanların maymunları canlılardan evrildiği iddiasıdır. Neandertal ve Homo Sapiens gibi terimlerle ifade edilen bu uyduruk teoriler, aslında bilimsellikten alakası olmayan birer hipotezden öteye geçememiştir. İnsan, başlangıcından itibaren akıl, şuur ve medeniyet inşa etme kabiliyetiyle yaratılmıştır. Yahudilerin uydurduğu "Evrimsel Teorisi", modern insanın "ilkel" kabul edilen bir geçmişten evrimleşerek bugünkü haline geldiğini öne sürse de bu iddiaların kesin ve somut kanıtlara dayanmadığı aşikardır. Kuran'da bu teoriyi destekleyen bir ayet vardır fakat, insanlığın doğuşunu değil, Yahudilerin atalarının halini anlatır. Allah, İsrailoğulları'nın yasaklara uymadığı için cezalandırılarak maymuna dönüştürüldüğünü bize bildirmektedir. **"İçinizden cumartesi günü hakkındaki hükmü çiğneyenleri elbette bilirsiniz. Bu yüzden onlara, "Aşağılık maymunlar olun!" demiştik. Biz bunu, hem çağdaşlarına hem de sonradan gelenlere ibret veren bir ceza, müttakiler için de bir öğüt kıldık."** (Bakara Suresi: 65 ve 66. Ayetler)

Neandertal ve Homo Sapiens adı verilen insanların da günümüzde yaşayan insanlardan özde bir fark taşımadığı görülmektedir. Uyduruk resimler ve isimlendirmelerle insanlığın atalarını aşağılamak için türetilmiş oldukları ortadadır. Kaldı ki deri renkleri, çene ve yüz yapısı farklılıkları, ancak coğrafi koşulların etkisiyle oluşan fiziksel değişimlerden ibarettir. İnsanlık, yaratıldığı andan itibaren konuşma

yeteneği, estetik anlayışı ve sosyal yapısıyla medeniyet inşa edebilecek kapasitededir ve Kuran'da detaylıca açıklanmıştır. "Bilim Dini" isimli kitabımda bu konuyu etraflıca ele almıştım. İlk insanların vahşi, ilkel ya da akıldan yoksun olduğu düşüncesi, sadece uydurmadan ibarettir. Adına "bilimsel" takısını yapıştırmak ahmakları ikna etmek, Allah'ın varlık sebebimiz oluşunu gölgelemek ve inkara sürüklenmemiz için düzenlenmiş yalanlar manzumesidir.

Bu tür teorilere karşı en net cevabı, insanın yaratılış gerçeğini ortaya koyan ilahi kaynaklar verir. İslam inancına göre ilk insan, aynı zamanda ilk peygamber olan Hazreti Adem'dir. Hazreti Adem'in yaratılışı, bir evrim süreciyle değil, doğrudan Allah'ın kudretiyle olmuştur. Allah, insanı eşsiz bir şekilde yaratmış, ona akıl, ruh ve sorumluluk yüklemiştir.

Yeryüzüne gönderildiği ilk andan itibaren insan, medeniyet kurma, ilim ve sanatla meşgul olma yeteneğine sahip olarak yaratılmıştır. İlahi irade, insanı diğer tüm varlıklardan üstün kılmış, ona eşyayı tanıma ve adlandırma yetisi vermiştir. İnsan, var oluşunun başlangıcından bu yana "en güzel surette" yaratılmıştır. Bu gerçek, Kuran'da şu şekilde ifade edilmiştir: **"Andolsun, biz insanı en güzel bir biçimde yarattık."** (Tin Suresi: 4. Ayet) Sonuç olarak insan, kökeni maymunlara dayandırılacak kadar basit bir varlık değildir. Aksine, insan başlangıçtan itibaren ilim, akıl ve medeniyetle donatılmış, yeryüzünün halifesi kılınmış yüce bir varlıktır.

Dünyanın En Büyük Bilim Adamı Adem Babadır!

İslam'a göre Hazreti Adem'in sadece ilk insan değil, aynı zamanda ilk peygamber olduğu belirtilmektedir. Kuran'da Hazreti Adem'in yaratılışı, ilmi kapasitesi ve meleklerle üstünlüğü anlatılırken, onun bilgisiyle diğer yaratılmışlardan üstün kılındığı açıkça vurgulanmaktadır. Bu bağlamda, Hazreti Adem'in gelmiş geçmiş en büyük bilim adamı olduğunu şu ayetlerle temellendirebiliriz: **"Ve Adem'e isimlerin tümünü öğretti. Sonra onları meleklerle arz edip, 'Eğer doğru söyleyenler iseniz, haydi bunları isimleriyle bana bildirin' dedi."** (Bakara Suresi 31. Ayet) Bu ayette, Adem Baba'nın Allah tarafından "isimlerin öğretilmesi" ile meleklerle üstün kılındığı belirtilmektedir. Müfessirler, bu "isimlerin" sadece varlıkların isimleri değil, onların mahiyetleri, nitelikleri ve hikmetlerini kapsayan bütün ilimler olduğunu söylemişlerdir. Yani Adem Baba, yaratılışı itibarıyla ilmin en yüce seviyesine sahipti. "Dediler ki: 'Sen'i tesbih ederiz. Bizim Sen'in bize öğrettiklerinden başka hiçbir bilgimiz yoktur. Şüphesiz ki Sen, her şeyi hakkıyla bilen ve her hükümünde tam isabet kaydeden Alim ve Hakim'sin.'" (Bakara Suresi: 32. Ayet) Bu ayetten anlaşılıyor ki, melekler bile Adem Baba'nın sahip olduğu ilim karşısında aciz kalmışlardır. Allah, Adem Baba'ya verdiği bu ilimle, onun diğer yaratılmışlardan daha üstün bir bilge ve bilim insanı olmasını sağlamıştır.

Bakara Suresi 30. Ayet: “Rabbin meleklerle, ‘Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım’ dedi...” Bu ayette geçen “halife” kelimesi, yeryüzünde Allah’ın iradesini temsil eden, düşünen, üreten, keşfeden ve düzenleyen bir varlık anlamına gelmektedir. Bir halife olabilmek için en büyük gerekliliklerden biri ilimdir. Adem Baba, Allah’ın ona öğrettikleriyle bu görev için seçilmiştir. O halde, Adem Baba ilk ve en büyük bilim adamıdır, çünkü ilk insan olmasına rağmen en gelişmiş bilgilere sahip kılınmıştır. Adem Baba’nın üstün bilim adamı olmasının bazı önemli yönleri şöyledir:

Tüm İlimlerin Temeli Ona Öğretildi: Ayetlerden anlaşıldığı üzere, isimleri bilmek, kavramları anlamak ve anlamlandırmak en temel bilimsel süreçlerdir. Adem Baba, bu yetiye sahip ilk insandır.

Öğrenme ve Öğretme Yetisi: İlk insan olmasına rağmen, Adem Baba doğuştan bilgiyle donatılmış ve melekleri bile aşan bir kavrayışa sahip olmuştur. Bu, modern anlamda bile büyük bir bilim insanında aranan temel özelliktir.

İlk İnsan ve İlk Bilgin: Adem Baba, Allah’ın ona bahsettiği üstün akıl ve bilgiyle ilk bilim adamıdır. Bugünkü tüm bilim dallarının özü, onun bildiği temel kavramlarda saklıdır.

İlmin Menşei: İslam alimlerine göre, Adem Baba’nın aldığı bu ilim, bütün peygamberlerin ve ilim adamlarının bilgi kaynağı olmuştur. Onun öğrendiği bilgiler, insanlık tarihine yön vermiştir.

Kuran'ın açık ifadeleri ve İslam alimlerinin yorumları gösteriyor ki, Hazreti Adem yalnızca ilk insan ve ilk peygamber değil, aynı zamanda ilk ve en büyük bilim adamıdır. Ona verilen ilim, bugünkü modern bilimlerin temeli olabilecek genişliktedir. İslam inancına göre, bütün ilimlerin kaynağı Allah'tır ve Allah'ın ilk insana bahsettiği ilim, insanlık tarihindeki en büyük bilgi sistemini oluşturmuştur. Bu yüzden, dünyaya gelmiş geçmiş en büyük bilim adamı Adem Babadır ve bu, Kuran delilleriyle desteklenen kesin bir görüştür. Rabbim, ülkeme ve ilim yuvalarımıza Adem Baba'ya yakışır bir nesil nasip etsin...

Hira Mağarası!

Bir Mağaradan Dünyaya Açılan Kapı...

Mekke'nin kuzeydoğusunda, Nur Dağı'nın zirvesine gizlenmiş mütevazı bir mağara... Hira, dışarıdan bakıldığında sade ve küçük bir taş oyuk gibi görünebilir. Ancak bu mağara, insanlık tarihinin en büyük devrimlerinden birine sahne oldu. Burada, yalnız bir insanın tefekkürleri, bütün bir medeniyetin temel taşlarını oluşturdu. Burada, sessizlik yankılandı, vahyin sesi duyuldu ve bir mağaradan tüm dünyaya açılan bir kapı aralandı.

Hazreti Muhammed (Sallallahu aleyhi ve sellem), her yıl Ramazan ayında bu mağaraya çekilir, günlerce burada kalır, tefekkür ederdi. O, insanların putperestliğe saplandığı, kız çocuklarının diri diri gömüldüğü, adaletin unutulduğu, vicdanın susturulduğu bir çağda, hakikati arayan bir kalbin sahibiydi. Dünya, zulmün karanlığına gömülmüşken "O", Hira'nın sessizliğinde aydınlığa yol arıyordu. Ve nihayet, bir gece, bu mağarada, insanlık tarihini değiştiren o kutlu an yaşandı.

Meleklerin komutanı olan Cebrail, Hira'nın dar ve mütevazı duvarları arasında göründü. Bütün kainatı titreten o ilahi ses yankılandı: **"Oku! Yaradan Rabbinin Adıyla Oku!"** Bu bir emirdi, bir davetti, bir inkılapı. Okuma yazma bilmeyen bir insana yöneltilmişti ama aslında bütün insanlığa çağırıydı. Bu cümle, medeniyetleri şekillendirecek, insan düşüncesini kökten değiştirecek bir serüvenin başlangıcıydı.

Hira'dan doğan bu nur, Arabistan çöllerini aydınlatmakla kalmadı; bütün dünyaya yayıldı. İlim, huzur ve adaletin temelleri burada atıldı. İnsanlık, Hira'nın sessizliğinden yükselen kelimelerle ayağa kalktı.

O gece Hira'da başlayan kıvılcım, kısa sürede bir ışık seline dönüştü. Yetim bir çocuğun önderliğinde, dünya tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir başarıya imza atıldı. Putlar yıkıldı, kız çocukları yaşama ve miras hakkına nail oldu, cehalet dağıldı, adalet hakim oldu. Güçlülerin zayıfları ezdiği düzen yerle bir edildi! İnsanın değeri, kalbindeki iman ve aklındaki hikmet ile ölçülmeye başlandı. Hira Mağarası sadece bir taş oyuk değil; insanlığın yeniden dirilişinin simgesidir. O mağara, bir adamı peygamber, bir ümmeti millet, bir toplumu medeniyet haline getiren sırrın mekanıdır. Bugün her ilim öğrenildiğinde, her zulüm karşısında adalet savunulduğunda, her yetim korunduğunda, her mazlumnun sesi yükseldiğinde Hira Mağarası'nın ruhu yaşamaya devam etmektedir. Çünkü Hira, bir mağara değil, insanın hak ettiği şerefe ve saygıya açılan bir başlangıçtır...

Boş Yere Mi Yaratıldık!

Sabah gözünü açtığında Allah'a şükretmeyi unutmuş bir nesiliz artık. Gözümüz telefonda, gönlümüz dünyalıkta, aklımız reklamlarda... Ve bir ayet, bir tokat gibi iniyor üstümüze: **“Sizi sırf boş yere yarattığımızı ve sizin artık huzurumuza geri getirilmeyeceğinizi mi sandınız?”** (Mü’minûn Suresi: 115. Ayet).

Bir damla sudan yaratılan insan, milyarlarca yıldızın Rabbine kafa tutacak hale nasıl geldi? Nefes vereni unutan bu akıl, kendini ilahlaştıran bu nefis, ne zaman bu kadar küstahlaştı? Her gün yediğimiz lokmanın hesabı sorulacak. Her bakış, her söz, her ihmal... Ama biz ne yapıyoruz?

- Sanki hiç ölmeyecekmişiz gibi yaşıyoruz.
- Sanki toprağın altı yokmuş gibi gülüyoruz.
- Sanki bu dünya bizimmiş gibi hükmediyoruz.

“Huzurumuza geri getirilmeyeceğinizi mi sandınız?” İşte mesele bu. Huzur: Yani Allah’ın divanı. Mahşer. Hesap. Mizan.

Sandık; Çünkü hesap vermekten kaçmak işimize geliyor. Çünkü bu dünyada “hesapsız” yaşamak “rahatımıza” geliyor.

Ama bu ayet rahatımıza da, uykumuza da, gafletimize de tokat gibi çarpıyor.

Ey nefis! Sana verilen ömrü TikTok'ta, Instagram'da, boş hayallerin, geçici tutkuların peşinde heba ettin. Gündelik tartışmalar, lüzumsuz öfkeler, hakikatten uzak planlar...

Kime ne anlatıyorsun? Bedenin toprak olacak. Dilin susacak. Amellerin konuşacak. Ve o gün sorulacak: **"Sizi boş yere mi yarattık sandınız?"**

- Bu dünya bir imtihan yeri, eğlence parkı değil.
- Bu beden bir emanet, mülk değil.
- Bu hayat bir vesika, sonsuzluk değil.

Ve bu ayet bir ikaz değil sadece; bir ikram aslında. Allah seni boş bırakmadığını söylüyor. Seni rastgele yaratmadığını... Ve seni huzuruna alacağını hatırlatıyor.

Ey insan! Kendine gel! Senin derdin maaş, eş, ev, araba değil. Senin asli derdin Rabbinle olan imtihanındır. Şimdi kendine bir sor: Bu hayatı neden yaşıyorsun? Nereye gidiyorsun? Ve en önemlisi... Hazır mısın?

İnsan ve Hayat!

İnsan, gözlerini dünyaya açtığı andan itibaren bir yolculuğa başlar. Bu yolculuk, yalnızca fiziksel bir büyüme süreci değildir; aynı zamanda zihinsel, ruhsal ve manevi bir gelişimi de içerir. Doğum, insanın varoluş sahnesine ilk adımıdır. Henüz bilinçsiz bir halde başlayan bu süreç, zamanla bilinçlenme, farkındalık kazanma ve çevresini anlamlandırma çabasıyla devam eder.

Çocukluk dönemi, insanın en saf ve en aydınlık dönemidir. Bir çocuğun gülümsemesi, dünyaya umut saçar; merakı, öğrenme isteği ve keşfetme arzusu etrafındakilere ilham verir. Ancak bu dönem, sonsuz değildir. Zaman hızla ilerler ve çocukluk yerini gençliğe bırakır. İşte bu noktada insan, kendi kimliğini bulmaya, hayata dair sorular sormaya ve kendine bir yön belirlemeye başlar.

Gençlik, insanın en dinamik ve en coşkulu çağlarından biridir. İnsan bu dönemde hem fiziksel hem de zihinsel anlamda büyük bir gelişim gösterir. Hayaller kurar, hedefler belirler, mücadele eder ve geleceğini inşa etmeye çalışır. Ancak bu dönemin en büyük handikapı, zamanın hızla akıp gitmesi ve hayatın, kendisinden beklenenleri insana birer birer yüklemesidir.

Orta yaşa gelindiğinde, insanın bakış açısı değişmeye başlar. Gençliğin heyecanı ve aceleciliği yerini derin düşünmelere, muhakemeye ve sorumluluklara bırakır. Aile, iş, toplum ve ahlaki değerler daha fazla ön plana çıkar. Kişi, geride bıraktığı yıllara dönüp baktığında, kazandığı tecrübeleri ve edindiği dersleri görebilir. Ancak bu dönemde, bir başka gerçeğin de farkına varılır: Zaman hızla tükenmektedir.

İnsan yaşlandıkça, bedeni zayıflasa da ruhu derinleşir. Geçmişi daha çok düşünür, hatıralar arasında gezinir ve hayatın anlamını sorgular. Gençlik yıllarında pek de üzerine düşünmediği kavramlar, artık daha önemli hale gelir. Ölüm, kaçınılmaz bir gerçek olarak ufukta belirir. İnsan, doğumla aydınlanan hayatının, ölümle birlikte bilinmezliğe, yani meçhule doğru yol aldığını idrak eder.

Ölüm, hayatın son perdesidir; ancak son mu, yoksa yeni bir başlangıç mı olduğu konusu, insanlığın en kadim sorularından biridir. Farklı inanç sistemleri, ölüm sonrası hayat hakkında çeşitli görüşler sunar. Kimi bir yok oluş olarak görür, kimi ise yeni bir başlangıç olarak kabul eder. Ancak kesin olan bir şey vardır: Ölüm, insanın bu dünyadaki varlığını sona erdirir ve onu meçhule, bilinmeyene taşır. Müslüman olarak düşünsek bile "cehennem mi yoksa cennet mi" sorusu tam bir meçhuldür. Mahşer günü ve mizan terazisinde gerçek ortaya çıkacaktır.

İnsan, doğum ile başlayan yolculuğunda birçok duraktan geçer. Çocuklukta aydınlığıyla etrafını aydınlatır, gençlikte ateş gibi yanar, olgunlukta ışığını yaymaya devam eder ve sonunda ölümle birlikte bilinmeyene doğru yol alır. Ancak bu sürecin anlamlı olması, insanın nasıl yaşadığı ve geride ne bıraktığıyla doğrudan ilişkilidir. Gerçek anlamda yaşamak, sadece nefes almak değil; bilgelik, merhamet, iyilik ve adaletle dolu bir ömür sürmektir. Çünkü insan, dünyadan göç ettiğinde geriye sadece bıraktığı ışık kalır...

Dünya İmtihan Yeridir...

İnsanoğlunun dünya hayatındaki varlığı, sadece maddi ve geçici menfaatlara dayalı bir süreç değildir. İnanç perspektifinden bakıldığında, bu dünya bir anlam, bir hikmet ve en önemlisi bir imtihan yurdudur. İslam inancına göre, dünya hayatı geçici bir konak, ahiret ise ebedi yurttur. Bu bağlamda, “Bu dünya bir imtihan yeridir” sözü, hayatın tamamının bir sınav alanı olduğunu ifade eder.

Kuran'da birçok ayette dünya hayatının bir sınav olduğu açıkça belirtilmiştir. Allah şöyle buyurur: **“Hanginizin daha güzel amel işleyeceğini denemek için ölümü ve hayatı yaratan O’dur...”** (Mülk Suresi: 2. Ayet) Bu ayet, hayatın gayesinin sadece yaşamak değil, güzel amellerle sınavı geçmek olduğunu gösterir. İmtihan sadece sıkıntılarla değil, aynı zamanda nimetlerle de olur:

“Andolsun ki sizi biraz korku, açlık, mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabredenleri müjdele.” (Bakara Suresi: 155. Ayet)

“Şüphesiz biz sizi iyilik ve kötülükle deniyoruz. Ve nihayet bize döndürüleceksiniz.” (Enbiya Suresi: 35. Ayet)

Bu ayetler, insanın hayatı boyunca çeşitli yollarla sınanacağını ve bu sürecin kaçınılmaz olduğunu ifade eder. Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) de dünya hayatının geçiciliğini ve bir imtihan vesilesi olduğunu sıkça dile

getirmiştir. Bir hadiste şöyle buyurmuştur: **“Dünya, müminin zindanı, kafirin cennetidir.”** (Müslim, Zühd, 100) Bu hadis, müminin dünya nimetleriyle sınırlı kalmaması, asıl huzuru ve ödülü ahirette araması gerektiğine işaret eder. Başka bir hadiste şöyle buyrulmuştur: **“İnsanlar uykudadır, ölünce uyanırlar.”** (İmam Ali)

Bu da dünyadaki gaflet haline dikkat çekerek insanı uyanışa, farkındalığa ve hakikat arayışına çağırır. İmtihan bilincinde olan bir insan, karşılaştığı zorlukları sabırla, sahip olduğu nimetleri ise şükürle karşılar. Çünkü bilir ki her şey Allah'tandır ve her şeyin bir hikmeti vardır. Sabredenler için Kuran'da şu müjde verilir: **“Gerçek şu ki, sabredenlere ecirleri hesapsız olarak verilir.”** (Zümer Suresi: 10. Ayet)

Bu bilinç, insana bir yön çizerek onu daha dengeli, daha ahlaklı, daha anlayışlı bir birey haline getirir. Zira imtihanı fark eden kişi, geçiciye değil, kalıcıya yönelir. Neticede, bu dünya hayatı, ebedî bir hayatın ön hazırlığıdır. İnsan, bu dünyada sadece yaşamakla değil, yaşamını anlamlandırmakla sorumludur. İmtihanı veren Allah'tır; sorular ise bazen nimet, bazen musibet, bazen sevinç, bazen keder şeklinde gelir. Gerçek kazanç, bu sınavı sabır, şükür ve güzel ahlakla geçebilmektir. Rabbim hepimizi muvaffak eylesin inşallah...!

Ölüm De Var!

İnsanoğlu varoluşundan bu yana ölümsüzlüğün hayalini kurmuş, zamana direnmeye çalışmıştır. Efsaneler, mitolojiler, dini öğretiler ve modern bilimin çabaları bu arzunun tezahürleridir. Ancak her ne kadar ölümden kaçma arzusu güçlü olsa da, kaçınılmaz olan bir gerçeği değiştirmiyor: Ölüm bir hakikattir.

İnsan, bilinmeyenden korkar. Ölüm ise belki de insanlık tarihindeki en büyük bilinmezdir. Psikolojik açıdan bakıldığında ölüm korkusu, hayatta kalma içgüdüsünün doğal bir sonucudur. Bu korku; sanat, edebiyat ve bilimde ölümsüzlük temalarının işlenmesine yol açmıştır. Antik çağda "gençlik iksiri" peşindeki simyacılar bugünün transhümanistlerine kadar insanlar, yaşamı uzatmanın yollarını aramıştır.

Birçok din, ölümü bir son değil, başka bir hayatın başlangıcı olarak görür. Bu bağlamda ölüm, bir "yolculuk" ya da "terfi"dir. İslam inancında **"Her nefis ölümü tadacaktır"** buyrulur. Bu ayet, ölümün adil ve kaçınılmaz bir gerçek olduğunu ifade eder. Felsefi yaklaşımlarda ise örneğin Epikür, "biz varken ölüm yok, ölüm geldiğinde biz yokuz" diyerek ölüm korkusunu anlamsızlaştırmaya çalışır.

Gelişen tıp ve teknoloji sayesinde yaşam süresi uzamış olsa da, insanın ölüm korkusu azalmamıştır. Hatta modern çağda ölüm, çoğunlukla gözlerden uzak tutulur; hastanelerde, steril ortamlarda gerçekleşir. Bu durum, insanların

ölümle yüzleşmesini zorlaştırmakta, ölüm düşüncesini bastırmalarına yol açmaktadır. Ancak bastırılan her şey gibi bu da bilinçaltında kaygı olarak kendini gösterir.

Ölümün kaçınılmazlığı, insanı çaresizliğe değil, hayatı daha anlamlı kılmaya yöneltebilir. Ölümü hatırlamak; ömrü, zamanın kıymetini ve insani ilişkileri daha değerli hale getirir. Rumi'nin "Şeb-i Arus" yani "düğün gecesi" olarak nitelendirdiği ölüm anlayışı, bu barışmanın en güzel örneklerinden biridir. Hayatı ölümle anlamlandırmak, insanı hem dünyevi hırslarından arındırır hem de manevi derinlik kazandırır.

İnsanoğlu hiçbir suretle ölmek istemese de, ölüm bir gerçektir. Bu gerçeği kabul etmek; hayatı daha dolu yaşamak, sevdiklerimize daha çok değer vermek, anlam arayışımızı derinleştirmek için bir fırsattır. Ölüm, bir yok oluş değil; varoluşun doğal ve kutsal bir parçasıdır...

Dünyaya Aldanan İnsan!

İnsan, yaratılışı gereği dünyaya meyleder. Maddi olana tutunur, zahiri nimetlere bağlanır. Hayatın geçici, dünyanın fani olduğunu bilse de, kalbinin bir köşesinde “hiç ölmeyecekmiş gibi” bir duygu taşır. İşte bu duygu, onu çoğu zaman ahireti unutan, dünyaya meyleden bir hale sokar. Kuran-ı Kerim, insanın bu zaafını şöyle dile getirir: **“Hayır! Doğrusu siz dünya hayatını tercih ediyorsunuz. Oysa ahiret, daha hayırlı ve daha kalıcıdır.” (Ala Suresi: 16-17. Ayetler)**

Dünya, aldatıcı bir süs gibidir. Kimi zaman nimet, kimi zaman musibetlerle sınar insanı. Ancak insan, bu geçici hayata tutunurken, ebedî hayatı göz ardı eder. Oysa ki Kuran, defalarca dünyanın geçici ve aldatıcı olduğuna vurgu yapar: **“Biliniz ki, dünya hayatı ancak bir oyun, bir eğlence, bir süs, aranızda bir övünme ve mal ve evlat çoğaltma yarışıdır...” (Hadîd Suresi: 20. Ayet)**

Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem)’de dünyaya aldanmaktan sakındırmış; dünyanın, bir gölgelik kadar geçici olduğunu şöyle ifade etmiştir: **“Benim dünyayla ne işim var! Ben dünyada, bir ağacın altında gölgelenip sonra orayı terk eden bir yolcu gibiyim.” (Tirmizî, Zühd, 44)**

“İnsan, hiç ölmeyecekmiş gibi, hep dünyadır derdi...” sözü; insanın dünyaya kapılıp ahireti unutmasını, ölümü uzak görmesini ifade eder. Oysa ölüm, en büyük gerçekliktir. Ne makam, ne mal, ne de gençlik; hiçbir şey onu engelleyemez. Allah, Kuran’da şöyle buyurur: **“Her nefis ölümü tadacaktır. Sonunda bize döndürüleceksiniz.”** (Ankebut Suresi: 57. Ayet)

Bütün hatırlatmalara rağmen, insan dünya malını artırma peşinde koşar, daha fazla sahip olma arzusu hiç bitmez. Nitekim Resulullah bu hakikati şu hadis-i şerifinde haber vermiştir: **“Ademoğlunun bir vadi dolusu altını olsa, bir vadi daha ister. Onun gözünü ancak toprak doyurur. Allah tevbe edenin tevbesini kabul eder.”** (Buhârî, Rikak, 10)

İslam, dünyayı tamamen terk etmeyi değil; dünyayı ahirete bir araç kılmayı öğretir. Mal, mülk, makam... hepsi birer emanettir. İnsan, bunlarla imtihan olunur. Asıl hedef, bu nimetleri hayır yolunda kullanmak, kalbi dünyaya değil Allah’a bağlamaktır. Efendimiz dünyada dengeli olmayı şu hadis ile ifade etmiştir: **“Hiç ölmeyecekmiş gibi dünya için, yarın ölecekmiş gibi ahiret için çalış.”** (Kenzü’l-Ummâl, 44158) Bu söz, insana bir denge felsefesi sunar: Dünya için gayret et ama ahireti unutma. Çünkü nihai yurt, ebedi olan ahiret yurdu, işte asıl hayat odur. **Keşke bilselerdi!”** (Ankebut Suresi: 64. Ayet)

“İnsan, hiç ölmeyecekmiş gibi, hep dünyadır derdi...” derken asıl mesele, kalbin nerede olduğudur. Malda mı? Mekanda mı? Makamda mı? Yoksa Allah’ın rızasında mı? Dünya bir imtihan alanıdır. Oyun ve eğlenceden ibarettir. Her nefes, bizi ebedî hayata bir adım daha yaklaştırır. İnsana düşen; dünyayı kalbine değil, eline almak; kalbini ise Rabbine teslim etmektir. Ölümü hatırlamak, dünyayı anlamlandırmanın anahtarıdır. Bir hadis-i şerifte Efendimiz şöyle buyurmuştur: **“Lezzetleri yok eden ölümü çokça hatırlayın.”** (Tirmizî, Zühd, 4) Çünkü ölüm; hırsı törpüler, kibri kırar, hakikati gösterir. Gerçek hayat, dünyadan sonra başlayacaktır. Ve insan, dünyada yaptığıyla karşılaşacaktır...

Ahlak, İslam ile Birlikte Hayat Bulan Bir Değerdir

Ahlak, insan yaşamını düzenleyen en temel değerler sistemlerinden biridir. İnsanın iyi, doğru, ve adil bir yaşam sürmesi; hem bireysel hem de toplumsal huzurun sağlanması açısından vazgeçilmezdir. Ancak ahlak, kaynağına ve temel line göre farklı şekillerde yorumlanabilir. İslam, ahlakın en güçlü dayanaklarından biri olarak insanlığa rehberlik eder ve ahlakın kaynağını ilahi vahiyde bulur. İslam'ın olmadığı bir dünyada ahlakın varlığı tartışmalı bir hale gelir, çünkü insanın sınırlı aklı ve nefsi, mutlak bir ahlaki sistemi sürdürebilecek yeterlilikte değildir.

İslam, ahlakı yalnızca bir erdemler toplamı olarak değil, insanın Allah'a karşı sorumluluğunun bir tezahürü olarak görür. Bu yaklaşım, ahlakı rastgele ya da kişisel tercihlere dayalı bir sistem olmaktan çıkarır ve evrensel bir çerçeveye oturtur. Kuran ve Hazreti Muhammed'in (sallallahu aleyhi vesellem) sünneti, insana hem bireysel hem de toplumsal boyutta nasıl ahlaklı bir hayat süreceğini öğretir. Kuran, adalet, merhamet, dürüstlük, sabır ve tevazu gibi ahlaki erdemleri teşvik eder. Örnekleyecek olursak;

Adalet: “Allah, adaleti, iyiliği ve akrabaya yardım etmeyi emreder; hayasızlığı, fenalığı ve azgınlığı yasaklar.” (Nahl Suresi: 90. Ayet)

Merhamet: “Onlar (takvâ sahipleri) bollukta da darlıkta da Allah yolunda harcarlar, öfkelerini yenerler, insanları affederler. Allah işini güzel yapanları sever. (Al-i İmran Suresi: 134. Ayet)

Dürüstlük: “Ey iman edenler! Allah’tan korkun ve doğru söz söyleyin.” (Ahzab Suresi: 70.Ayet)

Bu ilkeler, bireyin ahlaki kararlarını yalnızca dünyevi çıkarlarına değil, ahiret inancına da bağlar. Böylece ahlak, insan için bir yükümlülük haline gelir ve insanın iç dünyasında daha sağlam bir yer edinir. Peki, İslam olmadan ahlak mümkün mü?

Tarih boyunca ahlakın kaynağı ve sürdürülebilirliği üzerine birçok tartışma yapılmıştır. Din dışı sistemlerde ahlak, genellikle bireylerin ya da toplumun rızasına dayanır. Ancak bu, ahlakın değişken ve göreceli bir yapıya bürünmesine neden olur. Örneğin, bir toplumda kabul edilen bir davranış, başka bir toplumda ahlaksızlık olarak görülebilir. İnsan aklı ve nefsi, ahlakın sınırlarını belirlerken genellikle çıkarıcı bir yaklaşım sergileyebilir. İslam, bu soruna ilahi bir perspektifle çözüm getirir. Ahlakın kaynağı, insan aklının sınırlamalarından bağımsız olan Allah’tır. Bu nedenle İslam, ahlaka bir istikrar kazandırır ve ahlaki değerlerin değişkenliğini ortadan kaldırır. Allah’a iman eden bir insan, ahlaki eylemlerini yalnızca toplumun ya da kendi çıkarlarının değil, Rabbinin rızasını gözeterek gerçekleştirir. Bu da ahlakı daha sağlam ve sürekliliği olan bir temele oturtur.

Sonuç olarak ahlak, insan hayatını anlamlı ve değerli kılan bir sistemdir. Ancak ahlakın sürdürülebilir olması ve evrensel bir değer taşıması için sağlam bir temele dayanması gerekir. İslam, ahlaka bu temeli sunar; insanın yalnızca kendisi için değil, tüm insanlık için iyi olmasını emreder. İslam’sız bir dünyada ahlak, değişken, öznel ve bireysel tercihlere mahkum olur. Bu nedenle, ahlakın İslam ile hayat bulduğu, onsuz ise eksik kalacağı açıktır. Ahlakın hakikati ancak Allah’ın çizdiği sınırlar içinde gerçek anlamına kavuşur. Ve bu sınırlar, insanı hem dünyada hem de ahirette saadete ulaştırır.

Ölüm ve Ahiret Bilinci...

Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) birçok hadisinde ümmetini dünya hayatının geçiciliğine karşı uyarılmış ve ahiret bilincini diri tutmaları gerektiğini vurgulamıştır. Bu uyarılardan biri de şu çarpıcı hadistir: **“Eğer siz benim bildiklerimi bilseydiniz, az güler, çok ağlardınız.”** (Buhârî, Kusûf 2; Müslim, Salât 112)

Bu hadis, insanın yaratılış gayesini, dünya hayatının geçiciliğini ve ahirete dair sorumluluklarını derin bir şekilde hatırlatan güçlü bir ifadedir. Peygamber Efendimiz'in sahip olduğu ilahi bilgi, özellikle ölümden sonraki hayat, hesap günü ve cehennem azabı gibi hakikatlerdir. Bu gerçekler, sıradan bir insanın kaldırabileceğinden çok daha ağırdır. Nitekim Efendimiz, bu bilgiyle yaşarken bile son derece mütevazı, düşünceli ve ibadetine düşkün bir hayat sürmüştür.

Buradaki "az gülmek" ifadesi, hayatın neşesinden tamamen uzaklaşmak anlamına gelmez. Ancak dünya hayatını abartılı bir şekilde önemseyip, eğlenceyle oylanmaktan sakınmak gerektiğini bildirir. "Çok ağlamak" ise sadece gözyaşı dökmek değil, esasen kalbin yumuşaklığını, insanın iç dünyasındaki derin pişmanlık ve farkındalığı temsil eder.

İnsanın günahlarına karşı duyarlılığı arttıkça, kalbinde bir sorumluluk hissi doğar. Bu sorumluluk duygusu da onu gafletten uzaklaştırır, ahiret için hazırlık yapmaya sevk eder. İşte Peygamberimiz ümmetinin bu bilinç düzeyine ulaşmasını arzulamış ve onları dünya meşgalesiyle oyalanmamaları konusunda uarmıştır.

Modern çağda insanlar, yoğun iş temposu, teknoloji bağımlılığı ve dünyevi hırslar içerisinde hayatın gerçek amacını unutabiliyor. Ölüm, hesap, cennet ve cehennem gibi kavramlar çoğu zaman gündemimizden uzak kalıyor. Oysa bu hadis, bize ölümü unutmamayı, nefsimizi sorgulamayı ve her an Allah'ın huzuruna çıkacakmış gibi yaşamayı hatırlatıyor. Bu, karamsarlık değil; bilakis bilinçli bir yaşam çağrısıdır. Gülmek, sevinmek ve mutlu olmak elbette ki İslam'ın karşı çıktığı şeyler değildir. Fakat bu sevinçlerin içinde bile insanın kalbi Allah'ı unutmamalı, sorumluluk bilincini terk etmemelidir.

“Siz benim bildiklerimi bilseydiniz, az güler çok ağlardınız” hadisi, derin bir uyarıdır. Dünya hayatının aldatıcılığına karşı bir farkındalık çağrısıdır. Mümin için bu dünya bir imtihan yeridir. İnsanın gerçek kurtuluşu, bu geçici dünyada değil, ebedi olan ahiret yurdundadır. Dolayısıyla bu hadis, hayatın amacını yeniden düşünmek, gafletten kurtulmak ve sorumluluklarımızı hatırlamak için bir vesiledir...

Affı Olmayan Günah: Şirk!

İnsanlık tarihi boyunca, doğa unsurlarına ve bazı kişilere kutsallık atfetme ve onlara özel anlamlar yükleme eğilimi her zaman var olmuştur. Bunlardan biri de dilek ağaçlarıdır. Birçok kültürde, özellikle halk inançlarında yer bulan dilek ağaçları, insanların dileklerinin gerçekleşmesi amacıyla çeşitli nesneler bağladıkları veya dualar ettikleri ağaçlardır. Ancak İslami bakış açısıyla ele alındığında, dilek ağaçları ciddi bir tehlike olan **şirk** ile doğrudan ilişkilendirilmektedir.

Dilek ağaçları, geçmişten günümüze birçok toplumda farklı şekillerde varlığını sürdürmüştür. Eski Türklerde ve Orta Asya Şamanizm'inde kutsal kabul edilen ağaçlar, ruhlarla iletişim kurmanın bir aracı olarak görülmüştür. Aynı şekilde, Hindistan, Japonya ve bazı Afrika kültürlerinde de bu tür uygulamalara rastlanmaktadır. İnsanlar, dileklerinin kabul olması için ağaçlara çaput bağlamakta, taş koymakta veya dualar etmektedirler. Bu inanın temelinde, ağacın bir tür manevi güç taşıdığı veya dilekleri iletebilecek bir varlık olduğu düşüncesi yer almaktadır ve **Panteizm** inancıdır.

Benzer bir durum, bazı tarikat ve şeyh kültürleri içinde de görülmektedir. Müslüman toplumlarda bazı kişiler, Allah'a ulaşmak için aracı olarak şeyhleri görmekte, onların türbelerine giderek dilek dilemekte veya onlardan medet ummaktadır. Bu tür yaklaşımlar, İslam'ın tevhid inancına aykırı olup, **şirk** tehlikesi içermektedir. Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem), Allah ile kul arasına herhangi bir aracı koymayı yasaklamış, Allah'ın kullarına şah dama-

rından daha yakın olduğunu bildirmiştir. Kuran'da şöyle buyrulmaktadır: "Allah Kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında kalanı ise dilediğine bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa, büyük bir günahla iftira etmiş olur." (Nisa Suresi: 48. Ayet)

İslam inancına göre, Allah'ın dışında herhangi bir varlıktan yardım dilemek, O'na ortak koşmak anlamına gelir ve bu da şirk olarak tanımlanır. Dilek ağaçları gibi şeyhlere aşırı bağlılık da bu kapsamda değerlendirilmelidir. Bir ağacın, insana şifa vermesi, dileğini gerçekleştirmesi veya hayatında olumlu değişiklikler yapması gibi bir düşünce, Allah'a ait olan yetkileri bir yaratılmışa atfetmek anlamına gelir. Aynı şekilde, bir şeyhin veya velinin türbesine giderek ondan medet ummak da benzer bir sapmadır. Bu durum, tevhit inancına aykırıdır ve insanı Allah'tan uzaklaştırarak batıl inançlara yönlendirir.

Efendimiz Hazreti Muhammed, sahabelerine şirkten sakınmaları konusunda defalarca öğüt vermiştir. Bir hadiste sahabelerin geçmiş kavimlere benzer bir talepte bulunmaları üzerine şöyle buyurmuştur: **"Siz de tıpkı İsrailoğulları gibi mi yapmak istiyorsunuz? Onlar, 'Ey Musa! Onların ilahları gibi bize de bir put yap' dediler. Musa ise 'Gerçekten siz cahil bir toplumsunuz' diye cevap verdi."** (Tirmizi, Cihad, 19) Bu hadis, insanın yaratılışı gereği bazı nesneleri ve kişileri kutsallaştırma eğiliminde olduğunu, ancak bunun tevhid inancına zarar verdiğini göstermektedir. Dilek ağaçları ve şeyh kültü de bu kapsamda değerlendirilmelidir.

Dilek ağaçları ve şeyh kültleri gibi batıl uygulamalara yönelmek, zamanla insanı İslam'ın özünden uzaklaştırır. Başlangıçta sadece bir dilek dileme veya bir türbeyi ziyaret etme amacıyla yaklaşan kişi, zamanla bu uygulamayı bir alışkanlık haline getirebilir ve ağaca ya da şeyhe gereğinden fazla anlam yükleyerek onu kutsallaştırabilir. Bu da, kişinin farkında olmadan şirk batağına sürüklenmesine neden olur. İslam, Allah'a doğrudan yönelmeyi, yalnızca O'ndan istemeyi ve yalnızca O'na ibadet etmeyi emreder. Kuran'da şu ayet bu gerçeği açıkça ifade eder: **"Kullarım Beni sana soracak olursa, de ki; Ben onlara pek yakıным. Bana dua ettiği zaman dua edenin duasına icabet ederim. O halde onlar da Benim davetime icabet etsinler ve bana iman etsinler ki doğru yola varmış olsunlar.." (Bakara Suresi: 186. Ayet)**

Bu nedenle, müminlerin dileklerini Allah'a yönelerek, dua ve ibadet ile istemesi gerekir. Ağaçlardan, taşlardan, türbelerden, mumlardan veya herhangi bir insan ya da nesneden medet ummak, insanı farkında olmadan İslam'ın özünden uzaklaştırabilir ve büyük bir günah olan şirke düşürebilir. Dilek ağaçları ve bazı şeyh kültleri, birçok kültürde masum bir gelenek gibi görülse de İslam perspektifinden bakıldığında şirk tehlikesi içermektedir. İnsanlar, dileklerinin gerçekleşmesi için Allah'a yönelmek yerine ağaçlara, taşlara, türbelere veya şeyhlere umut bağladığında, tevhid inancına zarar verirler. Müslüman bireylerin bu tür batıl inanışlardan uzak durması ve yalnızca Allah'a yönelmesi gerekmektedir. Zira gerçek huzur, mutluluk ve başarı yalnızca O'na olan teslimiyetle mümkündür.

Kuran Eğitimi Hakkında...

Kuran, sadece okunmak için değil; anlaşılacak, yaşanmak ve hayatı dönüştürmek için gönderilmiş ilahi bir rehberdir. Ancak ne yazık ki birçok Kuran kursunda hala Kuran'ın içeriğinden çok Arap harflerinin telaffuzu, mahreç bilgisi ve tecvit kurallarına ağırlık verilmektedir. Elbette Kuran'ı doğru okumak önemlidir. Fakat bu okumanın nihai amacı, lafzı güzel seslendirmek değil; Kuran'ın mesajını kavrayıp hayatımıza uygulamak olmalıdır.

Toplum olarak yıllardır Kuran'ı hatmetmeyi bir başarı olarak görüyoruz. Oysa Allah, bizden sadece okumamızı değil, anlamamızı, tefekkür etmemizi ve öğüt almamızı istiyor: **"Bu Kuran, insanlar için bir rehberdir. Ona uyanlara müjdelere verir..." (Bakara Suresi: 2. Ayet)**

Kuran kurslarında çocuklarımıza ya da yetişkinlere sadece Arap harflerini öğretiyor, ama "Riyadan sakın", "Yetimi koru", "Yalancı olma", "Zulme karşı çık", "Adil ol" gibi temel ahlaki emirleri anlatmıyorsak, bu öğretiler boş kalır. Çünkü insanlar Kuran'ı anlamadan, sadece sesini çıkararak hayatlarını dönüştüremezler.

Bugün toplumda yolsuzluk, bencillik, merhametsizlik, adaletsizlik gibi pek çok ahlaki bozulma yaşanıyor. Oysa Kuran'ı doğru anlayan bir toplumda bu gibi kötülüklerin kökü kazınır. Ancak biz din eğitimini sadece şekle indirgediğimiz sürece, dini bir gelenek gibi yaşayıp özünü kavrayamadığımız sürece, ne bireysel gelişim sağlanabilir ne de toplumsal

ilerleme gerçekleşebilir. Kuran kursları, ocuklara Allah'ın ne dediğini öğreten merkezler olmalıdır. Bunun için müfredata şu unsurlar eklenmelidir:

- Kuran'daki temel kavramlar (adalet, merhamet, sabır, emanet, sorumluluk)
- Ayetlerin günlük hayattaki karşılıkları
- Ahlaki gelişimi destekleyen ayetlerin açıklamaları
- Peygamberimizin Kuran'ı nasıl yaşadığına dair rnekler

Sadece "elif-ba" ğretmekle yetinmek, ilahi mesajın derinliğini görmezden gelmektir. Bu da çocuklarımızı şekilci ama ruhsuz bir din anlayışına sürükler. Eğer ahlaklı, vicdanlı, adaletli, erdemli bir toplum istiyorsak; Kuran kurslarında sadece nasıl okunacağını değil, ne söylediğini, bize neyi emrettiğini ve nasıl bir insan olmamızı istediğini öğretmeliyiz. Aksi takdirde, güzel sesle okunan ama anlaşılmayan bir kitap; sadece bir ritüel, bir sesleniş olarak kalır. Kuran okunmak içindir, ama asıl olarak anlayıp yaşamak içindir...

Çocuk ve "Allah" Ödevi...

"Bir çocuğun en büyük düşmanı, kendisine Allah'ı anlatmayan, O'nu tanıtmayan ve sürekli dünyada yaşayacakmış gibi yetiştiren anne babasıdır..." Hazreti Ömer

Bir çocuk dünyaya geldiğinde kalbi saf ve tertemizdir. O, adeta bomboş bir sayfa gibidir ve bu sayfaya yazılacak ilk harfler, anne babasının rehberliğiyle şekillenir. Çocuğun bu saf ve temiz hali, ona hayattaki her şeyi öğretme sorumluluğunu ebeveynlerin omuzlarına yükler. Ne var ki, Hazreti Ömer'in bu önemli sözü bizlere bir uyarıdır: Bir çocuğun en büyük düşmanı, onu Allah'tan ve Kuran'dan habersiz bırakan ebeveynlerdir.

İnsanoğlu, yaratılışından itibaren bir yaratana tanıma ihtiyacıyla donatılmıştır. Buna "Tapınma İçgüdüsü" deriz. Bu ihtiyacın karşılanmaması, insanın manevi bir boşluğa sürüklenmesine yol açar. Çocukluk döneminde bu boşluğun doldurulmasından sorumlu olan anne babalar, şayet bu görevi ihmal ederlerse, çocuklarını dünyaya bağlı ve sadece maddi çıkarlar peşinde koşan bireyler olarak yetiştirme riskiyle karşı karşıya kalırlar. Bu durum, çocuğun sadece ahiret hayatını değil, dünyadaki huzur ve mutluluğunu da olumsuz etkiler. Batıda olduğu gibi kadına/erkeğe, paraya, güce tapan nesiller böyle varolur.

Çocuklarımızı dünyada yaşayacakları geçici bir misafirlik bilinciyle yetiştirmenin ne kadar önemli olduğunu idrak etmeliyiz. Onlara dünyanın faniliğini, bu hayatta aslında ebedi bir hayata hazırlık yapıldığını öğretmeliyiz. Dünyevi kazançların ve nimetlerin, insanı ahiret kazancından uzaklaştırmamak şartıyla meşru olduğunu izah etmeliyiz. İşte bu noktada, ebeveynlerin çocuğun ruhuna dokunacak bir dille Allah'ı ve Kuran'ı anlatmaları çok önemlidir. Allah'ı anlatmak, sadece O'nun isimlerini ve sıfatlarını ezberletmekle sınırlı değil, O'nun merhametini, adaletini ve her şeyi kuşatan sevgisini çocuklara hissettirmek anlamına gelir. Kötü veya yanlış bir yönelimin sonunda insanlardan değil, Allah'tan korkması gerekliliği aşılmalıdır.

Çocuklar, söylenen sözlerden ziyade gördükleri davranışlarla öğrenirler. Bu nedenle, bir anne babanın çocuğuna Allah'ı anlatması, ancak kendi yaşantılarıyla desteklendiğinde etkili olur. Ebeveynler, namazlarında istikrarlı, helal ve haram sınırlarına dikkat eden, tevazu ve adaletle yaşayan birer rol model olduklarında, çocukları da bu özellikleri benimseyerek yetişirler. İslam'da çocuk eğitimi ve terbiyesi çok önemlidir. Peygamber efendimiz Sallallahu Aleyhi ve Sellem, kız çocuklarının diri diri gömüldüğü bir çağda kızının elinden tutarak Mekke sokaklarında gezdirmiş, kız erkek ayırmaksızın çocuklara karşı sevgi dolu bir yaklaşım benimsemiş, onlara zaman ayırarak çeşitli eğitimler vermiştir. Bir ebeveyn olarak, çocuğumuzun zihnini ve kalbini Allah sevgisi ve korkusu ile yoğunlaştırmak, ona verebileceğimiz en kıymetli mirastır.

Hazreti Ömer'in bu önemli sözü, çocuk yetiştirmenin sorumluluğunu bize bir kez daha hatırlatıyor. Anne babalar olarak, çocuklarımızı sadece dünyevi başarılar için hazırlamak yerine, Allah'ın rızasını kazanmalarını hedefleyen bireyler olarak yetiştirmek en temel gayemiz olmalıdır. Zira bu sorumluluğu yerine getirmek, hem çocuklarımızın hem de bizim kurtuluşumuzun anahtarıdır. Unutulmamalı ki; Kuran, en önemli ödevdir. Allah, hepimize bu yolda başarı ve muvaffakiyetler nasip eylesin...

Eğitimde Adalet Eşitsizliği ve Sapkın Müfredat Sorunu!

Günümüzde eğitim, bireyin ve toplumun geleceğini şekillendiren en kritik unsurlardan biri olarak kabul edilir. Ancak, bu hayati unsur, herkes için eşit şartlarda erişilebilir olmaktan çok uzak bir noktaya gelmiştir. Özellikle özel üniversitelerin yaygınlaşmasıyla birlikte eğitim, bir hak olmaktan çıkıp ticarileşen bir sektöre dönüşmüştür. Kıbrıs ve Türkiye gibi yerlerde, özellikle son yıllarda özel üniversitelerin adeta bir "eğitim turizmi" mantığıyla faaliyet göstermesi, bu durumu daha da belirgin hale getirmiştir.

Bugün parayı veren herkesin özel üniversitelerde kolaylıkla diploma sahibi olabilmesi, fakat maddi imkansızlık nedeniyle pek çok zeki ve çalışkan gencin okuyamaması, büyük bir adaletsizliktir. Özel üniversitelerin çoğu akademik yeterlilikten ödün vererek sadece "müşteri" mantığıyla öğrenci kabul etmekte, akademik disiplin ve niteliğini göz ardı etmektedir.

Bu durum, toplumda liyakat sistemini bozan bir yapı oluşturmaktadır. Gerçek anlamda hak eden bireylerin önü kesilirken, parayla diploma sahibi olan kifayetsiz bireyler haksız yere belirli mevkilere gelmektedir. Hal böyle olunca, alanında uzman ve yetkin bireylerin yerini, sırf "etiket" sahibi kişiler almaktadır.

Eğitim, toplumun her bireyi için eşit şartlarda erişilebilir olmalıdır. Zengin ya da fakir olmanın, bir insanın akademik hayatta ilerleyebilmesi üzerinde belirleyici bir faktör olmaması gerekir. Lakin mevcut sistemde, eğitim herkes için eşit bir hak olmaktan çok uzak bir noktadadır. Bu adaletsizliği gidermek için atılması gereken başlıca adımlar şunlar olabilir:

Özel üniversitelerin denetim altına alınması: Akademik kaliteyi sağlamak için özel üniversiteler sıkı denetimlerden geçirilmeli ve çok düşük akademik standartlara sahip olanlar kapatılmalıdır.

Burs ve destek programlarının artırılması: Maddi durumu yetersiz ancak akademik başarısı yüksek olan öğrencilere daha fazla burs ve destek sağlanmalı, onların öğrenim görmesi kolaylaştırılmalıdır.

Eğitimde liyakat sisteminin uygulanması: Mezuniyet sadece derslere girip kağıt üzerinde bir diploma almakla sağlanmamalı, gerçek anlamda bilgi ve beceri sahibi olma şartı aranmalıdır.

Türkiye'de özel üniversite diplomalarının resmi statüsü yeniden gözden geçirilmeli: Kalite standartlarını sağlamayan üniversitelerin diplomalarının resmi kurumlarda geçerliliği sorgulanmalı, bu konuda daha sıkı kurallar getirilmelidir.

Bugün eğitim bir insan hakkı olmaktan çıkıp sermayenin bir aracı haline gelmiş durumdadır. Ancak önemli olan, toplumun ilerlemesini sağlayacak bireyleri yetiştirmek ve onlara fırsat eşitliği sunmaktır. Parayla alınan diplomaların toplumda "adam yerine konulmayı" sağlaması, gerçekten zeki ve yetenekli insanlara yapılan en büyük haksızlıktır. Eğer eğitim bir haksı, o zaman herkes için eşit ve erişilebilir olmalıdır. Aksi takdirde, gerçek yeteneklerin hiçe sayıldığı, vasatın ise başta edildiği bir toplum üretilmiş olur.

Bir başka sorunlu konu ise müfredat! Eğitim müfredatı, gerçeği öğretmek yerine, ideolojik dogmalarla zihinleri şekillendiren bir araç haline gelmiştir. Tarih, kazananların yazdığı masallarla süslenirken, bilimin evrensel doğruları sansürlenmektedir.

Öğrencilere sorgulama değil, ezber; düşünme değil, itaat öğretiliyor. Yanlışlarla dolu bilgiler, nesilleri körleştirirken, bireyler düşünce mahkumlarına dönüştürülüyor. Gerçekler gizlenerek, toplumsal bilinç sistematik olarak çöktürülüyor.

Bu düzen değişmeden, özgür düşünen, bilinçli bireyler yetişmesi imkansızdır. Eğitim; yalanlardan, çarpıtmalardan ve sansürden arındırılmalı, hakikat ışığında yeniden inşa edilmelidir!

Sünnetin Ruhu...

Sünnet kavramı, İslam toplumunda kimi zaman yanlış anlaşılmalara konu olmuştur. Bazı kimseler için sünnet, sadece Peygamber'in (Sallallahu aleyhi ve sellem) günlük hayatında tercih ettiği yiyecekler, giysiler veya kişisel alışkanlıklar olarak algılanmakta; böylece meselenin özü gözden kaçmaktadır. Oysa sünnetin asıl gayesi, Kuran'ı hayata taşımak ve Allah'ın muradına uygun bir yaşam tarzı ortaya koymaktır.

Peygamber, **“Ben ancak Kuran ile gönderildim”** buyurmuştur. **(Müslim, Birr 87)** Yani O'nun sünneti, Kuran'ın pratik açıklamasıdır. Kuran'ın anlaşılması, yaşanması ve topluma aktarılması, Peygamber Efendimiz'in sözleri, fiilleri ve onaylarıyla mümkün olmuştur. Dolayısıyla sünnetin ihyası, Kuran'ın emirlerini ve yasaklarını Peygamber'in uygulamalarıyla bütünleştirerek yaşamak demektir.

Sünneti ihya ederken önemli olan, biçimsel taklitten ziyade ruhu kavramaktır. Peygamber'in peynir veya karpuz yemesi, entari ya da şalvar giymesi, O'nun dönemine ait kültürel bir tercihtir; dinin özü değildir. Fakat O'nun adalet, merhamet, tevazu ve Allah'a kulluk üzere yaşaması, her çağda ihya edilmesi gereken sünnettir. Bu noktada Peygamberimizin hayatını sadece folklorik alışkanlıklar üzerinden okumak, bizi sünnetin özünden uzaklaştırır.

Kuran, Rabbimizin kelimidir; sünnet ise bu kelamın uygulamasıdır. Kuran'da namaz kılmamız emredilir, fakat namazın nasıl kılınacağı sünnetle açıklanır. Kuran, ahlakın esaslarını belirler; sünnet ise bu ahlakın nasıl yaşandığını gösterir. Dolayısıyla Kuran'sız sünnet, sünnetsiz Kuran düşünülemez. Her iki kaynak bir araya geldiğinde Müslüman'ın hayatına yön veren eksiksiz bir rehber oluşur.

Bugün sünnetin ihyası, lüks sofralarda Peygamberin yediği yemekleri araştırmak değil; yoksulun sofrasına oturabilmek, yetimin başını okşamak, adaleti tesis etmek ve kul hakkına riayet etmektir. Modern dünyada sünnetin ihyası, Kuran'ın evrensel mesajlarını bireysel ve toplumsal hayata yansıtmaktır. Bir ayette Rabbimiz şöyle buyurur; **“Andolsun ki Allah'ın Resulünde sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü (onlara kavuşmayı) isteyip-umanlar ve Allah'ı çokça zikredenler için güzel bir örnek vardır.” (Ahzâb Suresi: 21. Ayet)**

Elbette peygamberimizin alışkanlıklarını sevmek güzeldir, yanlış değildir ama şunu unutmamak lazım; Sünnet dediğimiz şey sadece o dönemin yemek listesi, giyim tarzı, oturuş kalkışı değildir. Sünnet, şekilcilik değil; ruh, ahlak ve Kuran'ın hayat bulmuş halidir. Peygamber'in sünnetini ihya etmek, sağ eliyle mi yedi, sakal mı bıraktı, sarık mı takke mi taktı gibi konuları tartışmak değil; Kuran'a uymak, onun gösterdiği şekilde bir hayat sürmektir. Gerçek ihya, Kuran ve sünnet ışığında bir Müslüman şahsiyet inşa edebilmektir. Bugün bir Müslüman peygamberine benzeyecekse, önce şunları soracak:

O yoksulu, yetimi gözetirdi, ben kapıma geleni boş çeviriyor muyum? O adildi, ben adil miyim? O merhametliydi, ben merhametli miyim? O kimseyi incitmezdi, ben gönül kırıyor muyum? O kul hakkından korkardı, ben hesabı düşünüyor muyum? O dedikodu ile ilgilenmezdi, ben bu işin neresindeyim? Sünneti ihya etmek işte budur.

Kuran Değişmemiştir ve Değiştirilemez!

Asırlar boyunca, Kuran'a itirazlar hiç durmadan devam etmektedir. Dışarıdan İslam düşmanları tarafından idare edilen bu kampanya, içerideki düşmanların da hücumlarıyla kuvvet kazanmaktadır. Allah'tan geldiği gibi korunmuş olan Kuran'a karşı, Müslümanların itikatlarını bozmak için, İslam hakkında birçok eserler yazarak ve İslami kaynaklardan aldıkları bilgileri kasten bozarak İslam'a saldırmaktadırlar. İslami esasları kaynağından okumadan, onların yazdıklarını okuyup inanan bazı Müslümanlar, farkında olmadan Müslümanlığa dil uzatmaktadırlar. Bu saldırılara karşı koymak için, Kuran'ı ve Kuran tarihini iyi bilmek gerekir.

Son yıllarda özellikle sosyal medya ve benzeri dijital mecralarda, Kuran-ı Kerim'in ilahi bir mesaj olmadığı, bir şekilde tahrif edildiği ya da tamamen insan ürünü bir metin olduğu yönünde iddialar yaygınlaşmaktadır. Bu iddialar çoğu zaman bilimsel ya da tarihsel temellere dayanmadığı halde, yüzeysel sorgulamalarla dine yaklaşan veya bilgi talebi içinde olan kimseleri etkilemekte; kimi bireyler deizm veya ateizm gibi farklı yönelimlere savrulabilmektedir.

Kuran'ın tamamen insan ürünü olduğu iddiası, öncelikle onun sıra dışı dil ve üslubunu açıklamakta zorlanmaktadır. Allah, **İsra Suresi: 88. Ayette** şöyle meydan okumaktadır: **“De ki: Andolsun, insanlar ve cinler bu Kuran'ın benzerini getirmek için toplansalar, yine de onun benzerini getiremezler.”**

Arap dilinin en parlak döneminde, edebiyatın zirvede olduğu bir toplum içerisinde Kuran'ın ortaya çıkışı, dönemin şair ve hatiplerinin bile **“benzerini getirmekten aciziz”** demelerine yol açmıştır. Kuran'ın meydan okuması tarihsel olarak kaydedilmiş, anlam bütünlüğü, üslup tutarlılığı ve dilsel özgünlüğü ile insan sözünden ayrıldığı birçok araştırmacı tarafından kabul edilmiştir.

İddialar çoğu zaman Hazreti Muhammed'in (Sallallahu aleyhi ve sellem) Kuran'ı kendisinin yazdığı ön kabulüne dayanır. Oysa okuryazar olmadığı bilinen ve hayatının hiçbir döneminde şiir veya edebi eser ortaya koymamış bir şahsın, kırk yaşından sonra aniden Arap edebiyatının zirvesi kabul edilen bir metin üretmesi akli ve tarihsel olarak mümkün değildir. Dahası Kuran'ın birçok ayeti Peygamber'i eleştiren, onu uyarıp yönlendiren içerikler taşır; bu, insan ürünü bir metin olsaydı beklenmeyecek unsurlardandı.

Bazı iddialar, Kuran'ın önceki semavi kitaplardan veya dönemin kültürel kaynaklarından derlendiğini ileri sürer. Bu iddia, hem tarihsel hem metinsel açıdan tutarsızdır: Hazreti Muhammed'in bu kaynaklara erişimini gösteren bir kanıt yoktur. Yahudi ve Hristiyan metinleri Arap Yarımadasında dağınık, parçalı ve çoğunlukla başka dillerdeydi. Kuran'ın önceki vahiylerle hem ilişkili hem de bağımsız bir dil kurması ve hiçbir çelişki barındırmaması şeklindeki özgün vahiy karakteri, bu iddiaları geçersiz kılar.

Kuran'ın tahrif edildiği iddiasının en büyük açmazı, Kuran'ın ilk günden itibaren hem yazılı hem de sözlü olarak korunmuş olmasıdır. Peygamber hayattayken vahiy katipleri metni yazmış, sahabeler ise ezberlemiştir. Kuran'ın iki yönlü korunma sistemi, onu diğer metinlerden ayıran benzersiz bir unsurdur.

Hazreti Ebu Bekir ve daha sonra Hazreti Osman dönemlerinde yapılan mushaf birleştirme çalışmaları, tahrif değil, çeşitli lehçe ve okunuşlardan kaynaklı karışıklıkları önlemek amacıyla yapılan standartlaştırma çalışmalarından ibarettir. Hiçbir alim bu süreçte ayetlerin eklendiği veya çıkarıldığina dair bir veri sunamamıştır. Aksine sahabelerin çok sayıda hafızı, takip eden nesillerde de binlerce kişiye ulaşmıştır; bu durum tahrif ihtimalini mantıksal olarak imkansızla yaklaştırır.

Bugün elimizde bulunan Kuran nüshalarının en eski mushaflarla karşılaştırıldığında tamamen uyumlu olması, arkeolojik metinlerin içerik tutarlılığını doğrulaması, hiçbir anlam veya ayet farkının bulunmaması, tahrif iddialarının bilimsel karşılığının olmadığını göstermektedir.

Kuran'a yönelik saldırıların artmasının bir yönü de, bilgidan ziyade psikolojik ve sosyolojik etkilere dayanan modern akımlardır. Post-modern düşüncenin "her hakikat tartışmaya açıktır" yaklaşımı, geleneksel otoriteleri sorgulama eğilimini büyötmüş; sosyal medya ise yüzeysel bilgi sunarak karmaşa üretmiştir. Kuran hakkında bilgisi sınırlı olan kişiler, argümanları güçlüymüş gibi görünen bu iddialara daha kolay kapılabilmektedir.

Kuran'ın ilahi kaynaklı olmadığı veya tahrif edildiği iddiaları, tarihsel kayıtlar, metinsel analizler ve sosyolojik gerçeklikler dikkate alındığında güçlü bir temele sahip değildir. Kuran, hem nüzul sürecindeki çok yönlü koruma mekanizmaları hem de günümüze ulaşan metnin değişmezliği açısından diğer hiçbir kutsal metinle karşılaştırılamayacak düzeyde korunmuştur. Bu iddiaların dini arayış içinde olan kimseleri olumsuz etkilemesi ise, sağlam bilgi eksikliğinden kaynaklanmaktadır. Bu nedenle, Kuran üzerine yapılacak akademik çalışmaların ve sağlıklı bilgi aktarımının önemi her zamankinden daha büyüktür. Son olarak Allah şöyle buyurur; **“Şüphesiz zikri (Kuran'ı) biz indirdik, elbette onu yine biz koruyacağız.” (Hicr Suresi: 9. Ayet)**

Kuran Okunmadığında...

İslam geleneğinde dinin temel kaynağı Kuran'dır. Kuran'a göre her müminin sorumluluğu, onu hem okumak, hem de anlamak için çaba göstermektir. Bu sorumluluk terk edildiğinde, din adına konuşan her otorite sorgulanamaz hale gelir ve bu durum istismara kapı aralayabilir. Bu nedenle Kuran, inanan herkesi aracısız bir şekilde kendisine yöneltir. Yüce Rabbimiz bu durumu şu ayetlerle açıklamıştır:

“Bu kitap, sana; insanları karanlıklardan aydınlığa çıkarasın diye indirildi.” (İbrahim Suresi: 1. Ayet)

“Düşünesiniz diye ayetleri uzun uzun açıkladık.” (En'âm Suresi: 126. Ayet)

“Bu Kuran, apaçık bir dildir ki anlayasınız.” (Yusuf Suresi: 2. Ayet)

Bu ayetlerde dikkat çeken şey, Kuran'ın anlaşılacak için indirildiğinin tekrar tekrar vurgulanmasıdır. Yani Kuran'ı anlamak bir “seçim” değil, bizzat bir kulluk görevidir. Kuran okunmadığında veya anlaşılmadığında ortaya üç temel sorun çıkar:

Din, kişisel görüşlere teslim olur: İnsanlar Kuran bilgisinden uzaklaştıkça, din adına konuşan otoritelere bağımlı hale gelir. Bu durum Kuran'da şöyle anlatılır: **“Onlar bilgilerini ve din adamlarını Allah'tan ayrı rabler edindiler.”**

(Tevbe Suresi: 31. Ayet) Bu ayette, din adamlarının ilahlaştırılması ve sorgulanmadan otorite kabul edilmesi eleştirilir.

Dini istismar eden yapılar güçlenir: Kuran'ın muhatabına yüklediği düşünme sorumluluğu kaybolduğunda, bazı kişiler dine kendi menfaatleri doğrultusunda anlam biçebilir.

Dini bilgiler kulaktan dolma hale gelir: Kuran'ın bilinmediği toplumlarda, rivayetler, hikayeler, kültürel kalıplar, sözler, hatta hurafeler din zannedilmeye başlanır. Kuran'ın bu konudaki uyarısı nettir: **“Zan, hakikat adına hiçbir şey ifade etmez.” (Necm Suresi: 28. Ayet)**

Kuran'ın sadece okunup geçilmesi Allah tarafından da eleştirilmiştir. **“Onlar Kuran'ı düşünmüyorlar mı?” (Nisa Suresi: 82. Ayet)** ve **“Kuran'ı hakkıyla düşünmüyorlar mı?” (Muhammed Suresi: 24. Ayet)** Ayetlerde **“okumuyorlar mı?”** değil, **“düşünmüyorlar mı?”** buyrulması önemlidir. Bu, Kuran'ın sadece seslendirilmek için değil, aklen ve kalben kavranmak için indirildiğini gösterir.

Kuran'ın öğretisine göre rehberlik edecek alimler elbette olmalıdır; ancak bu rehberlik sorgulanamaz bir otorite haline dönüştüğünde sorun başlar. Hazreti Peygamber (Sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: **“Âlimler peygamberlerin varisleridir.” (Ebû Dâvûd, İlim 1)** Bu varislik, emanet anlamındadır; tahakküm anlamında değil. Kuran'ın mesajına ters düşen veya onu gölgeleyen bir otorite kabul edilemez.

Kuran'ın istismar edilmemesi ve dinin menfaat aracına dönüşmemesi için her Müslümanın şunlara dikkat etmesi gerekir: 1. Kuran'ı düzenli olarak okumak: Günlük kısa bölümler bile olsa Kuran'la irtibat korunur. 2. Mealler ve tefsirlerle anlamaya çalışmak. Allah'ın mesajını kavramak için akli kullanmak esastır. 3. Din adına söylenen her sözü Kuran süzgecinden geçirmek. Kuran'ın kendisi, ölçü koymuştur: **“Hakkı batıldan ayıran ölçü budur.” (Bakara Suresi: 185. Ayet)**

Kuran okunmadığında, din adına konuşan her kişi “nihai otorite” gibi görünmeye başlar; bu da istismarın kapısını aralar. Oysa Kuran, mümini doğrudan kendisine çağırır; düşünmeye, anlamaya ve sorgulamaya davet eder. Dini hayatın sağlıklı olması, ancak Kuran'ın bizzat okunması ve anlaşılmasıyla mümkündür. Dinin özüne dönmenin yolu, Kuran'ın aydınlığına dönmekten geçer...

Kuran ve Hadis İlişkisi...

“Hadisler olmadan Kuran anlaşılmaz” iddiası, ilk bakışta dini koruma refleksi gibi sunulsa da, Kuran’ın kendi beyanlarıyla açıkça çelişmektedir. Zira Kuran, kendisini insanlara kapalı, şifreli ya da başka bir metin olmadan anlaşılamayan bir kitap olarak değil; bilakis açıklayıcı, anlaşılır ve hidayet rehberi olarak tanımlar. **“Bu (Kuran), insanlar için bir açıklamadır, hidayettir ve öğüttür.” (Âl-i İmrân Suresi: 138. Ayet)**, Kuran’ın doğrudan muhatabı olan insanlara hitap eden bu ayet, anlaşılması mümkün bir kitap olduğunu ortaya koyar. Eğer Kuran, hadisler olmadan anlaşılamayacak olsaydı, bu durumun bizzat Kuran’da açıkça belirtilmesi gerekirdi. Oysa Kuran, böyle bir bağımlılığı hiçbir yerde dile getirmez.

Kuran kendisini sadece açıklayıcı değil, aynı zamanda detaylandırılmış bir kitap olarak nitelendirir. **“Sana bu Kitabı, her şeyi açıklayan bir rehber, bir rahmet ve Müslümanlar için bir müjde olarak indirdik.” (Nahl Suresi: 89. Ayet)** Bu ayet, ilahi mesajın eksik bırakılmadığını, temel dini ilkelerin Kuran’da açıklandığını gösterir. Bu noktada “her şeyi” ifadesi, dinin ana çerçevesi, iman esasları, ahlaki ilkelere ve helal-haram ölçüleri bağlamında anlaşılmalıdır. Dolayısıyla Kuran’ı anlamak için zorunlu bir dış kaynak ileri sürmek, bu ayetin açık beyanını fiilen geçersiz kılmak anlamına gelir.

Kuran ayrıca, mesajının anlaşılabilirliğini özellikle vurgular. **“Andolsun biz Kuran’ı öğüt alınsın diye kolaylaştırdık; düşünen yok mudur?” (Kamer Suresi: 17. Ayet)** Bu ayet dört kez tekrar edilerek bu vurgu pekiştirilir. Allah’ın “kolaylaştırdık” dediği bir kitabı, insanların “anlaşılmaz” ilan etmesi ciddi bir çelişkidir. Bu yaklaşım, farkında olmadan Kuran’ın Allah tarafından eksik ya da yetersiz indirildiği gibi tehlikeli bir algıya kapı aralar.

Peygamber’in (Sallallahu aleyhi ve sellem) görevi bağlamında sıkça dile getirilen “beyan” meselesi de çoğu zaman yanlış anlaşılmaktadır. Kuran, Peygamber’e hitaben **“İnsanlara kendilerine indirileni açıklamam için sana bu kitabı indirdik” (Nahl Suresi: 44. Ayet)** buyurur. Buradaki “açıklama”, Kuran’ın anlam bakımından kapalı olduğu anlamına gelmez; bilakis Kuran’ın hayata nasıl taşınacağını öğretmesi, yani pratiğe dökülmesi anlamına gelir. Nitekim Kuran, Peygamber’in asli görevinin tebliğ olduğunu açıkça ifade eder: **“Resule düşen sadece apaçık tebliğdir.” (Maide Suresi: 92. Ayet)** Tebliğ edilen şey Kuran’dır; Kuran’ın üstünde veya Kuran’ı tashih eden başka bir vahiy kaynağı değildir.

Bu noktada hayati bir ayırım yapılmalıdır: Kuran’ın anlaşılması ile ibadetlerin fiilen nasıl uygulanacağı aynı şey değildir. Kuran, namazı, orucu, zekatı ve haccı emreder; fakat bu ibadetlerin nasıl yapılacağını peygamberin uygulamasına bırakır. Bu nedenle Müslümanlar, ibadetlerin pratik biçimini öğrenme konusunda sünnete muhtaçtır. Ancak bu ihtiyaç,

Kuran'ın anlamının hadislerle bağımlı olduğu anlamına gelmez. Kuran'ın mesajını kavramak için değil, emredilen ibadetleri doğru şekilde uygulamak için peygamberin örnekliğine ihtiyaç vardır. **“Allah'ın Resûlünde sizin için güzel bir örnek vardır.” (Ahzâb Suresi: 21. Ayet)** bu örnekliğin özellikle pratik hayata dair olduğunu gösterir.

Ne var ki bazı şarlatanlar tarafından bu denge bozulmuş; hadisler, Kuran'ı açıklayan bir araç olmaktan çıkarılıp, Kuran'ın önüne geçen bir otorite haline getirilmiştir. Bu sapmanın en tehlikeli tezahürü ise **“hadisler Kuran ayetlerini nesh edebilir”** iddiasıdır. Bu iddia, basit bir metodoloji hatası değil; doğrudan tevhide aykırı bir söylemdir. Çünkü nesh, hüküm koyma yetkisidir ve hüküm koyma yalnızca Allah'a aittir. **“Hüküm yalnızca Allah'ındır.” (Yusuf Suresi: 40. Ayet)** Allah'ın indirdiği bir ayetin, Allah'tan olmayan bir sözle geçersiz kılınabileceğini iddia etmek, Allah'ın hükmüne ortak koşmaktır. Bu, açıkça bir şirktir. Şirk ise Allah'ın kesinlikle affetmem dediği bir sapıklık halidir. **“Şüphesiz Allah, kendisine şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışındaki günahları, dilediği kimseler için bağışlar. Allah'a ortak koşan(şirke giren), kuşkusuz, derin bir sapıklığa düşmüştür.” (Nisa Suresi: 116. Ayet)**

Kuran bu konuda son derece nettir: **“Rabbinin sözü hem doğruluk hem de adalet bakımından tamamlanmıştır. O'nun sözlerini değiştirecek kimse yoktur. O her şeyi işitmekte, her şeyi bilmektedir.” (En'âm Suresi: 115. Ayet)** Eğer Allah'ın sözlerini değiştirebilecek, geçersiz kılacak veya askıya alabilecek başka bir kaynak kabul edilirse, bu

durumda Kuran'ın ilahiliği fiilen reddedilmiş olur. Hadisleri Kuran'ın üstünde konumlandırmak, onları farkında olmadan ya da bilerek ikinci bir vahiy ve ikinci bir ilahi otorite seviyesine çıkarmaktır.

Son olarak Kuran, anlaşılmaz bir kitap değildir; aksine kendisini açıklayan, kolaylaştırılmış ve insanlara rehber olarak indirilmiş ilahi bir hitaptır. Kuran'ı anlamak için hadislere muhtaç olduğumuzu söylemek, Kuran'ın kendi iddiasını boşa düşürür. Buna karşılık ibadetlerin hayata geçirilmesi, yani emrin amel haline gelmesi konusunda peygamberin uygulamasına ihtiyaç olduğu açıktır. Doğru denge budur. Kuran'ın anlamını hadislere mahkum etmek de, hadisleri Kuran'ı nesh eden bir otoriteye dönüştürmek de tevhid çizgisinden sapmadır. Kuran'ın yeri en üsttedir; onun üzerinde hiçbir söz, hiçbir rivayet, hiçbir beşeri aktarım hüküm sahibi olmaz.

İblis Melek Değildi...

İnsanlar arasında yaygınlaşmış çok yanlış bir inanış var. O da İblis'in bir melek olduğu düşüncesidir. Kuran'ın **Kehf Suresi 50. Ayetinde** Rabbimiz şöyle buyurmaktadır: "**Hani biz meleklerle, "Âdem'e secde edin" demiştik; İblis'ten başka hepsi secde ettiler. O cinlerdendi, Rabbinin emrin-den dışarı çıktı. Şimdi siz, beni bırakıp da onu ve onu izleyenleri mi dost ediniyorsunuz? Oysa onlar sizin düşmanı-nızdır. Zalimler adına bu ne kötü bir tercih!"** İblis melek değildi... Çünkü melekler, emre itaatin saf nurundan yaratılmış varlıklardır; onlar için karşı gelmek diye bir ihtimal yoktur. Onların varlığı, teslimiyetin sessiz bir yankısıdır. Oysa İblis, ateşten doğmuştu; ateş gibi yükselmeyi, ateş gibi üstün olmayı istemişti. Onun yaratılışında itaat değil, tercih vardı. Ve tercih, beraberinde imtihanı getirdi.

Secde emri geldiğinde, gökler susmuştu. Melekler, tereddütsüz eğildi. Çünkü onlar için eğilmek, emre yaklaşmaktı. Ama o an, ateşten olan başını kaldırdı. Eğilmedi. Eğilmek istemedi. Çünkü secdeyi emre değil, toprağa yapılı-mış sandı. Oysa secde, toprağa değil; toprağa üflenen ilahi nefeseydi.

İblis'in yanlışı, Adem'e değil; Allah'ın emrine karşıydı. Ki-bir, onun gözlerini kör etti. Ateşin üstünlüğüne inandı, ru-hun üstünlüğünü göremedi. Kendini, kendisinden yaratılanın üstünde gördü. O an, ilk kez bir varlık "ben" dedi. Ve o

“ben”, cennetin kapısını kapatan ilk kelime oldu. Çünkü melekler “Sen” der. İblis ise “ben” dedi.

İşte o an, itaatin nurundan isyanın karanlığı doğdu. İblis melek değildi... Eğer melek olsaydı, karşı gelemezdi. Çünkü melek, emri tartmaz; melek, emri yaşar. İblis ise emri tarttı, kendini emrin üstünde gördü. Ve o anda düştü. Yüksek olduğu yerden değil, teslim olması gereken yerden düştü. Onun düşüşü, aynı zamanda mekansaldı. Artık o, göklerin sakini değil; kalplerin fısıldayan gölgesiydi. İnsanın kulağına değil, gururuna konuşacaktı. Çünkü insanın en zayıf yeri korkusu değil, üstün olma arzusuuydu. Ve o gün, secde etmeyen yalnız İblis değildi. O gün, kibir secdeyi reddetti.

Ama Adem eğildi. Çünkü Adem, toprağını biliyordu. Toprak, yükselmek için değil; teslim olmak için yaratılmıştı. İşte bu yüzden insan, ateşten değil, topraktan yaratıldığı için yüce oldu. Çünkü ateş yükselir ama yakar. Toprak ise eğilir ama hayat verir. İblis melek değildi. O, secde etmeyi reddeden ilk kibirdi. Ve o günden beri, insanı secdeden uzaklaştırmaya çalışan en eski fısıltıdır.

İblis ve Cinlerinin Pişmanlık Dolu Yakarışı

Ben ki ateşten yaratıldım, üstün gördüm kendimi. Ama şimdi biliyorum, kibirden başka bir şey değilmiş bu. Ey Adem, sana secde etmeliydim. Senin topraktan gelen varlığında saklı olan hikmeti anlayamadım. Gözlerim görmedi, kalbim duymadı.

Rabbimin emrine karşı gelerek kendimi karanlıklara mahkum ettim. O vakit anladım ki, büyüklük O'na ait, küçüklük ise benim kaçtığım hakikatmış. Senin o toprak bedeninde taşıyan ruh, O'nun nefesiyle can bulmuş. Ben ise bunu inkar ederek ebedi kaybımı mühürledim.

Pişmanlık gecelerimi ve gündüzlerimi kemiriyor. Bir kere olsun, emre itaat etseydim, O'nun rahmetiyle yücelirdim. Ama kibirim beni kör etti, kalbimi mühürledi. Senin üstünlüğünü kabul etmediğim için şimdi ebedi bir azabın girdabında kıvranıyorum. Keşke İnsana o secdeyi etseydim. Keşke... Ama artık çok geç!

İçimizdeki Büyük Savaş...

Peygamber efendimiz Hazreti Muhammed (Sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: **“Sizden hiç kimse yoktur ki ona, biri şeytandan diğeri melekten olmak üzere yanından ayrılmayan iki arkadaş eşlik etmemiş olsun!”** **“Size de mi ey Allah’ın Resulü!”** diye soruldu. **“Bana da!”** buyurdular. **“Ancak, Allah şeytanıma karşı bana yardım etti de o bana teslim oldu. Ama siz şeytanınızı Müslüman edemezsiniz.”** (Müslim, Münâfıkûn 69, 2814)

Peygamber Efendimiz’in bu hadis-i şerifi, insanın iç dünyasında sürekli bir mücadele içinde olduğunu açık bir şekilde ifade etmektedir. Her birimizin, bizi hayra veya şerre yönlendirmeye çalışan iki kuvvetin etkisinde olduğumuzu anlıyoruz. Bu kuvvetlerden biri melek, diğeri ise cin/şeytandır. Melek, insanı iyiliğe, güzelliğe, takvaya çağırırken; cin/şeytan ise kötülüğe ve günaha yönlendirmeye çalışır.

Hadisin devamında Peygamber Efendimiz’in kendi nefsinde bile bir cinin/şeytanın varlığını kabul ettiği, ancak Allah’ın yardımıyla onu teslim alıp etkisiz hale getirdiği bildirilmektedir. Bu, bizlere iki önemli mesaj verir:

İnsan olarak her birimizin imtihanı devam etmektedir. Peygamberler dahi bu imtihana tabidir. Ancak onların örneği, bu mücadeleyi nasıl kazanabileceğimize dair bir yol gösterir. Cinle/Şeytanla olan mücadelemizde yalnız değiliz. Meleğin yönlendirmesi, Allah’ın vahyi ve vicdanımız bize bu mücadelede yardımcı olur. Ancak cinin/şeytanın tamamen

teslim alınması gibi bir durum, peygamberlere özgü bir durumdur. Bizim ise görevimiz, cinin/şeytanın etkisini asgari düzeye indirmek ve sürekli bir savaş halinde olmaktır.

Bu hadis, aynı zamanda insanın Allah'a olan yakınlığını artırması gerektiğini hatırlatır. İbadet ve dua bu mücadelede en etkili silahlarımızdır. Peygamber Efendimiz'in cinini/şeytanını teslim alması, O'nun Allah'a olan tam teslimiyetinin, ibadetlerinin ve dua gücünün bir sonucudur. Biz de O'nun yolunu takip ederek ve Allah'tan yardım dileyerek bu mücadeleyi kazanabiliriz.

Hadisin bize öğrettiği derin bir hikmet de vardır: İnsan, kendi içinde taşıdığı bu çatışmayı fark etmeli, cini/şeytanı ve ikiyüzlülüğü değil, meleği ve Allah'ın tarafını seçerek ahlaki üstünlüğünü ortaya koymalıdır. İyi bir insan ve cennet adaylığı ancak bu çatışmadaki tarafını doğru seçerek olunabilir. Allah, bu mücadelede hepimize yardım etsin. Şerefsiz cinin/şeytanın yoluna uyanlardan muhafaza etsin...

Kötölüğün Mimarı: İblis'e!

Ey cehennem ateşiyle tost olmuş, kibirden çatlamış, makyajını yılan derisinden alan ihtiyar musibet! Sen ki cennetten kovulalı asırlar olmuş, hala insanları kandıracağım diye mesaiye kalıyorsun. Biraz da emekliliği düşün artık be şeytan, primin doldu, gününü de doldurdun. Hala aynı numaralar, hala aynı kokuşmuş pazarlama stratejileriyle ortalıkta dolanıyorsun: "Gel, şu günahı bir dene, sonra bırakırsın!" diyorsun; sanki günah nikotinli sakız!

Sana bir şey diyeyim mi ey lanetli kurnaz? Kandırıldığın ilk insanla övünmeyi bırak. Hala "Ben Adem'i kandırdım!" diye ortamlarda hava atıyorsun, sanki Nobel kazanmışsın. Kardeşim, sen yılan gibi sürünüp meyve sattın, pazarcı mısın, şeytan mısın belli değil. Hem zaten, o ilk kandırışta senin zekan mı çalıştı, yoksa insanın saflığı mı devreye girdi, orası muamma. Bize başarı diye satma şu tarihi kazağı.

Sonra şu klasik numaralar yok mu... Ah! Önce kulağa fısıldıyorsun: "Yap, kimse görmez." Sonra işi bitince millete megafonla bağırıyorsun: "Bakın, günah işledi!" Ne utanmaz bir harabesin sen, hem olay çıkarıyorsun hem de sonradan tweet atan gazeteciler gibi ortalığı karıştırıyorsun. Gıybeti sen başlatıyorsun, sonra "Ben sadece söyledim" diye kenara çekiliyorsun. Hilebazlığın kitabını yazsan, insanlar kapağını açmadan tövbe eder yeminle.

Ama şunu da kabul edelim: Estetik anlayışın sıfır. Hep ateş, hep kırmızı... Biraz tasarım kursuna git, belki cehen-nem dekorunu güncellersin. Hep aynı yanan kazanlar, aynı çatal dişler... Moda anlayışın mağara devrinde kalmış, hala "korku estetiğı" diyorsun. Biraz yenilen, Netflix dizilerine bak, artık kötüler bile karizmatik. Sen hala lav püskürtüyor-sun.

Ayrıca şu "Her kötölük şeytandandır" olayına da fazla bel bağlama. İnsanların beceriksizliğini, hırsını, açgözlülü-ğünü senin üstüne atmaları artık komik olmaya başladı. Bazı insanlar senden daha beter plan yapıyor, haberin ol-sun. Hatta eminim bazen sen bile onları izleyip "Ben bu ka-dar ileri gitmemiştim" diyorsundur.

Ey ihtiyar tuzakçı, senin PR ekibin de fena çalışıyor yal-nız. Herkes seni bir karikatür gibi anlatıyor: boynuzlu, ça-tallı kuyruklu, kara gözlü... Halbuki gerçekte sen yeri geldi mi bir kredi danışmanı gibi davranır, yeri geldi mi "kişisel gelişim gurusu" kılığına girersin. "Kendini sev, yeter ki rahat ol, kimseyi dinleme" diyorsun. Yani hem psikologsun hem de sahte peygamber, karışık menü gibisin.

Ama bak, her numaranın sonu geliyor. İnsanlar artık uyanıyor, senin o eski taktiklerin Youtube reklamı gibi geçi-liyor: "Skip Ad". Sen hala "Günah güzeldir" diyorsun ama millet gerçek mutluluğun nerede olduğunu anlamaya baş-ladı. Çünkü senin vadettiklerin hep "şimdi güzel, sonra piş-manlık" kategorisinde. Bir nevi taksitle acı satıyorsun. "Bu-gün ye, yarın yan!"

Ve unutmadan: O meşhur cehennem rezervasyonlarını iptal ettiriyoruz artık. Biletleri sen kesiyorsun ama kontrol sende değil. Patronun kim olduğunu unutma. İsyan ettiğin o günden beri, sadece rol yapıyorsun. Hollywood'un kötü adamı gibi... Çok havalı görünüyorsun ama filmin sonunda yine kaybediyorsun.

Ey aşağılık yaratık, seni ciddiye alanlara selam olsun; seni ti'ye alanlara da selam olsun. Ama bil ki senin en çok korktuğun şey ne dua, ne melek... Sen en çok gülümseyen, affeden, dirençli, umutlu ve imanlı bir kalpten korkarsın. Çünkü o kalp sana kapalıdır!

İnsanın Şeytan/Cinlerden Üstünlüğü

İnsan, akıl, irade ve vicdanla donatılmış bir varlıktır. Bu özellikler, onu yalnızca diğer varlıklardan değil, şeytan/cinden de üstün kılar. Şeytan/Cin, kötülüğe çağıran bir varlık olarak bilinse de, insanın en büyük gücü, iyiyi kötünden ayırma ve doğru olanı seçme kabiliyetidir.

Şeytan/Cin, nefsin zayıflıklarından yararlanarak insanı doğru yoldan saptırmaya çalışır. Ancak insan, aklını kullanarak şeytanın/cinin hilelerini fark edebilir, vicdanıyla doğruyu bulabilir ve iradesiyle yanlışa karşı koyabilir. Allah, insana ilahi bir değer ve sorumluluk yüklemiştir; bu da onu ahlaki ve manevi açıdan şeytandan/cinden üstün kılar.

İnsanın üstünlüğü, kendisine sunulan bu ayrıcalıkları doğru kullanmasında yatar. Şeytanın/cinin amacı, insanı kendi cehennemine ve ümitsizliğe sürüklemektir; ancak insan, kendine inanarak, tövbe ve ibadet ederek bir de iyilikte sebat etmek sureti ile bu tuzakları aşabilir. İnsan, kendi içinde taşıdığı bu gücün farkına vardığında, şeytanın/cinin oyunları karşısında her zaman galip gelir. Bu yüzden insan, sadece yaratılış itibarıyla değil, yaptığı doğru tercihlerle de şeytandan/cinden üstündür... Allah, boş yere İblis'e "Adem'e secde et" diye emretmedi!

Müslüman Cinlerin İnsanlarla Diyaloğu...

İslam'da cinlerin varlığı Kuran ve sünnetle sabittir. Cinler de insanlar gibi Allah tarafından yaratılmış, ancak farklı bir boyutta var olan, akıl ve iradeye sahip varlıklardır. Kuran'da cinlerin de iman etmekle ve Allah'a kulluk etmekle mükellef oldukları belirtilmiştir: **“Ben cinleri ve insanları ancak bana kulluk etsinler diye yarattım.” (Zâriyât Suresi: 56. Ayet)**

Ancak cinlerin insanlar üzerinde etkisi ve insanlarla ilişkileri konusunda İslam'da dikkatli olunması gerektiği vurgulanır. Müslüman cinlerin insanlarla doğrudan diyaloga geçmeyeceği veya onlarla iş birliği yapmayacağına dair bazı temel noktalar vardır. Müslüman cinlerin asli görevi, insanlar gibi Allah'a kulluk etmektir. Onlar, insanlarla iletişim kurmaktan ziyade kendi boyutlarında kulluklarını yerine getirirler. İslam, cinlerin insanlarla doğrudan bir bağ kurmasını tavsiye etmez ve bu tür girişimlerin genelde şeytani cinlerden kaynaklandığını ifade eder.

İslam'da hem insanlar hem de cinler, kendi sınırlarını korumakla mükelleftir. İnsanların cinlerle iletişim kurmaya çalışması, genellikle şeytani cinlerin devreye girmesine yol açar. Şeytani cinler, insanları saptırmaya çalışırken kendilerini bazen “Müslüman cin” olarak tanıtabilirler. Ancak gerçek Müslüman cinler, Allah'ın emirlerine uyarak insanlarla iletişim kurmaktan sakınırlar. Çünkü iki türün evrenleri

bir perde ile birbirinden ayrılmıştır. Kuran’da cinlerle iletişim kurmaya çalışanların zarar görebileceği ifade edilmiştir. **“Gerçek şu ki, insanlar arasında bazı kimseler cinlere sığınarlardı da onların azgınlıklarını artırırlardı.” (Cin Suresi: 6. Ayet)**

Ayrıca Kuran, insanların gayb bilgisini öğrenme çabaları veya cinlerle bağlantı kurma girişimleri hakkında uyarılarda bulunmuştur. Bu tür girişimler, genellikle insanı yanılgıya ve sapkınlığa sürükler. Sonu cehennemdir. **“Allah, onların hepsini bir araya topladığı gün, “Ey cinler topluluğu! Siz insanlarla çok uğraştınız” (der). Onların insanlar arasındaki dostları ise, “Ey rabbimiz! Biz birbirimizden yararlandık ve bize verdiğin sürenin sonuna ulaştık” derler. Allah buyurur ki: “Allah’ın dilediği hariç olmak üzere, içinde ebedî kalacağınız yer ateştir.” Şüphesiz rabbın hikmet ve ilim sahibidir.” (En’am Suresi: 128. Ayet)**

Müslüman cinler, Allah’a ibadet etmekle yükümlü oldukları için insanlarla doğrudan bir ilişki kurmazlar. İnsanların, cinlerle iletişim kurma girişiminden kaçınmaları, şeytani vesveselerden korunmaları açısından önemlidir. İslam, bu konuda dengeyi koruyarak yalnızca Allah’a güvenmeyi ve O’ndan yardım dilemeyi öğütler. “Benim cinim var, sana yardım edebilirim” diyen şarlatanlardan uzak durulması gerektiği gibi, asıl yardıma muhtaçların da bu tür meczuplar olduğu açıktır.

Cinciyim Sahtekarlığı!

Toplumumuzda cin, büyü, muska gibi kavramlar uzun yıllardır insanların ilgisini çekmiştir. Özellikle çaresizlik anlarında insanlar kolay çözümler arar ve bu noktada kendini "cinci hoca" olarak tanıtan sahte kişiler devreye girer. Ancak unutulmamalıdır ki, cinleri kontrol ettiğini iddia eden kişilerin tamamı insanların malını, korkularını ve inançlarını sömürmektedir. Aynı zamanda kendileri tedaviye muhtaçtır. İslam kültüründe cinlerin varlığı kabul edilmiştir, fakat cinlerin insan hayatına sürekli ve doğrudan müdahale ettiği düşüncesi oldukça abartılıdır.

Cinlerin de insanlar gibi Müslümanı veya kafiri vardır. Müslüman cinler, insanla diyaloga girmez. Çünkü bu ilahi bir yasadır. Fakat Müslüman olmayan cinler, insanları saptırmak için onlarla iletişime geçebilirler. Bu konuyu **"Bilim Dini"** isimli kitabımda etraflıca ele almıştım. Fakat şu ayeti hatırlatmakta fayda olduğuna inanıyorum: **"Onlar, Süleyman'ın hükümrانlığı hakkında şeytanların uydurup söylediklerine uydular. Gerçek şu ki Süleyman kâfir olmadı, fakat şeytanlar kâfir oldular; çünkü insanlara sihri, Bâbil'de iki meleğe, Hârût'la Mârût'a indirileni öğretiyorlardı. Hâlbuki bu iki melek, "Biz ancak imtihan vasıtasıyız; sakın küfre sapma!" demedikçe hiç kimseye bilgi vermezlerdi. Fakat onlar bu iki melekten, karı ile koca arasını açacak şeyleri öğreniyorlardı. Oysa Allah'ın izni olmadıkça onunla hiç kimseye zarar veremezlerdi. Yine de kendilerine fayda**

sağlayanı değil zarar vereni öğreniyorlardı. Andolsun onlar, bunu (sihri) satın alan kimsenin âhiretten nasibi olmadığı çok iyi biliyorlardı. Karşılığında kendilerini sattıkları şey ne kötüdür, bir bilselerdi!" (Bakara Suresi: 102. Ayet)

Yani hiçbir büyü, hiçbir cin, hiçbir şeytan Allah'ın iradesi dışında bir etki gösteremez. Bu, çok önemli bir tevhid ilkesidir: Güç ve kudret yalnız Allah'ındır. Dolayısıyla büyüye, cinciye veya üfürükçüye inanmak ve onlardan yardım beklemek gereksiz olduğu kadar tevhid inancını da zedeleyebilir. Bu ayet, çağımızdaki "cin çıkarma", "büyü bozma", "muska yazma" gibi uygulamalara da net bir uyarıdır. Büyü öğrenmek veya yaptırmak haramdır. Cinlerle ilişki kurduğunu iddia eden kişiler ya yalancıdır ya da şeytanların oyununa gelmiştir. Dolayısı ile kafirdir. Çünkü şeytan cinler, küfre düşmedikçe bir insana yardımda bulunmazlar. Gerçek koruma, Allah'a sığınmak, dua, ibadet ve sağlam iman iledir. Allah dilerse kimse zarar veremez. Allah dilemezse kimse fayda sağlayamaz.

Şunu tekrar hatırlatayım; Her insanın tabiatında bir "cin" vardır ve Allah, bu varlığı "Şeytan" olarak tanımlamıştır. Şeytan, daha çok nefis, vesvese ve insanın içsel karanlığıyla sembolize edilir. Dolayısıyla bir "cinci"ye giderek bundan kurtulmaya çalışmak, insanı hem maddi hem manevi açıdan sömürülmeye açık hale getirir. Çünkü şeytan cinlerden kurtulmanın imkanı yoktur. Ölünceye dek içimizdeki şeytan ile savaşımız sürecektir. Bu sahte kişilerin en büyük zararı, insanların aklını, paralarını ve inançlarını çalmaktır. Cin kavramı aslında kişinin içsel mücadelelerini temsil eder.

Kimi için bu öfke, kimi için kıskançlık, kimi için korku veya bağımlılıktır. Bu içsel karanlıkla mücadele etmenin yolu sahte hocalara gitmek değil, bilimsel destek almak, sağlam dini bilgiye yönelmek ve güçlü bir iman geliştirmektir.

Sahte hocaların iddia ettiği gibi bir “cin çıkarma tedavisi” yoktur. Asıl tedavi; psikolojik destek, bilinçlenme ve kişinin kendi ruhsal gücünü keşfetmesidir. Cinlerle uğraştığını söyleyenlerin kurduğu tuzaklara düşmemek için, aklımızı ve imanımızı sağlam tutmak gerekir. “Cinciyim” diyen sahte kişiler, insanların korkularını kullanarak hem cebine hem de ruhuna zarar verir. Unutmayalım: Herkesin bir cini vardır, fakat bu cinle baş etmenin yolu sahte hocalara değil; ilme, akla, inanca ve sabra başvurmaktır.

Şeytanın Zehri: Alkol ve Uyuşturucu

Alkol ve uyuşturucu; şeytanın insanlığa kurduğu en aşağılık tuzaklardan biridir. Bunlar, sadece birer kötü alışkanlık değil, doğrudan doğruya ruhun ve aklın katilidir. İçki şişesinde ve uyuşturucu tozunda, şeytanın rezil planı saklıdır: İnsanı insanlıktan çıkarmak, onu sürükleyerek hayvandan aşağı bir seviyeye indirmek! Kuran bu gerçeği apaçık ilan eder: **"Ey iman edenler! İçki, kumar, dikili taşlar ve fal okları şeytan işi birer pisliktir. Bunlardan kaçının ki kurtuluşa eresiniz."** (Maide Suresi 90. Ayet)

Şeytan işi! Pislik! Allah bu zehirleri böyle tanımlamıştır. Yumuşatmaya, "bir kadehten bir şey olmaz" diye avutmaya çalışan herkes, şeytanın safında bilinçsizce yer almaktadır. Alkol ve uyuşturucu, insanın en büyük nimeti olan aklına yapılan bir ihanettir. Akli dumura uğratan her yudum, her çekim, insanı hayvani bir mahluka, aşağılık bir varlığa dönüştürür. İrade zincirlerini kıran bu maddeler, kişiyi aşağılanmış bir kukla haline getirir. Alkol ve uyuşturucu kullanan, sadece bedenini değil, ruhunu da çürütür, kalbini karartır.

Bu lanet maddeler yalnız bireyi değil, toplumları da yok eder. Nice yuvalar, nice dostluklar, nice hayatlar bu zehir yüzünden cehenneme dönmüştür. İntiharlar, cinayetler, tacizler ve ihanetler hep bu şeytani zehrin eseridir. Alkol ve uyuşturucu tüketen kişi, sadece kendi hayatını değil, başkalarının da huzurunu, onurunu ve geleceğini yerle bir eder.

Şeytan bu pislikleri size "eğlence" diye süsleyip sunar. Parıltılı şişelerde, renkli kutlamalarda, sahte özgürlük sloganlarında bu zehirleri cilalar. Ama gerçekte, her içilen kadehte bir onur kırıntısı daha yok olur. Her çekilen duman, kalpten bir haya parçasını koparıp götürür. Sonunda kişi, bir zamanlar kim olduğunu bile unutmuş, kendine yabancılaşmış bir harabeye dönüşür.

Alkol ve uyuşturucu ile müzakere edilmez. Bunlarla "ölçülü kullanım" gibi bir sapkınlık düşünülemez. Allah'ın haram kıldığı şeyi helal göstermeye çalışan, şeytanın avına düşmüştür. Tek çare vardır: Bu pisliklerden kökten, derhal, tavizsiz bir şekilde uzak durmak! Rasulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) ne güzel buyurmuştur: **"Sarhoşluk veren her şey haramdır. Azı da çoğu da haramdır."** (Tirmizi, Eşribe, 3)

Azı da çoğu da! Bir damla dahi olsa haramdır. Çünkü o bir damla, şeytanın kapınızı aralamaya çalıştığı çatlak olacaktır. Alkol ve uyuşturucu, şeytanın şişede ve kaşıktaki satıldığı cehennem biletleridir. Bunlara el süren, adım adım kendi sonunu hazırlar. Uyanın! Şeytanın tuzağına düşmeyin! Ruhunuzu koruyun, aklınızı temiz tutun ve onurunuzu üç kuruşluk bir zevke feda etmeyin!

Eşcinsellik: Şeytanın Cinsel Oyunları!

İnsanoğlu, yeryüzüne halife olarak yaratılmış, akıl ve irade nimetiyle donatılmıştır. Ancak bu irade, aynı zamanda bir imtihan vesilesidir. Şeytan, insanın Allah'a yaklaşmasına engel olmak için türlü oyunlar oynar ve onu hak yoldan saptırmaya çalışır. Eşcinsellik de bu oyunun bir parçasıdır.

Nisa Suresi 118 ve 119. Ayetler: "Allah şeytani lânetlemiştir, o da "Kullarından belli bir pay alacağım, onları mutlaka saptıracağım, onları boş kuruntulara kaptıracağım, kesinlikle onlara emredeceğim de hayvanların kulaklarını yaracaklar, emredeceğim de Allah'ın yarattığını değiştirecekler" demiştir. Allah'ı bırakıp da şeytani dost edinen kimse elbette apaçık bir ziyana düşmüş olur."

Son dönemlerde eşcinsellik (LGBT), doğal bir eğilim ya da yaratılışın bir sonucu olarak lanse edilmektedir. Ancak meseleye İslami bir perspektiften baktığımızda, bu durumun ne yaratılış ne de fitratla bağdaştığını görürüz. İnsan, Allah'ın belirlediği doğal bir düzenin parçasıdır. Bu düzen içinde erkek ve kadın olarak iki cinsten bahsedebiliriz. Doğadaki hayvanat bile bu iki cins arasında varlık gösterir. Üçüncü bir cins söz konusu bile değildir.

Eşcinsellik, insanın fıtratına aykırı bir sapmadır ve bu sapmanın kökünde çoğu zaman bireyin içinde yaşadığı kültürel, psikolojik ya da çevresel faktörler yatar. Ancak en nihayetinde, bu tür bir sapmaya yönelten en büyük güç, şeytanın insan üzerinde kurduğu hükümdür. Şeytan, insana kadın ise lezbiyenlik, erkek ise homoseksüellik aşılamaya çalışır. Çünkü kendisi de bu iki ilişki türlerini "yasak" olarak tanımaz ve onun için her tür ilişki serbesttir. İnsanı da bu iğrençliğe mahkum etmek için sürekli çırpınır. Üstelik sapkın ilişki türleri LGBT ile sınırlı da değildir. Bu sapkın ilişki türlerini şöyle sıralayabiliriz;

Pedofili/Sübyancılık: Yetişkin bir kimsenin (kadın/erkek) ergenlik öncesi çocukları cinsel açıdan çekici bulması ve cinsel eğiliminin çocuklara yönelik olmasına neden olan durum. Şeytan için sıradan ama insan için hastalık belirtisidir.

Zoofili: İnsan ve hayvan arası cinsel eylemi veya böyle eylemlere eğilim göstermeyi tanımlamak için kullanılan bir terim. Hayvanlara karşı bu tip bir eğilim şeytan için sıradan, insan için hastalık belirtisidir.

Nekrofili: Bu sapkınlıkta insanlar, cesetlere ilgi duymaktadır. Özellikle bu cinsel sapkınlığa yönelen insanlar, genel olarak cinsel ihtiyaçları için cinayet işleme yoluna gitmektedirler. Dünya tarihindeki seri katillerin büyük bir kısmının, nekrofili ihtiyaçlarını gidermek için cinayet işledikleri bilinmektedir. Şeytan için sıradan, insan için hastalık belirtisidir.

Ensest: Aile içi veya Allah'ın evliliği dahi yasakladığı yakın akrabalar arasında görülen cinsel ilişkidir. Şeytan için sıradan, insan için hastalık belirtisidir.

Kuran'da Hazreti Lut'un kavminin helakı, eşcinsellik gibi fitrat dışı davranışların insana ne denli zarar verebileceğini gözler önüne serer. Bu kavim, Allah'ın koyduğu sınırları çiğnemiş, hak yoldan sapmış ve bu yüzden ilahi bir azaba maruz kalmıştır. Bu kıssa, insanlık için önemli bir uyarıdır.

Modern dünyada eşcinsellik (LGBT), bir özgürlük ya da kimlik meselesi olarak savunulsa da insanlık olarak bu tür algı oyunlarına karşı uyanık olmalıyız. Şeytanın bu iğrenç yaşam formuna kapılmamak ve hakikati savunmak, imanımızın bir gereğidir. İnsan, nefsinin arzularına teslim olduğu sürece ibne şeytanın ağına düşer. Ancak tövbe kapısı her daim açıktır ve Allah, samimi bir şekilde O'na yönelen kullarını affedicidir. Eğer ibnelikte sınır tanımayan şeytana uyduysanız tövbe edebilir ve bir daha bu tiksiniç ilişki türüne yaklaşmayabilirsiniz.

Eşcinsellik, insanın yaratılışına aykırı bir sapma olup şeytanın insana oynadığı bir oyun olarak değerlendirilmelidir. Bu tür meselelerde Kuran ve sünnetin rehberliğine başvurmalı, Allah'ın razı olduğu bir yaşamı tercih etmeliyiz. Unutmayalım ki şeytanın vesveselerine karşı en güçlü silah, İslam ahlakına sahip olup Allah'a sığınıştır.

Sessiz ıgılık: Epstein!

Allah, ocukların ahını yerde bırakmaz! Kuran-ı Kerim’de dikkat çeken bir hakikat vardır: Allah, sapkınlaşmış toplumları anlatırken meselenin finaline çoğu zaman çocukları koyar. Çünkü ocuk, masumiyetin son kalesidir. Bir toplum çocuğa kıyıyorsa, artık zulüm zirveye ulaşmış, vicdan tamamen çürümüştür. İşte tam bu noktada, Kuran kıssalarında ilahi müdahalenin kapısı aralanır. Bu bir tesadüf değildir. Bu, Allah’ın tarih boyunca değişmeyen sünnetidir.

Cahiliye Arap toplumu, “namus” ve “fakirlik” gerekele-riyle kız çocuklarını diri diri toprağa gömüyordu. Kuran bu sahneyi özellikle tasvir eder: **“Diri diri toprağa gömülen kıza, hangi suçtan dolayı öldürüldüğü sorulduğu zaman...”** (Tekvir Suresi: 8–9. Ayetler) Bu ayet, sadece bir vahşeti anlatmaz; insanlığın dibe vurduğu noktayı işaret eder. Ve tam bu karanlığın ardından Allah, insanlık tarihinin en büyük rahmetini göndererek bütün kız çocuklarını kurtarır. Kurtarıcı; Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed (Sallallahu aleyhi ve sellem)’dir. Zulüm ocuklara yönelince, rahmet kapısı açılır.

Hazreti Musa’nın doğduğu dönemde Firavun, iktidarını korumak için İsrailoğulları’nın erkek çocuklarını öldürme emri verir. Devlet eliyle yürütülen bir ocuk kıyımıdır bu. Bir diktatörün, geleceği çocuklarda görüp onlardan korkmasıdır. Ama Allah’ın planı, Firavun’un planını bozar. ldrmek istediği çocuklardan biri, onun sarayında büyür. Firavun’un

sonunu hazırlayan kurtarıcı Musa, bizzat onun evinde yetişir. Zulüm çocuklara yöneldiğinde, Allah yardımı en beklenmedik yerden gönderir.

Hazreti İbrahim'in, İsmail'i kurban etmeye götürmesi, ilk bakışta bir imtihan gibi görünür. Ama bu kıssa, insanlığın binlerce yıl boyunca yaptığı "cinlere/putlara çocuk kurban etme" zulmüne vurulmuş ilahi bir mühürdür. Allah, kurbanı kabul eder ama çocuğu değil. Tam kurban esnasında O'na bir koç gönderir. Çünkü Allah, çocukların değil niyetlerin kurban edilmesini ister. Bu kıssa, "Allah çocukları korur" mesajının en net ifadesidir.

Tarih boyunca sapkın toplumlar, tanrılarına çocuklar kurban etti. Kimi bolluk için, kimi yağmur için, kimi güç için... Ortak nokta şuydu: Masum kanı üzerinden ilahi güç devşirme sapkınlığı. Kuran'da bu toplumların tamamı ya helak edilmiş ya da tarihten silinmiştir. Çünkü çocuk kanı, Allah katında en ağır suçlardan biridir. Ve bu suç, ilahi adaletin kapısını hızla aralar.

Kuran'da tekrar tekrar vurgulanan bir uyarı vardır: **"Fakirlik korkusuyla çocuklarınızı öldürmeyin. Sizi de onları da biz rızıklandırırız."**(En'âm Suresi: 151. Ayet) Bir başka ayet: **"Geçim endişesiyle çocuklarınızı öldürmeyin. Onların da sizin de rızınızı biz veririz."**(İsrâ Suresi: 31. Ayet) Bu ayetler sadece bireysel cinayetleri değil, sistematik çocuk kıyımlarını da kapsar. Bir toplum ekonomik, siyasi veya ideolojik gerekçelerle çocukları feda ediyorsa, artık ilahi ikaz safhası bitmiş, ilahi hesap süreci başlamıştır.

Yakın tarihe geldiğimizde tablo değişmiyor. Filistin’de çocuklar bombaların “yan hasarı” değildir. Onlar doğrudan hedefdir. Enkaz altında kalan bebekler, keskin nişancı kurşunlarıyla vurulan çocuklar, hastane koridorlarında can veren yenidoğanlar... "Sizi Allah'a şikayet edeceğim!" diye haykıran o minik bedeni hatırladınız mı? Sudan’da çocuklar kurşunla değil çoğu zaman açlıkla öldürülüyor. Yardım engelleniyor, şehirler kuşatılıyor. Myanmar’da çocuklar kimiksiz bırakılıyor, köyleri yakılıyor, hayatta kalmaları bile suç sayılıyor. Uygur Türkleri bugün sadece özgürlüklerinden değil, çocukluklarından koparılıyor. Ailelerinden alınan çocuklar, kimiksizleştiriliyor, inançlarından zorla uzaklaştırılıyor. Bu bir kültürel baskı değil; nesil kırımıdır. Kuran buna “nesli yok etmek” der: **"Ekinleri ve nesilleri helak etmeye çalışırlar."** (Bakara Suresi: 205. Ayet) Irak’ta Amerika işgaliyle açığa çıkan işkence merkezleri, insanlık tarihine kara bir leke olarak geçti. Çocukların gözleri önünde yapılan aşağılamalar, işkenceler, onurların sistematik biçimde yok edilmesi... Bu, modern çağın Firavuni zulmüdür. Üniforma değişmiştir, yöntem değişmiştir ama zihniyet aynıdır. Suriye’de Esat rejimi, çocukları hapishanelerde işkenceden geçirdi. Canlı canlı pres makinalarında ezilmelerini izlediler vicdansızca. Aç bırakılan, dövülen, katledilen ve zulümden kaçmaya çalışırken can veren, mülteci bedeni sahile vuran çocuklar... Aylan bebekler!

Hepsinin ortak noktası aynı: Çocuklar, savaşın tarafı olmadığı halde en ağır bedeli ödüyor. Bu artık bir “siyasi kriz” değil; gayretullahla dokunan bir zulüm halidir. Çünkü çocukların ölümü, Allah’ın adalet terazisinde sessiz kalınan bir dosya değildir.

Ve modern çağın en karanlık sayfalarından biri: **Epstein Adası**. Güçlülerin, zenginlerin, elitlerin şeytana tapmak için çocukları sistematik olarak istismar ettiği; tecavüz, işkence ve cinayet görüntülerinin ortaya saçıldığı bir lağım... Bu, modern çağın cahiliyesidir. Putlar değişmiştir ama sapkınlık aynıdır. Eskiden çocuklar putlara/cinlere kurban ediliyordu; bugün şehvete, güce ve iktidara kurban ediliyor. Bu kadar kir, bu kadar zulüm, bu kadar masum kanı... Tarih bize şunu söylüyor: Bu noktadan sonra ilahi yardım gecikmez.

Kuran kıssaları masal değildir. Geçmişte kalmış hikayeler hiç değildir. Onlar, geleceği okuma rehberleridir. Çocuklara kıyılan her toplum, ya ilahi yardımla mazlumların dirilişine sahne olmuş ya da ilahi adaletle yerle bir edilmiştir. Arası yoktur. Bugün çocukların çığılgı göğe yükseliyorsa, bu bir habercidir. Ve Müslüman, bu haberi şöyle okur: Zulüm zirveye çıktığında, Allah’ın yardımı yakındır.

Bu çağın karanlığı ne kadar derin olursa olsun, Allah’ın vaadi daha güçlüdür. Çocuklar üzerinden yürüyen zulüm, tarihte hiçbir zaman kazanan taraf olmamıştır. Bugün Filistin’de, Sudan’da, Myanmar’da ve dünyanın görünmeyen karanlık köşelerinde akan masum kanı, yarının ilahi müdahalesinin habercisi olabilir. Çünkü Kur’an bize şunu öğretir:

"Allah, çocukların ahını yerde bırakmaz!" Ve biz inanırız ki; Bu çağın Firavunları da, bu çağın cahiliyesi de, tıpkı öncekiler gibi tarihin çöplüğüne gidecektir!

**"Sakın zalimlerin yaptıklarından Allah'ı habersiz sanma! Şüphesiz ki Allah, onları (cezalandırmayı), korkudan gözle-
rin dışarı fırlayacağı bir güne erteliyor."** (İbrahim Suresi: 42. Ayet)

Şeytani Sistemlerin Köleliği!

İnsan, varlığının anlamını sorgulayan, nereden gelip nereye gittiğini düşünerek hakikati arayan ya da bunları önemsemeyen bir varlıktır. Eğer sorgulayanlardansanız Yaratıcı, bu arayışı boşa çıkarmayarak insanoğluna bir rehber, bir kullanma kılavuzu olarak Kuran'ı ışık tutması için göndermiştir. Ancak bugün baktığımızda, ne yazık ki insanların büyük bir çoğunluğu, hayatının merkezine Kuran yerine beşeri/şeytani sistemleri koymakta ve bu sistemlerin dayattığı yaşam biçimlerini benimsemektedir. Bu durum, bireylerin ruhsal buhranlara sürüklenmesine ve toplumsal yozlaşmanın derinleşmesine neden olmaktadır.

Kuran, insana sadece ibadet esaslarını değil, aynı zamanda bir hayat felsefesi sunar. Adalet, merhamet, vicdan, tefekkür, tevekkül ve şükür gibi kavramları merkeze alarak bireyin hem kendisiyle hem de toplumla olan ilişkisini düzenler. Kuran'ın hayata rehber olma fonksiyonunu inkar etmek, insanın kendisine yabancılaşmasına yol açar ve beşeri/şeytani sistemlerin kucağına iter.

Bugün modern dünya, insanın maddi yanını ön plana çıkarırken manevi değerlerini göz ardı etmektedir. Kuran ise insanı hem maddi hem de manevi yönleriyle bir bütün olarak ele alır ve onu sağlam bir dengede tutmaya çalışır. Bu dengenin bozulduğu toplumlarda huzursuzluk, adaletsizlik ve yozlaşma kaçınılmaz hale gelir.

Beşeri ve dolayısı ile şeytani sistemler, insana tam anlamıyla huzur vaadiyle ortaya çıksa da, aslında insanın yaratılış gayesine aykırı bir düzeni dayatır. Kapitalizm, bireysel çıkarı ve sınırsız tüketimi esas alarak insanı adeta bir ekonomi aracı düzeyine indirger. Sosyalizm ise toplumu bireyden önde tutarak insanın özgürlük alanını daraltır. Her iki sistem de insanın yaratılış gayesine uygun bir düzen sunmadığı için ruhsal boşluklara neden olur.

Beşeri/Şeytani sistemler arasında özellikle Kemalizm, Türkiye özelinde dikta bir yönetim anlayışı ile dayatılan ve halkın manevi değerlerini hiçe sayan bir ideoloji olarak öne çıkmıştır. Kemalizm'in temelinde yatan laiklik anlayışı, dini değerleri kamusal alandan tamamen uzaklaştırarak bireyin Kuran ile olan bağıını koparmayı hedeflemiştir. Kuran'ın rehberliğini reddeden bu sistem, aslında toplumun kültürel ve manevi kimliğini zedeleyerek bireyleri kimliksizleştirmeye çalışmıştır. Halkın dini yaşayışına ve Kuran'a dayalı bir hayat biçimine karşıtlıkla hareket eden bu düzen, uzun yıllar boyunca şuurlu bir şekilde toplumu dinden uzaklaştırma politikaları izledi.

Kuran'ı hayatın merkezine koymayan bireyler, bu sistemlerin sunduğu yapay mutluluklarla avunmaya çalışırken, aslında gerçek huzuru ve hürriyeti kaybetmektedir. Oysa ki Kuran, insanı her türlü kölelikten kurtararak, sadece Allah'a kul olma şuuru kazandırır ve gerçek hürriyete ulaştırır.

Kurani hayatın merkezine koymak, bireyin sadece ahiretini kurtarmasını değil, bu dünyada da huzurlu ve dengeli bir

hayat sürmesini sağlar. Kuran'da sosyal yaşamı olumlu etkileyen başlıklar şu şekilde sıralanabilir:

Adaletin Tesisi: Kuran merkezli bir hayat anlayışı, bireyden başlayarak topluma yansır ve adil bir düzenin kurulmasına vesile olur.

Ruhsal Huzur: Yaratan'ın buyruklarına uygun bir hayat yaşamak, bireye vicdan rahatlığı ve manevi huzur kazandırır.

Dayanışma ve Merhamet: Kuran'ı merkeze alan bir toplumda bireyler arası hem maddi hem manevi dayanışma ve merhamet artar, toplumsal bağlar güçlenir.

İnsanı yaratan Allah, onu başıboş bırakmamış ve yolunu bulması için Kuran'ı rehber olarak göndermiştir. Kuran'ı hayatın merkezine koymamak, insanın hakikatten koparak beşeri ve şeytani sistemlerin kölesi olmasına neden olur.

Siyasi, Sosyal ve Dini İzm'ler Şunlardır:

Liberalizm — Bireysel özgürlük

Komünizm — Sınıfsız toplum ideali

Kapitalizm — Özel mülkiyet ve serbest piyasa

Faşizm — Otoriter milliyetçi sistem

Anarşizm — Otorite karşıtı düşünce

Feminizm — Kadın haklarını savunan akım

Pasifizm — Barışçılık

Deizm — Yaratıcıya inanıp dinleri reddetme

Ateizm – Allah’ın varlığını reddetme

Agnostisizm – Allah’ın varlığı veya yokluğu bilinemez düşüncesi

Panteizm – Allah’ın evrenle bir olduğu inancı

Yukarıdaki gibi ideolojik sistemlerin baskısı altında şekillenen toplumlar, bu baskıdan kurtulup Kuran’ı rehber edinmedikçe gerçek huzuru bulamayacaktır. Bu nedenle birey ve toplum olarak gerçek kurtuluşu ve huzuru bulmak istiyorsak, Kuran’ı rehber edinmeli ve ona göre bir hayat inşa etmeliyiz. Ancak bu şekilde maddi ve manevi dengeyi kurarak, hem bu dünyada hem de ahirette başarıya ulaşabiliriz.

Sosyalizm, Kemalizm ve Kapitalizmden bahsetmiştim fakat bu kadar çok “İzm” varken hepsine tek tek değinmek konuyu dağıtacağı için şimdilik detaylarına girmeyip, tamamının beşeri/şeytani sistemler olduğunu ve insanı yaratılış gayesinden uzaklaştırarak köleleşmesine sebep olduğunu söylemekle yetineceğim. İlerleyen bölümlerde “İzm”ler konusunu etraflıca ele alacağım.

Kötü Psikoloji Diye Bir Şey Yok, Vesveseler Var

İnsanın ruh halini etkileyen birçok faktör olabilir; yaşadığı olaylar, çevresi ya da kendi iç dünyası. Ancak "kötü psikoloji" dediğimiz şeyin arkasında çoğu zaman şeytanın vesveseleri yatar. Şeytan, insanı Allah'tan uzaklaştırmak, paranoyalara, umutsuzluğa ve gaflete düşürmek için vesvese verir. Bizi karamsarlığa, değersizlik hissine, hatta tevekkül-süzlüğe itmek onun en büyük oyunlarından biridir.

Halbuki Yüce Allah, insanı en güzel şekilde yaratmıştır. Kuran-ı Kerim'de, **"Biz insanı en güzel şekilde yarattık" (Tin Suresi: 4. Ayet)** buyuruluyor. Bu ayet, insanın özündeki güzelliği ve Allah katındaki değerini hatırlatır. Şeytanın vesveselerine kapılmamak için yapmamız gereken, bu değeri hatırlamak ve Allah'a sığınmaktır.

Her zorlukta bir kolaylık olduğunu, her derdin şifasının bulunduğunu unutmamalıyız. Peygamber Efendimiz, ümitsizliğin imanla bağdaşmadığını belirtmiş ve Müslümanların her şartta sabır ve tevekkül göstermesi gerektiğini öğütlemiştir.

Unutmayalım ki, şeytanın vesvesesi ancak bizi Allah'tan uzaklaştırmak, korku, kaygı ve depresyona sokmak için vardır. Biz ise Rabbimize dönerek, O'na sığınarak ve dua ederek bu vesveselerden kurtulabiliriz. Çünkü Allah, kendisine

yönelen ve O'ndan yardım isteyen kullarını hiçbir zaman yalnız bırakmaz. Vesveseleri susturmanın en güzel yolu, Allah'ı zikretmek, dua etmek ve O'nun rahmetine güvenmektir. **"Kalpler ancak Allah'ı anmakla huzur bulur."**

Vesvese Nedir: Vesvese, şeytanın düşündürme sanatıdır. Gereksiz, kaygı verici ve şüphe uyandırıcı düşüncelere verilen isimdir. Kelime kökeni Arapça "vesves"ten gelir ve "fısıltı" anlamına yakındır. Bu, insanın zihnine sinsice yerleşen ve huzurunu bozan iç sesler olarak da tanımlanabilir. Şeytanın insanı doğru yoldan saptırmak, ibadetlerini aksatmak, Allah'a ve İslam'a karşı şüpheye düşürmek ya da insanın ruh halini bozmak için fısıldadığı düşüncelerdir. Bu vesveseler bazen dine dair şüpheler, bazen ahlaki tereddütler, bazen de korku ve güvensizlik şeklinde ortaya çıkar. İnsan nefsinin zayıflıklarını iyi bilen şeytan bencillik, kibir, aşırı istek, şehvet ya da korkular pompalayarak insanı yanlış yollara sürüklemek için daima çalışır.

Vesvesenin Belirtileri Şunlardır: Gereksiz şüpheler ve kuruntular. İbadetlerde sürekli "Acaba doğru yaptım mı?" hissi. Sürekli tekrar eden "Ya yanlış olduysa?" endişesi. Kararsızlık ve umutsuzluk. Gelecek kaygısı. Geçmiş pişmanlığı.

Vesveseden Nasıl Kurtulunur: Vesveseden korunmanın en güçlü yolu, Allah'a sığınmaktır. Kuran'da, Felak ve Nas sureleri bu konuda rehberlik eder. **"Vesvese veren sinsi şeytanın şerrinden Allah'a sığınırım."** (Nas Suresi: 4. Ayet) Zikir, insanın kalbini Allah'a bağlar ve vesveselerden uzaklaşmasını sağlar. Özellikle "La havle ve la kuvvete illa

billah” zikri çok etkilidir. Vesvese, genellikle insanın güvensizlik hissinden doğar. Allah’a tevekkül ederek insan bu tür kuruntuları hafifletebilir. Vesveseyi büyütmek, şeytanın amacına hizmet eder. O yüzden, gelen bu tür düşünceleri önemsememek, ciddiye almamak vesveseyi yok etmenin bir diğer yoludur. Unutulmamalıdır ki, vesvese günah değildir. Vesvese, insanın elinde olmadan zihnine gelen bir düşünce durumudur. Önemli olan, bu düşüncelerle amel etmemek ve Allah’a yönelmektir.

Şeytanın En Büyük Mahareti!

Şeytanın en büyük mahareti, insanın onun fısıltılarını kendi düşünceleri sanmasıdır! Nasıl ayırt edeceğiz peki şeytanın mı yoksa kendimizin mi düşüncesi olduğunu? Şeytanın fısıltılarını kendi düşüncelerimizden ayırt etmenin birkaç yolu var:

1. Ani ve Sapkın Dürtüler: Şeytanın vesveseleri genellikle anidir, insanın karakterine ve inançlarına ters düşer. İçinde nefret, kin, şehvet, ümitsizlik veya günaha teşvik varsa, bunun şeytandan olma ihtimali yüksektir.

2. Vicdan ve İçsel Huzur: Kendi düşüncelerimiz genellikle vicdanımızın süzgecinden geçer. Eğer bir düşünce içimizi rahatsız ediyor, kalbimize ağır geliyorsa, bunda bir kötülük payı olabilir. Şeytanın vesveseleri huzursuzluk ve kararsızlık doğurur.

3. Tekrar ve Israr: Şeytan bir düşünceyi sürekli tekrar ettirir. Zihin durduk yere aynı kötü düşünceye saplanıyorsa, bu şeytanın vesvesesi olabilir. Kendi düşüncelerimiz ise bir mantık sürecine bağlıdır ve sürekli aynı noktada dönmeyiz.

4. Kendini Haklı Çıkarma Çabası: Eğer bir düşünce bizi günaha veya ahlaki zaafılara yönlendiriyor ama biz bunu kendimize "aslında haklıyım, herkes böyle yapıyor" diyerek meşrulaştırmaya çalışıyorsak, şeytanın oyununa geliyoruz demektir.

5. Sonucu Değerlendirmek: Bir düşüncenin sonucu hayır mı yoksa şer mi doğuruyor? Eğer düşünce bizi daha iyi, daha erdemli biri yapıyorsa, bu Allah'tandır. Eğer bizi günaha, gaflete veya mutsuzluğa sürüklüyorsa, şeytandan olabilir.

Zihnimizden geçenleri sürekli sorgulamalı, kalbimize danışmalı ve Allah'a sığınmalıyız. Kuran ve sünnet bize, şeytanın vesveselerini nasıl bertaraf edebileceğimizi gösteren en büyük rehberdir.

Şeytanın Hastalık ve İlaç Hilesi!

Tüm varlığı yaratan Allah, Kuran'da insanın en büyük düşmanı olan varlığı da bildirmiştir. **“Şüphesiz şeytan sizin düşmanınızdır, siz de onu düşman edinin.” (Fatır Suresi: 6. Ayet)** Tüm insanlık için kurtarıcı ve uyarıcı olarak gönderdiği Hazreti Muhammed (Sallallahu aleyhi ve sellem) ise şöyle buyuruyor: **“Muhakkak ki şeytan, insanın vücudunda kanın dolaştığı gibi dolaşır.” (Müslim, Selâm, 24)**

Bu ayet ve hadis, şeytanın insana ne denli yakın olabileceğini ve onun farklı yollarla insanı saptırmaya çalışacağını açıkça ortaya koymaktadır. Çünkü amacı, insanı hem dünyada hem de ahirette mahvederek kendisiyle birlikte Cehennemi yaşatmaktır. Şeytan, sadece kalplerimize vesvese vermekle kalmaz; bedenimizi, zihin sağlığımızı ve hatta gündelik hayatımızı etkileyebilecek çeşitli oyunlara da başvurur. Günümüzde birçok hastalık ve rahatsızlık, aslında ölümcül değildir. Ancak bu basit hastalıklar elbette insanı rahatsız eder. Rahatsızlık haricinde bir de şeytanın vesvesesiyle büyütülerek korku ve endişeye dönüşür. Şeytan, insanı sürekli hasta hissettirerek ona hem maddi zarar hem de manevi rahatsızlıklar verir. Rahatsızlıkları örnekleyecek olursak:

Öksürük, hapşırık, nefes darlığı, kalp çarpıntısı, burun akıntısı, baş dönmesi, sivilceler, kızarıklıklar, sebepsiz yaralar, sebepsiz morarmalar, sebepsiz kaşıntılar, sebepsiz kanamalar. Vücutta ağrılar: baş, boyun, boğaz, sırt, bel, kol, bacak, ayak, karın, mide yanmaları, ekşimeler, bulan-

tılar, kusma, aşırı terleme, aşırı üşüme, ellerde ve bacaklarda titremeler, uykusuzluk, depresyon, sinirlilik halleri, uyuşukluklar, kabızlık, idrar kaçırma, bağırsak ağrıları, hızlı kilo alma veya verme, dişlerde sıcak/soğuk ve tatlı duyarlılığı, ağrılar, sararma ve siyahlaşmalar, gözlerde yakın/uzak algısının zayıflaması, sulanma, kaşıntı ve kızarıklıklar, kulakta akıntı, kaşıntı, çınlama, seslerin azalması, cinsel iktidarsızlık, isteksizlik ve aşırı şehvet...

Tüm bu rahatsızlıklar genellikle ciddi bir sorun teşkil etmese de, şeytanın vesvesesiyle daha büyük bir sorunmuş gibi algılanabilir. İnsan, basit bir baş ağrısını bile "acaba beynimde bir sorun mu var?" diye düşünerek büyütebilir. Oysa bu gibi durumlarda ilk yapılması gereken, Allah'a tevekkül etmek ve şifayı O'ndan beklemektir. Rabbimiz Kur'an'da şöyle buyurur: **"Hastalandığım zaman bana şifa veren O'dur."** (Şuara Suresi: 80. Ayet)

Sağlık sektörü, günümüzde insan korkularını kullanarak büyük bir pazar oluşturmuştur. Son olarak 2023 yılında KPMG tarafından yapılan araştırmaya göre sektör tamı tamına 2 trilyon dolar kazanç sağlamıştır. Şeytan, bu sistemin içinde insanı ilaçlara bağımlı hale getirmenin yollarını üretir. Bu da ilaç sektörünü destekleyen devasa bir kazanca dönüşür. Oysa çoğu zaman bu rahatsızlıklar, doğal yöntemlerle, doğru beslenme ve tevekkülle kendiliğinden iyileşebilir. Ancak şeytan, insanı hem hasta ederek hem de daha fazla endişeye sürükleyerek "şimdi ilaç almazsan bu daha kötüleşir" vesvesesi verir.

Amerikalı doktor Matthias Rath bir makalesinde şu ifadeleri kullanmaktadır: **"Piyasadaki ilaçların yüzde 85'i ispatlanmış iyileştirici hiçbir etkiye sahip değildir. Kalan yüzde 15'i ise sadece semptom tedavisine yarar. Belirtileri ortadan kaldırır. Hastalığı tedavi etmez. Tansiyon, şeker, kolesterol hapları gibi... Kanseri hastalarını, hastalık değil tedavi öldürüyor..."**

İlaç aldığınızda şerefsiz şeytan, sebep olduğu rahatsızlıkları ortadan kaldırır ve hastalığımıza iyi geldiğini düşünmemizi sağlar. Bununla birlikte ilaçların şifasına inanarak bağımlılıklar oluşturur. Böylece insan hem maddi hem de manevi olarak daha da zayıflar. Şeytanın amacı tam da budur: İnsanları, Allah'a tevekkül etmekten uzaklaştırıp maddi dünyaya bağımlı hale getirmek.

İnsanlık olarak, basit hastalık ve rahatsızlıkların şeytanın bir oyunu olabileceğini unutmamalıyız. Elbette tıbbi yardımı tamamen reddetmek doğru değildir; ancak her rahatsızlıkta ilaçlara sarılmak yerine, önce Allah'a yönelmeli ve bedenimizin kendi şifasını bulmasına izin vermeliyiz. Zaten sırf şeytanın insafına terkedilmiş olsak, hiçbirimiz sağlıklı bir yaşam süremezdik. Bizi koruyan ve gözetken Melekler vardır. Allah, bunu bize şu ayette bildirmektedir. **"Kişinin önünde ve arkasında Allah'ın emriyle onu koruma altına alan Melekler vardır. Bir toplum kendisindekini değiştirmedikçe Allah onlarda bulunanı değiştirmez. Allah herhangi bir toplumun başına bir kötülük gelmesini diledi mi, artık onun geri çevrilmesi mümkün değildir. Onların Allah'tan başka yardımcıları da bulunmaz."** (Ra'd Suresi: 11. Ayet)

Ayetin bir bölümü, **“Bir toplum kendisindekini değiştir-medikçe Allah onlarda bulunanı değiştirmez”** şeklindedir. Bu ifade, kişinin hayatındaki olumlu ya da olumsuz durumların, kendi eylemleriyle ve tercihlerine bağlı olarak değişeceğini gösterir. Sağlık açısından bu ayeti yorumladığımızda, şunu anlayabiliriz: Eğer bir kişi sağlıklı kalmak istiyorsa, bedenine ve ruhuna gereken özeni göstermeli, kötü alışkanlıklardan uzak durmalıdır. Kötü beslenme, hareketsiz yaşam tarzı, alkol, uyuşturucu, sigara gibi zararlı maddeleri kullanmak kişinin kendine zarar vermesi anlamına gelir. Bu durumda, Allah'ın koruması altındaki sağlık nimeti zayıflayabilir. Bunun aksine, kişi sağlığını korumak adına doğru adımlar atarsa (temiz beslenme, dinlenme, ibadetle ruhunu besleme, şeytani vesveseden uzak durma) Allah'ın yardımı da onunla olacaktır. Çünkü insan kendi değişimi için çabaladığında, Allah ona yardım eder.

Ayetin başında belirtilen, **“Kişinin önünde ve arkasında Allah'ın emriyle onu koruma altına alan Melekler vardır”** ifadesi, insanın Allah'ın gözetimi ve kontrolü altında olduğunu vurgular. Bu, insanın sağlığının da Allah'ın izniyle korunduğunu hatırlatır. Ancak burada dikkat edilmesi gereken, bu korumanın kişinin kendi çabası ve sorumluluğuyla birleşmesi gerektiğidir. **Şura suresi 30. Ayette** Allah bizi şöyle uarmıştır: **“Başınıza gelen her musibet kendi yapıp ettikleriniz yüzündendir; kaldı ki Allah birçoğunu da bağışlar.”** Eğer insan Allah'ın verdiği sağlığı hor kullanır, ihmal eder, günahlara boğulur, ibadetsiz ve şükürsüz bir hayat sürerse, bu koruma zayıflayabilir.

Ra'd Suresi: 11. Ayetin devamında, “Allah herhangi bir toplumun başına bir kötülük gelmesini diledi mi, artık onun geri çevrilmesi mümkün değildir” buyruluyor. Sağlık açısından bu, insanın tevekkül ve teslimiyet bilincini hatırlatır. Bazen insan tüm çabasını göstermesine rağmen ölümcül veya ağır bir hastalıkla karşılaşabilir. Bu durumda kişi, Allah’a yönelmeli ve başına gelenin hikmetini anlamaya çalışmalıdır. Çünkü Allah’ın takdir ettiği bir durumu değiştirmek insanın gücünü aşar. Ancak bu, pasif bir kabulleniş değil, Allah’a daha fazla yakınlaşmak ve sabırla şifayı beklemek demektir. Zaten iyileşmiyorsak, "ecel gelmiş ve ölüm kapımızı çalıyor" gerçeğini hatırlamak zorundayız. Sonuçta er ya da geç **"Her canlı ölümü tadacaktır." (Ankebut Suresi: 57)**

Tüm bunlarla birlikte, sağlıklı bir yaşam için tevekkül ve sabırla birlikte doğru bir yaşam tarzı benimsemek önemlidir. Dengeli beslenmek, doğal yöntemleri tercih etmek, vücuda dinlenme fırsatı vermek ve zihni dingin tutmak, şeytanın vesveselerine karşı güçlü bir kalkan olacaktır. İnsanın yaşadığı hastalıkların çoğu şeytanın sebep olduğu rahatsızlıklar ve vesvesesiyle büyütülen korkulardır. Allah’a tevekkül etmek, dua ve ibadet ile O’na sığınmak, insanı hem maddi hem manevi olarak güçlü kılar. Sağlığımız, Allah’ın bize sunduğu imtihanlardan biri ve emanetidir. Bu emaneti korurken şeytanın oyunlarına karşı daima uyanık olmalıyız. Unutmayalım ki, bizim için en büyük şifa, Allah’a olan imanımızdır.

İblis'e Gönül Veren Cinlere Öğütler!

Ey ateşten yaratılanlar... Ey dumansız alevin çocukları... Ey bir zamanlar göklerin sessizliğinde dolaşan, fakat şimdi karanlığın gölgesinde yaşayan varlıklar... Siz, bir zamanlar emri duydunuz. Secde emrini... O an, göklerin düzeni değişmedi; ama sizin kaderiniz değişti. Çünkü o an, aranızdan biri başını kaldırdı. Eğilmedi. Teslim olmadı. Ve siz, onun peşinden gitmeyi seçtiniz.

Biliniz ki, İblis'in düşüşü bir güç kaybı değildi; bir hakikat kaybıydı. O, ateşine güvendi. Ateşin yükseldiğini gördü, ama ateşin sonunda kül olduğunu göremedi. Oysa secde edenler, eğilerek yükselenlerdi. Çünkü Allah katında büyüklük, yükselmekte değil; teslim olmaktır.

Ey İblis'e gönül veren cinler! Siz, onun sözlerini hakikat sandınız. Onun kibirle örülmüş fısıltılarını, bir liderin çağrısı zannettiniz. Oysa o, sizi özgürlüğe değil; kendi düşüşünün yalnızlığına çağırıyordu. Çünkü o biliyor ki, en büyük azap yalnızlıktır. Ve o, bu yalnızlığı paylaşmak istiyor. Size bir sır söyleyelim: İblis, güçlü değildir. O sadece kaybolmuştur. Onun tek gücü, kandırabilmesidir. O yaratamaz, sadece bozar. O yol açamaz, sadece saptırır. O kurtaramaz, sadece beraberinde sürükler.

Ey ateşten yaratılanlar! Hiç düşündünüz mü? Adem, topraktan yaratıldı ama yükseldi. İblis ateşten yaratıldı ama düştü. Demek ki üstünlük, yaratıldığı maddede değil; kime teslim olduğundadır. Siz hala seçebilirsiniz. Çünkü siz, melek değilsiniz. İradeniz var. Ve irade, hem düşmanın hem kurtuluşun kapısıdır. İblis, sizi Allah'tan uzaklaştırmak ister. Çünkü o, Allah'ın rahmetinden kovulmuştur. Rahmeti kaybeden, başkasının da bulmasını istemez. O, sizin secde etmenizi istemez. Çünkü secde, onun en büyük yenilgisidir. Biliniz ki secde eden bir varlık, asla şeytanın esiri olmaz.

Ey İblis'e gönül veren cinler! Ateşinize değil, hakikate bakın. Kibrinize değil, yaratılışınıza bakın. Siz de yaratıldınız. Siz de O'nun kulusunuz. Ve O'nun rahmeti, sizi de kuşatabilecek kadar büyüktür. İblis size kibri öğretti. Ama kibir, ateşin en karanlık halidir. Çünkü kibir, varlığı Allah'tan koparır. Dönün...Çünkü hala vakit var. Dönün... Çünkü Allah'ın rahmeti, isyandan daha büyüktür. Dönün...Çünkü secde etmeyen ateş, sonunda sadece kendi kendini tüketir. Ve bilin ki, hakikat şudur: Ateş yükselir ama secde eden kurtulur.

Şeytanlara öğüt vermek, onların doğası gereği ne kadar etkili olur tartışmalı olsa da, şeytanlaşmamış cinlere şunları söyleyebilirim:

Kibirden Vazgeç: Kendini diğer varlıklardan üstün görmek, en büyük hatan oldu. Alçakgönüllülük, doğru yola dönüş için ilk adım olabilir.

Kötülüğü Sonlandır: İnsanlara zarar vermek yerine, onların iyiye yönelmesine yardım et. Bu, geçmişte yaptığın hataları telafi etmenin bir yolu olabilir.

Özür ve Af Dile: Yaratıcıdan ve kandırdığın tüm varlıklardan özür dile. Bu belki zor görünür, eğer kalbin mühürlenmemişse tövbe kapısı her zaman açık olabilir.

Barışa Yönel: Kaos, kötülük ve nefret yerine, iyiliği ve barışı yaymaya çalış. Belki o zaman kendi iç huzurunu bulabilirsin.

Haddini Kabul Et: Yaratanın iradesine karşı koymanın ne kadar anlamsız ve ölümcül bir hata olduğunu anlamak gerekiyor. Seni yaratanın bilgeliğini ve emirlerini sorgulamak, seni bulunduğun yere sürükledi.

Elbette, İblis'in piçlerinin doğası gereği bu öğütleri dinlemesi ihtimal dışı. Ancak mesele sadece İblis değil, insanlara da ibret olmasıdır: Kibir, isyan, kötülük ve nefret kimseye fayda getirmez...

Sevgiyi Yaratanı Sevmek

Sevgi... İnsan ruhunun hem en güçlü kalkanı hem de en derin yarası. Bizi birbirimize bağlayan, yaşamı anlamlı kılan, yeri geldiğinde en karanlık günlerimizi aydınlatan bir mucize. Ama hiç düşündün mü? Bu kadar büyük bir kudreti, bu kadar saf bir duyguyu var eden kim?

Evrende gördüğümüz her şey, kusursuz bir düzene sahip. Yıldızların dansından, bir bebeğin ilk gülüşüne kadar her detay sevginin izlerini taşır. Sevgi, sadece insana mahsus bir şey değildir; toprağı sulayan yağmurda, bir ağacın dallarına uzanan güneşte, bir annenin yavrusuna bakışında bile sevgi vardır. Bu kadar çok sevginin kaynağı, elbette ki bu evreni yaratan, düzeni kuran, bizi nefes aldırın Zat'ın kendisidir.

O'nu sevmemek nasıl mümkün olabilir ki? Bizi sevgiyle donatan, sevgiyi hissetme kapasitesini bize bahşeden bir Yaraticıya sırt çevirmek, aslında kendi varoluşumuzu görmezden gelmek değil midir? Sevginin kaynağını unutarak sevgiyi anlamlandırmaya çalışmak, boş bir çaba değil mi?

Her şeyin ötesinde, O'nu sevmek demek, evrene, kendimize ve diğer insanlara sevgiyle bakmak demektir. Çünkü sevgi bir yankıdır; ne kadar çok verirsek o kadar fazlasını alırız. Ve sevgiyi Yaratanı sevdiğimizde, sevgi hayatımızın her alanını sarar.

Unutma, sevgiyi var eden, sana sevecek bir kalp veren O'dur. Onu sevmek, aslında seni gerçek sevgiye ulaştıracak kapıyı açmaktır. Ve bu kapıdan geçtiğinde, Cennetin ne kadar güzel bir yer olduğunu göreceksin. Tıpkı Cehennemin ne kadar kötü bir yer olduğu gibi...

Algıda Çekicilik...

Günümüzde bilgi bombardımanına maruz kalan insan zihni, her mesajı eşit şekilde algılamaz. Dikkat çekici ve etkileyici olan mesajlar, zihinde daha uzun süre kalır ve kabul edilme olasılığı artar. İşte tam da bu noktada, "algıda çekicilik" devreye girer. Bir düşüncüyü, ürünü veya mesajı daha etkili hale getirmek için kullanılan bu yöntem, insan psikolojisinin en temel prensiplerine dayanır.

Görsel ve İşitsel Etki: İnsan beyni, görselleri ve işitsel uyaranları yazılı ve sözlü mesajlardan daha hızlı işler. Renkler ve dikkat çekici tasarımlar algıyı yönlendirir.

Duygusal Bağlantı: Bir mesaj, insanın duygu dünyasına hitap ettiğinde daha kalıcı hale gelir. Mutluluk, korku, umut gibi duyguların tetiklenmesi, algının çekiciliğini artırır.

Hikayeleştirme: Soyut fikirlerin somut hikayelerle anlatılması, mesajın akılda kalıcılığını artırır. İnsanlar, hikayeler aracılığıyla bilgiyi daha iyi içselleştirir.

Sadelik ve Netlik: Karmaşık ve uzun mesajlar yerine, net ve kısa anlatımlar dikkat çekici olur. "Az ama öz" ilkesi, algıda çekiciliği güçlendiren en önemli faktörlerden biridir.

Tekrar ve Süreklilik: Bir mesaj ne kadar sık tekrarlanırsa, o kadar fazla algıda yer eder. Markalar ve liderler, bu yöntemi kullanarak fikirlerini toplumda kalıcı hale getirebilir.

Algıda çekicilik nerelerde kullanılır diye düşüncecek olursak şu örnekleri verebiliriz. Reklam ve Pazarlama, Siyaset ve Liderlik, Eğitim ve Öğretim, İnanç ve Maneviyat. Markalar, ürünlerini daha cazip hale getirmek için algıda çekiciliğin gücünü kullanır. Renkler, sloganlar ve etkileyici görseller, tüketiciyi etkilemenin en güçlü yollarıdır. Siyasetçiler, halkı etkilemek için duygusal anlatımlar, tekrar eden sloganlar ve güçlü metaforlar kullanır. Öğretmenler, konuları daha akılda kalıcı hale getirmek için hikayeleştirme ve görsellerden faydalanır. Dini liderler ve filozoflar, hakikatleri insanlara ulaştırırken, algıyı yönlendiren etkileyici anlatım biçimlerinden faydalanır. En önemli örneği Hazreti İsa figürleridir. Gerçekten görmedikleri halde, birazcık din bilgisine sahip bir insana gösterilen resimdeki benzeri görülmemiş insan figürüne İsa denmesi algıda çekiciliğin başarısıdır. 3 milyarlık Hristiyan alemi ise o figürün Hazreti İsa'ya ait olduğundan emindir!

Algıda çekicilik, bir mesajın veya fikrin insanlar tarafından benimsenmesini sağlamak için kullanılan güçlü bir araçtır. Görsellik, duygusal bağ, sadelik, tekrar ve hikayeleştirme gibi unsurlar, bir mesajın algıda daha fazla yer etmesini sağlar. Doğru kullanıldığında, algıda çekicilik yalnızca mesajın etkisini artırmakla kalmaz, aynı zamanda bireylerin ve toplumların düşüncelerini şekillendirebilir.

Allah'ı, İslam'ı, Şeytanı ve Ahiret Hayatını Algıda Çekicilik Yöntemiyle Anlatmak: İnsan, hakikati kavrama yolculuğunda algıların etkisine açıktır. Gerçekleri anlatırken onları cazip ve etkileyici kılmak, insanların kalbine ve zihnine

daha derinden nüfuz etmeyi sağlar. Allah'ı, İblis'i ve Ahiret hayatını algıda çekicilik yöntemi kullanarak anlatmak, bu büyük hakikatleri daha anlaşılır ve güçlü kılacaktır.

Allah'ı anlamak, evreni anlamak gibidir. Sonsuzluk kavramı, zihinleri büyüleyen bir ihtişama sahiptir. Gökyüzünün enginliği, bir çiçeğin detayları, kalbimizin atışı... Hepsi O'nun kudretinin birer işaretidir. Allah'ı anlatırken bu ihtişamın görkemini kullanmak, insanın ruhuna dokunur. Gözle görülemeyen ama her an hissedilebilen bir varlık... Bu, insanın merakını cezbeden bir sırdır.

İslam, yalnızca bir inanç sistemi değil, hayatın özüdür. İnsan doğasının en derin arzularına cevap veren, adalet, merhamet ve huzur getiren ilahi bir yol haritasıdır. Bir gölün berrak suyu gibi, İslam da ruhu arındıran ve onu en güzel haline getiren bir kaynaktır. Onun emirleri, insanın fitratına uygun olarak şekillendirilmiştir ve bu sayede birey, hem dünyada hem de ahirette mutluluğu yakalar. Toplumsal huzur bu sayede sağlanır. Kitaplarla ve tarihi belgelerle ispatlanmış 600 yıllık **Osmanlı İslam Devleti** dönemi, toplumsal huzurun ve mutluluğun en mükemmel örneğidir.

Şeytan, insanın en derin korkularından ve zaaflarından beslenen bir gölgedir. O, asla doğrudan saldırmaz, fısıltılarla kandırır. Daha önce şeytan ile ilgili metinlerimi okuyanlar, herkesin bir şeytanı olduğu gerçeğini bilir. Şeytan, tatlı bir yalanın içindeki acı gerçek gibi, insanı fark ettirmeden yoldan çıkarır. Onun yöntemi, göz alıcı bir cazibe sunarken,

insanı karanlığa çekmektir. Şeytanı anlatırken, onun aldatıcı yöntemlerini ve gerçek yüzünü gözler önüne sermek, insanın bilinçlenmesini sağlar.

Ahiret, bilinmezliğin en büyük kapısıdır. İnsan, ölümle her şeyin biteceğini sanır, oysa bu sadece yeni bir başlangıçtır. Ahiret hayatını anlatırken, sonsuzluk kavramının büyüsunü kullanmak gerekir. Kiminin ödöl, kiminin azapla karşılaşacağı bir diyar... Burada her şeyin hesabı verilir. Cennetin huzur dolu atmosferi, Cehennemün örkütöcö gerçeği, insanı doğru yola sevk eden en güçlü etkenlerden biridir.

Hakikatleri anlatmanın en etkili yolu, onları insanların algısına hitap edecek şekilde sunmaktır. Allah'ın sonsuz kudreti, İslam'ın huzur veren gerçekliği, Şeytan'ın sinsi tuzakları ve Ahiret'in kaçınılmaz hakikatini, "Algıda çekicilik" yönteminin İlahı olan Allah, "**Kainat**" görseli ile hikayeler ve metinlerle desteklediği Kuran'ın ışığında İslam'ın en büyük reklamını da yapmıştır. Fakat "algıda çekicilik" kanunu bilen çakalların yalan algı üretme ve yönetme taktikleri sayesinde bu reklam ziyan olmuştur... 3 milyar Müslöman'ı tenzih ederek söylüyorum bunları. Çünkü onlar Allah tarafından yapılan reklamın farkında ve doğal müşterileridir. Hem de öste para veren müşteriler. (Bknz: Zekat, sadaka, infak) İnsanoğlu algıda çekicilik sanatını doğru okuduğunda, kainat hakkında yalan algı üreten ve yöneten çakallara yem olmayacaktır. İslam'ın görsel olarak sunduğu kainat ve en önemli metinlerini barındıran Kuran'ın bu müthiş yöntemleri ile yasaları insanın ruhunda derin yankılar uyandırır. Bizi İblis ve

piçlerinin uğrayacağı hazin sondan kurtarmak isteyen Allah'a şükürler olsun! Elhamdülillahi Rabbil Alemin!

Latin alfabesi ile yazılan arapça "Elhamdülillahi Rabbil Alemin!" ifadesini diğer dillerde de bulmak mümkün. Dünya alemi dahil olmak üzere 9 farklı alemleri yaratan Allah'a şükreden bu cümlelerin dünyanın neredeyse tamamında zikrediliyor olması nasıl açıklanır? Demek ki İslam sadece Celal Şengör gibi çakalların "Ortadoğu Dini" yakıştırmaları algısına gelmeyecek kadar geniş bir coğrafyanın gerçeğidir. O halde soruyorum: Dünya, kimin etrafında dönüyor Çakal Celal?!!!!

Türkçe: Hamd, alemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur!

İngilizce: Praise be to Allah, the Lord of all worlds!

Almanca: Aller Preis sei Allah, dem Herrn der Welten!

Fransızca: Louange à Allah, le Seigneur des mondes!

İspanyolca: ¡Alabado sea Alá, el Señor de los mundos!

İtalyanca: Lode ad Allah, il Signore dei mondi!

Portekizce: Louvado seja Alá, o Senhor dos Mundos!

Hollandaca: Alle lof zij Allah, de Heer der werelden!

Rusça: Хвала Аллаху, Господу миров! (Khvala Allakhu, Gospodu mirov!)

Lehçe: Chwała Allahowi, Panu światów!

Yunanca: Δόξα στον Αλλάχ, τον Κύριο των κόσμων!

Azerice: Həmd olsun ələmlərin Rəbbi olan Allaha!

Farsça: است جهانيان پروردگار، الله آن از ستايش (Setayesh az âne Allah, Parvardegar-e Jahaniyan ast!)

Özbekçe: Hamd, olamlar Robbisi Allohgadir!

Kazakça: Барлық мадақ әлемдердің Раббысы Аллаға тән!

Hintçe: अल्हम्दुलिल्लाहि रब्बिल आलमीन! (Alhamdulillahi Rabbil Alamin!)

Urduca: العالمين رب لله الحمد!

Çince (Mandarin): 赞美真主，全世界的主！(Zànměi Zhēnzhǔ, quán shìjiè de zhǔ!)

Japonca: アルハムドウリッター、全世界の主に！(Aruhamudurirā, zensekai no nushi ni!)

Korece: 알함둘릴라, 만물의 주님께! (Alhamdulilla, manmului junimkke!)

Somalice: Mahad Eebbe leh, Rabbiga Caalamka!

Arapça: العالمين رب لله الحمد!

Sudan Arapçası: العالمين رب لله الحمد!

Amharca (Etiyopya): ምስጋና ለአላሁ፣ የዓለም ጌታ!

Brezilya Portekizcesi: Louvado seja Alá, o Senhor dos Mundos!

Meksika İspanyolcası: ¡Alabado sea Alá, el Señor de los mundos!

Fransızca (Kanada): Louange à Allah, le Seigneur des mondes!

Esperanto: Laŭdo estu al Alaho, la Sinjoro de la mondoj!

Malayca: Segala puji bagi Allah, Tuhan sekalian alam!

Endonezce: Segala puji bagi Allah, Tuhan seluruh alam!

Svahili: Sifa zote ni za Mwenyezi Mungu, Mola wa walimwengu wote!

Beyin Değil, Kalp Düşünür!

Modern biyoloji düşünme merkezinin beyinde olduğunu ortaya koysa da Kuran, insanın doğruyu yanlıştan ayırma, hakikati kavrama ve hidayeti kabul etme yetisinin merkezini “kalp” olarak tanımlar. Buradaki “kalp”, sadece kan pompalayan bir et parçası değil; insanın bilinç, niyet, irade ve manevi idrak merkezidir. Kuran’a göre asıl körlük gözde değil, kalpte oluşur; asıl sağırılık kulakta değil, kalbin hakikate kapanmasıdır.

Kuran birçok ayette “akletme” ve “anlama” fiillerinin kalple ilişkili olduğunu belirtir: **“Onların kalpleri vardır, fakat onunla anlamazlar; gözleri vardır, fakat onunla görmezler; kulakları vardır, fakat onunla işitmezler.” (A'râf Suresi: 179. Ayet)** Bu ayet, insanın zihinsel ve ruhsal kabiliyetlerinin merkezinin “kalp” olduğunu; hakikati kavrayamamanın sebebinin beyin yetersizliği değil, kalbin mühürlenmesi olduğunu bildirir.

Kuran, fiziksel körlüğü değil, hakikate karşı duyarsızlığı esas körlük olarak tanımlar: **“Gözler kör olmaz, fakat göğüslerdeki kalpler kör olur.” (Hac Suresi: 46. Ayet)** Bu ayet açıkça şunu söyler: Hakikati görmek gözle değil, kalbin basiretiyledir. Kalbi kararan kişi, gözleri görse bile hakikati kavrayamaz. Kalp hakikate kapanınca akıl da fonksiyonunu yitirir: **“Onlar Kuran üzerinde düşünmüyorlar mı? Yoksa kalplerinin üzerinde kilitler mi var?” (Muhammed Suresi: 24. Ayet)** Burada düşünmemenin sebebi “beynin zayıflığı” değil, “kalbin kilitlenmesi”dir. Yani kalp kapalıysa zihin çalışsa da kişi hakikate ulaşamaz.

Kuran'a göre hidayet kalbin nurlanmasıyla, dalalet ise kalbin kararmasıyla gerçekleşir. **“Allah onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir.” (Bakara Suresi: 7. Ayet)** Buradaki mühür, fiziksel bir kapanma değil; hakikate karşı duyuş ve kavrayışın kapanmasıdır. Kuran kalpte manevi hastalıkların oluştuğunu belirtir: **“Kalplerinde hastalık vardır; Allah da hastalıklarını artırmıştır.” (Bakara Suresi: 10. Ayet)** Hastalık; kibir, riya, nefis tutkusu, dünya sevgisi gibi hakikati gölgeleyen ruhsal engellerdir. İman, dille ikrar ve kalp ile tasdik olarak tarif edilir. **“Gerçek şu ki, Allah imanlarını kalplerine yazmıştır.” (Mücadele Suresi: 22. Ayet)** İmanın yeri beyinde değil, kalptedir; düşünme, değerlendirme ve kabul burada gerçekleşir. Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: **“Takva buradadır.”** (Kalbini işaret ederek) Takva, bilginin değil kalbin temizliğinin sonucudur.

Kuran'ın “kalp düşünür” demesi biyolojiye aykırı değildir; çünkü Kuran'daki “kalp”: Ruh, Vicdan, Manevi idrak, İrade-nin yönü, Ahlaki duyarlılık, Hidayete açıklık gibi insanın manevi idrak merkezini temsil eder. Beyin bilgi üretir; kalp o bilgiyi anlamlandırır, yönlendirir ve ahlaki bir hükme dönüştürür.

Bugün psikoloji ve nörobilim de duyguların, sezgilerin ve kararların yalnızca rasyonel süreçlerle değil; insanın içsel değer dünyasıyla birlikte oluştuğunu açıkça ortaya koymaktadır. Yani Kuran'ın **“kalp düşünür”** mesajı, insanın bütünsel bir varlık olduğunu bildiren mucizevi bir ifadedir. Kuran'a göre hakikati kavrayan, iman eden, şükreden, korkan, anlayan ve hidayeti kabul eden asıl merkez kalptir. Beyin düşüncenin aracıdır; fakat düşüncenin yönü ve anlam kazanması kalbin açıklığıyla belirlenir.

Konuyla ilgili olarak yaptığım araştırmalarda "**Wikipedi Ansiklopedisi**"nde şu ifadeleri buldum; "**Bilimsel nörokardi-yovasküler araştırmalar çerçevesinde yapılan tanım**: "Kalbin kendi karmaşık sinir ağı (intrinsic cardiac nervous system) bulunmaktadır ve bu ağı, kalp ritmini düzenlemenin ötesinde, kendi başına yerel sinyalleri algılayan, düzenleyen ve beyinle dinamik etkileşime giren bir sinir ağı olarak görev yapar; bu nedenle kalp, yalnızca beyinden gelen emirleri takip eden pasif bir organ değıl, kendi 'küçük beyni' ile fonksiyon gösteren aktif bir düşünsel yapıdır. Kalbin içinde binlerce nöron ve gangliyon barındıran bir ağı olduğunu ve bu yapının sadece ritim kontrolü değıl, beyin ile çift yönlü iletişim içinde olduğunu ifade etmektedir. Bu tür ifadeler bilim dünyasında "heart brain" yani kalbin kendi beyin sistemi olarak kabul edilen yapıya dayanır."

Dolayısıyla Kuran ve Bilim ışığında hakikati görmek için göz değıl, kalp gereklidir. Doğruyu duymak için kulak değıl, kalbin açıklığı gerekir. Ve gerçek anlamda düşünen, idrak eden "kalp"tir...

Düşünmek Zor Zanaattır!

Düşünmek, gerçekten zor bir zanaattır. Zira düşünmek; mevcut düzeni, alışkanlıkları ve yerleşik fikirleri sorgulamayı gerektirir. Ancak bu sorgulama süreci, insana genelde rahatsızlık verir. Alışılmış düşünce kalıplarının dışına çıkmak, bilinmeyen bir yola adım atmak gibidir. Bu nedenle, çoğu insan için düşünmek, birçok ağırlığı beraberinde getiren bir yük olarak görülür.

Allah, **"Akletmez misiniz?"** diye seslenir bize. Kuran'da bu ifade yüzlerce defa geçmektedir. Bu ayetler bize, düşünmenin ve akli kullanmanın ne kadar önemli olduğunu hatırlatır. Allah, insana düşünme ve sorgulama yeteneğini bahşetmiştir ve bunu kullanmamızı istemiştir.

Düşünmenin zorlayıcı olduğu bu ortamda, insanlar genellikle sürüyü takip etmeyi tercih eder. Sürüyü takip etmek, bireye konforlu bir alan sunar. Kalabalığın içinde kaybolmak, bireysel sorumlulukları ve yanılma korkusunu bertaraf eder. "Herkes böyle yapıyor!" veya "Çoğunluk böyle yaşıyor!" gibi düşüncelerle kendini rahatlatan birey, aslında düşünme zahmetinden kaçınır.

Fakat, sürüyü takip etmek her zaman doğru ya da iyi bir sonuca götürmez. **"Eğer yeryüzündeki çoğunluğa uyarsan, seni Allah'ın yolundan saptırırlar" (En'Am Suresi: 116. Ayet)** Kuran'ın bu ifadesi bize gerçeği çarpıcı bir şekilde hatırlatır.

Tarih boyunca, çoğunluğun yanıltıldığına dair sayısız örnek vardır. Bunlardan biri siyahi-beyaz ayrımcılığı meselesidir. Malcolm X, 20. yüzyılın en etkili Afro-Amerikan liderlerinden biri olarak, siyahi bireylerin özgürlük, adalet ve eşitlik mücadelesinde ön saflarda yer aldı. Gerçek adı Malcolm Little olan Malcolm X, yaşamını ırk ayrımcılığına, beyaz üstünlüğüne ve Afro-Amerikan toplumunun ezilmesine karşı mücadeleye adadı. Malcolm X, gençlik yıllarında hapse girdikten sonra Nation of İslam (İslam Milleti) hareketine katıldı. Bu hareket, siyahların kendi toplulukları içinde bağımsız bir şekilde örgütlenmesi gerektiğini ve beyaz toplumun siyahları asimile etmeye çalıştığını öne sürüyordu. Malcolm X, hareketin sözcüsü olarak, Amerika'daki siyahilerin maruz kaldığı sistematik adaletsizliği ve ırkçılığı sert bir dille eleştirdi. Malcolm X, başlangıçta Martin Luther King'in savunduğu şiddetsizlik stratejisine eleştirel yaklaştı. Şiddetsiz direnişin beyaz toplumun insafına bırakıldığını düşünerek, siyahların gerektiğinde kendilerini savunmaları gerektiğini ifade etti. "Bir yanağını çevir" felsefesi yerine, "gerekirse göze göz" yaklaşımını benimsemesi, onun mücadelesine farklı bir boyut kazandırdı. 1964'te Mekke'ye yaptığı hac yolculuğu sırasında, İslam'ın evrensel kardeşlik ve eşitlik mesajını derinden hissetti. Bu deneyim, Malcolm'un ırk meselelerine bakış açısını genişletti. Hac dönüşü, ırksal nefretten uzaklaşıp, tüm insanlığın birliğine odaklanan bir yaklaşımı benimsemeye başladı. Amerikan toplumunda sistematik ırkçılığın yüzleşilmesi gereken bir gerçek olduğunu vurgulayan bir liderdi. Siyahi topluluğun güçlenmesi ve haklarının savunulması için mücadele eden Malcolm X, 1965'te

bir suikast sonucu hayatını kaybetti. Ancak fikirleri ve mücadelesi, Afro-Amerikan toplumu için bir ilham kaynağı olmaya devam ediyor. Ayrıca özgürlük ve adalet için korkusuzca savaşmanın sembolü haline gelmiştir.

Çoğunluğun yanıldığı başka bir örnek, Kölelik meselesidir. Tarih boyunca birçok toplum, köleliği doğal ve gerekli bir kurum olarak görmüştür. Çoğunluk, köleliğin ekonomik, sosyal ve kültürel düzenin ayrılmaz bir parçası olduğuna inanıyordu. Bu düşünce, yüzyıllarca sorgulanmadan sürdü-rüldü. Ancak, William Wilberforce gibi bazı kişiler, köleliğin insanlık onuruna aykırı olduğunu savunarak bu düzene karşı çıktılar. Özellikle 18. ve 19. yüzyıllarda başlayan kölelik karşıtı hareketler, büyük zorluklarla karşılaştı çünkü kölelik karşıtları çoğunlukla toplumun küçümsediği ve dışladığı bir azınlıktı. Bu insanlar, rahatsız edici düşünme süreci yerine kolaya kaçmayıp hakikati aramışlardır.

Sonuçta, bu bireylerin mücadelesi sayesinde siyahi-be-yaz ayrımı ve kölelik birçok ülkede yasaklandı. İnsan hakları konusunda büyük bir ilerleme kaydedildi. Bugün, siyahi-be-yaz ayrımı ve köleliğin yanlış olduğu konusunda neredeyse evrensel bir fikir birliği bulunuyor, ancak bu, o dönemdeki cesur bireylerin çoğunluğa rağmen hakikati savunmasıyla mümkün oldu.

Bu örnekler, çoğunluğun her zaman haklı olmadığını ve hakikatin, cesur bireylerin düşünce ve eylemleriyle ortaya çıktığını bir kez daha gösteriyor. Toplumun büyük bir kısmı sürüyü takip etse de, ilerleme her zaman düşünme cesaretini gösteren bireylerden gelir. İçinde yaşadığımız dünya, konforlu düşüncesizlikle değil, rahatsız edici soruları sormaktan korkmayanlar sayesinde daha iyi bir yer haline gelmiştir.

Bu noktada, birey olarak kendimize sormamız gereken temel bir soru vardır: "Ben gerçekten düşünüyorum muyum, yoksa sadece kalabalığa mı uyuyorum?" Bu sorunun cevabı, kim olduğumuzu ve neye hizmet ettiğimizi anlamamıza yardımcı olacaktır. Düşünmek zor zanaattır, evet ama hakikat, bu zahmete katlananların sahip olduğu bir mefhumdur.

Neyin Peşindesin?

İnsanoğlu yaratılış itibarıyla arayış içinde bir varlıktır. Kimi malın, mülkün; kimi şöhretin, gücün; kimi de hakikatin peşinde koşar. Ancak İslam'ın bize çizdiği istikamet çok açıktır: **Dünya bir imtihan yeridir ve asıl hedef ahireti kazanmaktır.** Zenginlik, şan ve şöhret geçici süslerdir. Kalıcı olan ise Allah'ın rızasıdır ve o da yalnızca salih amellerle kazanılır.

Kuran, dünya hayatının aldatıcı olduğunu defaatle vurgular. Rabbimiz şöyle buyurur: **“Bu dünya hayatı ancak bir eğlence ve oyundan ibarettir. Elbette ahiret yurdu ise, asıl hayat odur. Keşke bilselerdi.”** (Ankebût Suresi: 64. Ayet) Bu ayet bize, dünyevi hayatın cazibesine kapılmadan, kalıcı olana yönelmemiz gerektiğini öğütlemektedir. Mal, mülk ve şöhret, insanı geçici olarak tatmin etse de kalpteki huzur, ancak Allah'a yönelmekle mümkündür.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), dünya malının fitnesine karşı ümmetini sık sık uyarmıştır. Bir hadis-i şerifinde şöyle buyurur: **“Gerçek zenginlik mal çokluğu değil, gönül zenginliğidir.”** (Buhârî, Rikak 15) Bu hadis, dünya malına değil, kalbin Allah'la dolmasına vurgu yapar. Zenginliğin ölçüsü banka hesapları değil, insanın iç huzurudur. Başka bir hadisinde ise şöyle buyurur: **“Dünyada bir garip gibi ol, ya da bir yolcu gibi ol.”** (Buhârî, Rikak 3)

Yani Müslüman, dünya hayatını bir yolculuk gibi görmeli; asıl yurdun, ebedi olan ahiret olduğunu unutmamalıdır. İslam, zenginliğe karşı değildir. Hatta helal yolla kazanılan mal ile infak etmek, zekat vermek, hayır yapmak büyük ecir kazandırır. Ancak zenginlik bir amaç değil, bir araç olmalıdır. Allah, servet konusunda bizleri şöyle uyarır: **“Mallarınız ve çocuklarınız birer imtihandır. Büyük mükafat ise Allah katındadır.” (Tegâbün Suresi: 15. Ayet)** Bu ayet, malın da evlâdın da sınav vesilesi olduğunu bildirir. Yani Mümin, zenginlik ile övünmez, onunla imtihan olduğunu bilir. Dünya hayatı, ebedi hayatın tarlasıdır. Bu dünya ne kadar süslü görünse de bir gün sona erecek. O gün geldiğinde ne makam, ne servet, ne de şöhret işe yarayacak. Allah, şöyle buyurur: **“O gün ne mal fayda verir, ne de evlat. Ancak Allah’a temiz bir kalp ile gelenler başka.” (Şuarâ Suresi: 88-89. Ayetler)**

Bu ayet bize gösteriyor ki, Allah katında asıl değer; kalbin temizliği, niyetin doğruluğu ve amelin ihlasıdır. Zenginlik, şan, şöhret gibi dünya nimetleri ancak doğru niyetle ve ahiret bilinciyle kullanılırsa anlam kazanır. Asıl gaye, Allah’ın rızasını kazanmak, O’na kullukta sebat etmektir. Zira ebedi hayat ahirettedir ve orası cennet veya cehennemle sonuçlanacak bir yoldur. Kalplerimizi dünya sevgisinden arındırıp ahiret yurduna hazırlamak, Müslüman olarak en büyük gayemiz olmalıdır.

Bir Arayışın Anatomisi...

"İnsan, yaşamında eksik olanı her şey sanıyor." Duygu Asena'ya ait bu kısa ama güçlü cümle, insan doğasının temel bir yönünü çarpıcı bir şekilde ortaya koyar: eksiklik duygusu. İnsan, sahip olmadığını yüceltme, erişemediğini arzulama, elindekini küçümseme eğilimindedir. Bu durum yalnızca bireysel psikolojiyi değil, toplumların kültürel yapılarını, tüketim alışkanlıklarını ve ilişkiler ağını da şekillendirir. Peki, bu eksiklik hissi neden bu kadar güçlüdür? İnsan neden eksik olanı hayatının merkezine koyar ve onu "her şey" gibi görür?

İnsan psikolojisi doğası gereği tatminsiz bir yapı taşır. Freud'un "arzu" kavramına, Adler'in "aşağılık kompleksi"ne ve Maslow'un ihtiyaçlar hiyerarşisine baktığımızda, eksiklik duygusunun insanın iç dünyasında nasıl filizlendiğini görürüz.

Freud'a göre, bastırılmış arzular ve tatmin edilmemiş dürtüler bireyde sürekli bir eksiklik hissi üretir. Bu eksiklik, bilinçdışı düzeyde kişiyi yönlendirir.

Adler, bireyin yaşadığı eksiklikleri telafi etmek için üstünlük çabası içinde olduğunu savunur. Bu da bireyin sürekli bir şeyleri elde etmeye çalışmasına, elindekilerle yetinemesine neden olur.

Maslow, bireylerin temel fizyolojik ihtiyaçlardan başlayarak kendini gerçekleştirme kadar ilerleyen bir ihtiyaçlar

hiyerarşisi içinde yaşadığını belirtir. Ancak bir basamak tamamlanmadan diğerine geçmek çoğu zaman imkansızdır. İnsan, hep eksik olan bir sonraki basamağa odaklanır.

Eksiklik duygusu yalnızca psikolojik değil, aynı zamanda felsefi bir meseledir. Varoluşçu filozoflara göre, insan doğası gereği eksik ve tamamlanmamış bir varlıktır.

Sartre'ın deyimiyle "İnsan, kendini kurmak zorunda olan bir varlıktır." Bu da bireyi sürekli bir arayışa iter.

Nietzsche, insanın sürekli "üstinsan"a doğru ilerlemeye çalıştığını, yani mevcut halinden memnun olamayacağını savunur.

Kierkegaard, insanın Tanrı'ya yönelme arzusunun, içsel bir eksiklikten kaynaklandığını belirtir. İnanç bile bir tür eksikliğin ürünüdür.

Heidegger, insanın "hiçlik" karşısındaki varoluşsal kaygısının onun anlam arayışını doğurduğunu savunur. Bu arayışın merkezinde de hep bir eksiklik vardır.

Modern toplum, insanın bu eksiklik hissini bir pazarlama stratejisine dönüştürmüştür. Reklamlar, sosyal medya, popüler kültür bireylere sürekli olarak eksik olduklarını hissettirir: daha güzel değilsin, daha zengin değilsin, daha başarılı değilsin...

Kapitalist sistem, arzuları kıskırtır ve tatmini erteler. Kişi bir şeyi elde ettiğinde bir sonraki hedef belirir. Bu sonsuz döngü, eksiklik hissini sürekli canlı kalmasına neden olur.

Sosyal medya, idealize edilmiş yaşamlar üzerinden bireylerde yetersizlik hissi üretir. "Herkes mutlu, ben neden

değilim?” sorusu, kişinin yaşamını yeniden sorgulamasına ve aslında eksik olmayan şeyleri eksik gibi görmesine neden olabilir.

Aşk, dostluk ve aile ilişkilerinde de insanın eksik olanı idealize etme eğilimi çok yaygındır. Sahip olunan bir ilişki sıradanlaşırken, ulaşılamayan ya da kaybedilen ilişki “mükemmel” olarak anımsanır. Bu durum, hem kişisel tatminsizliğe hem de ilişkisel huzursuzluklara neden olur. İdeal aşkı arayan birey, mevcut partnerinde eksik olanı sürekli büyütür. Anne-baba figüründen beklenen ilgi veya onay eksikse, kişi bunu ömür boyu başka kişilerde telafi etmeye çalışır.

Eksik olanı her şey sanmak, kişinin anda kalmasını ve sahip olduklarının değerini fark etmesini engeller. Oysa mutluluk, çoğu zaman sahip olduklarımızı fark ettiğimizde, onlara anlam yüklediğimizde gelir. Eksiklik duygusu insan olmanın bir parçasıdır. Onu tümüyle ortadan kaldırmak mümkün değildir; fakat onu tanımak, anlamak ve sağlıklı bir şekilde yönlendirmek mümkündür. Eksik olanı her şey sanmak yerine, onun yaşamımıza kattığı anlamı fark etmek daha sağlıklı bir yoldur. Belki de eksiklik, bizi ileriye taşıyan görünmez bir güçtür. Ancak bu gücün bizi sürüklemesine değil, yönlendirmesine izin vermeliyiz...

İnsanlığın Temel Sütunları...

İnsanın kendini ve çevresini inşa ediş yolculuğu, yalnızca akılla ya da bilgiyle değil; kalbinin pusulasıyla, vicdanının terazisiyle de mümkün olur. İşte tam da bu yüzden dürüstlük, adalet, insaf ve özen; bir insanın hem iç dünyasında hem de toplumdaki yerinde temel taşıdır.

Dürüstlük, sadece doğruyu söylemek değil, doğruyu yaşamaktır. Dürüst insan, yalanın kolaycılığına, sahte zaferlerin cazibesine kapılmaz. Çünkü bilir ki bir gün gerçeğin sesi, en yüksek perdeden yankılanır. Dürüstlük, bir insanın önce kendisiyle barış içinde olmasının şartıdır. Kendine yalan söyleyen, başkasına da yalan söylemeye mecbur kalır. Oysa içtenlik, bir zincir gibi hayatın her alanını birbirine bağlar; güveni, sadakati ve samimiyeti besler.

Adalet, yalnız mahkeme salonlarında değil, günlük hayatın her anında var olmalı. Bir çocuğun iki oyuncak arasında bölüştürülmesinden, toplumların büyük kararlarına kadar... Adalet, gücü olana değil, hak edene hakkını vermektir. Adil bir insan, duygularına, yakınlıklarına ya da çıkarlarına değil; hakikate kulak verir. Çünkü adalet, bireyler arasındaki huzurun, toplumlar arasındaki barışın temelidir. Adalet yoksa güven de yoktur; güven yoksa birlik de...

İnsaf, güçlünün zayıf karşısında kendini frenleyebilmesidir. “Ben yapabiliyorum, o halde yapayım” değil; “yapabiliyorum ama yapmalı mıyım?” sorusunu sorabilmektir. İnsan, bazen haklı bile olsa, hakkından vazgeçebilme büyüklüğünü

gösterebilmelidir. Çünkü bazen hukukun sınırları yeterli olmaz; insaf, o sınırların ötesinde kalbin sesidir. İnsaf, kibri söndürür; insanı yüceltir.

Özen, insanın hem işine hem sözüne hem de ilişkilerine dikkatle yaklaşmasıdır. Küçük bir kelimenin, yanlış bir bakışın, ihmalkar bir davranışın nelere sebep olabileceğini fark etmek... Özen gösteren insan, hem kendine hem çevresine saygısını gösterir. Çünkü bilir ki her detay, büyük resmin bir parçasıdır. Sevgiyle, dikkatle yapılan her şey, kalıcı ve anlamlı olur.

Dürüstlük, adalet, insaf ve özen; birbirini tamamlayan, iç içe geçen değerlerdir. Biri eksik olduğunda diğeri tam olmaz. Bir insan, bu değerleri hayatının merkezine koyarsa; hem kendi iç huzuruna kavuşur hem de çevresine ışık olur. Dünya, adil, dürüst, insafli ve özenli insanların omzunda yükselir.

Belki de hepimiz şu soruyu kendimize sormalıyız: “Bugün hangisini biraz daha artırabilirim?” Küçük adımlar, büyük değişimlerin habercisidir. Ve unutmayalım: İnsan, davranışlarının toplamından ibarettir...

İnsan İyi Midir Kötü Mü?

İnsan doğası yüzyıllardır filozofların, düşünürlerin ve bilim insanlarının tartışma konusu olmuştur. Kimileri insanın özünde iyi olduğunu savunurken, kimileri onun bencil ve yıkıcı bir varlık olduğunu ileri sürer. Bu tartışma sadece akademik çevrelerle sınırlı kalmamış, günlük hayatın içinde de kendine yer bulmuştur. Peki, insan doğası gereği iyi midir, yoksa kötü mü? İnsan doğasının iyi olduğuna inananlar, bu görüşlerini genellikle empati, merhamet, yardımseverlik gibi evrensel insani değerlerle temellendirirler. Fransız filozof Jean-Jacques Rousseau'ya göre insan doğuştan iyidir; onu bozan şey toplumdur. Ona göre birey, doğada özgür ve mutludur, fakat toplumun yapay kuralları bu doğal iyiliği bastırır ve insanı yozlaştırır.

Öte yandan, Thomas Hobbes gibi düşünürler insanın özünde kötü olduğunu iddia eder. Hobbes'a göre insan, doğası gereği bencildir ve kendi çıkarlarını her şeyin üstünde tutar. Bu yüzden bir düzen, yani devlet ve hukuk, insanın kötücül eğilimlerini sınırlamak için gereklidir. Hobbes'un ünlü "**insan insanın kurdudur**" sözü, bu yaklaşımı özetler niteliktedir.

Modern psikoloji çalışmaları ise bu tartışmaya daha dengeli bir yaklaşım sunar. İnsan beyninin hem empatiye hem de saldırganlığa yatkın yapılar içerdiği bilinmektedir. Bu da gösteriyor ki, insanlar belirli koşullarda son derece iyi davranışlar sergileyebilirken, başka koşullarda kötücül eğilimler gösterebilir. Kısacası, insanın doğasında hem iyilik hem de kötülük potansiyeli vardır; hangi yönün öne çıkacağı

ise büyük ölçüde çevresel etkenlere, eğitime ve yaşam koşullarına bağlıdır.

İnsanın tamamen iyi ya da tamamen kötü olduğu yönündeki görüşler, insan doğasının karmaşıklığını tam anlamıyla açıklamakta yetersiz kalır. İnsan hem iyiliğe hem kötülüğe meyilli bir varlıktır. Bu yüzden, önemli olan doğuştan gelen eğilimler değil, bireyin içinde bulunduğu çevre, aldığı eğitim ve yaptığı bilinçli tercihlerdir. İnsan doğası, sabit bir “iyi” ya da “kötü” tanımından çok, potansiyellerin ve olasılıkların bir bileşimidir. Öyleyse, insanın ne olduğu değil, ne olmak istediği daha önemlidir.

İnsan, yaratılışı itibarıyla ne tamamen iyidir ne de tamamen kötü; o, yönünü nereye çevirirse ona dönüşen bir varlıktır. Nefsine bırakıldığında çıkarını adaletin önüne koyar, gücü merhametin üstünde tutar ve kendi arzusunu hakikatin yerine geçirir. Çünkü insanın içindeki karanlık, rehbersiz kaldığında büyür. İşte bu yüzden İslam, insanın içindeki iyiliği koruyan ilahi bir pusuladır. İslam olmadan insan, nefsinin esiri olmaya mahkumdur; arzuları onu adım adım bencilliğe, zulme ve sapmaya sürükler. Ancak İslam ile insan, nefsin karanlığından kurtulur, kendini aşar ve hakikate yönelir. Çünkü İslam, insanı sadece sınırlamaz; onu yüceltir. Ona sadece neyi yapmaması gerektiğini değil, ne olması gerektiğini öğretir. Allah'ın rehberliği olmadan insan düşmeye yatkındır; fakat Allah'ın rehberliği ile insan, yaratılışının en şerefli makamına yükselir.

Cehalet...

“Dünyanın en büyük cezaevi: cahil İnsanın kafasının içidir.” demiş Montaigne. Montaigne’in bu sözü, cehaletin bireyin düşünce dünyasını nasıl sınırladığını ve hayatını nasıl bir hapishaneye çevirdiğini vurgular. Bu söz, bilgiye erişimin özgürleştirici gücüne dikkat çekerken, cehaletin insanı sadece bir birey olarak değil, bir toplum olarak da nasıl geri bırakabileceğini gözler önüne serer.

Cehalet, insanın hayal gücünü, analiz yeteneğini ve sorgulama kabiliyetini köreltir. Bilinçsiz bir zihin, çevresindeki dünyayı anlamaktan yoksun olduğu gibi, kendi potansiyelini de fark edemez. Bu durumda birey, kendi ürettiği zihinsel sınırlara hapsolur ve farkında olmadan kendine en büyük kötülüğü yapar.

Bireysel özgürlüğün yolu, öğrenmekten, sorgulamaktan ve düşünce sınırlarını genişletmekten geçer. Bilgi, cehaletin duvarlarını yıkarak insanı özgürleştirir. Montaigne’in bu sözü, her bireye “düşünmeyi öğrenme” çağrısı yapar. Çünkü özgür bir zihin, ancak bilgi ve bilinçle mümkündür.

En büyük cahil, Allah’ı tanımayan, Kuran’ı okumayan kişidir! Ebu Cehil, yani “Cehaletin Babası” önemli bir örnektir. Ebu Cehil, İslam tarihindeki önemli bir figürdür ve Hazreti Muhammed’in davetine en çok karşı çıkan Mekke müşriklerinin önde gelenlerinden biridir. “Cehil” kelimesi “cahillik” veya “bilgisizlik” anlamına gelir ve bu lakap ona Müslümanlar tarafından, İslam’a ve hakikate olan inatçı düşmanlığı nedeniyle verilmiştir. Gerçek adı Amr bin Hişam’dır.

Ebu Cehil, Mekke'nin saygın ve zengin bir ailesinden geliyordu ve Kureyş'in liderlerinden biri olarak güçlü bir konuma sahipti. İslam'ın yayılmasını engellemek için her türlü baskı, işkence ve düşmanlığı organize etti. Müslümanlara zulmedenlerin başını çekti. Peygamberimize hakaret eder, O'na ve mesajına karşı düşmanlık beslerdi. "Ebu Cehil" lakabı da onun bu katı tutumundan dolayı verilmiştir. Ebu Cehil, Bedir Savaşı'nda Müslümanlara karşı savaşırken öldürülmüştür. Ölümünden sonra Müslümanlar, İslam düşmanlarının ve cehaletin sembolü olarak onu hatırlamışlardır.

Cehalet, çoğu insanın sandığı gibi okuma yazma bilmemek değildir. Nice insanlar vardır ki diplomaları vardır, kitaplar okumuşlardır, dünyayı tanır; fakat Rablerini tanımazlar. İşte bu, cehaletin en karanlık halidir. Çünkü gerçek bilgi, insanın yaratıcısını bilmesiyle başlar. Allah'ı tanımayan bir zihin, ne kadar öğrenirse öğrensin, hakikatin merkezinden uzaktır. Bu yüzden Kuran, cehaletin özünü şöyle açıklar: **"Onların yüz çevirmeleri sana ağır geldi ise, yapabilirsen, yeri yarıp inebileceğin bir tünel ya da göğe çıkabileceğin bir merdiven ara ki, onlara bir mucize getiresin! Allah dileseydi elbette onları hidayet üzerinde toplayıp birleştirirdi. O halde sakın cahillerden olma!" (En'am Suresi: 35. Ayet)** Bu ayet gösterir ki cehalet, beynin değil kalbin kararmasıdır. İnsan, Allah'ı tanıdığı anda gerçekten görmeye başlar; O'nu unuttuğunda ise en büyük karanlığın içine düşer. Çünkü cehaletin gerçek zıddı eğitim değil, hidayettir.

Gizlilik ve Dostluk...

Hayat, kime ne kadar güveneceğimizi bilmek ve her bilgiyi paylaşmamak üzerine ince bir dengede ilerler. Arkadaşlarınıza hayatınızdaki her ayrıntıyı anlatmayı bıraktığınızda, düşmanlarınız bilgiden mahrum kalır. Bu basit ama etkili strateji, dedikodunun yayılmasını önler ve huzurlu bir yaşamın kapılarını aralar.

Arkadaş olarak gördüğümüz herkes, aslında gerçek bir dost değildir. Bazıları, yalnızca düşmanlarınızı beslemek ve sırlarınızı açığa çıkarmak için yanınızdaymış gibi davranır. Bu nedenle, kime dost dediğinize dikkat etmelisiniz. Dünyadaki en tehlikeli düşmanlardan biri, dostunuzmuş gibi davranan kişidir. Onların maskelerini fark etmek, hayatınızı koruma altına almanın ilk adımıdır.

Gizlilik, mutluluğunuzu ve problemlerinizin kontrolünü elinizde tutabilmenin anahtarıdır. İnsanlar, bilmedikleri mutluluğu mahvedemezler. Aynı şekilde, kimse sizin problemlerinizin reklamını yapamaz. Hayatınıza dair önemli detayları kendinize saklamak, sizi hem güçlü kılar hem de huzurunuzu artırır. Hayatınızda az insan bulundurmak, ruhunuzu yoran gereksiz enerjilerden kurtulmanızı sağlar. Kalabalık bir çevre yerine, güvenilir ve samimi birkaç dostla yola devam etmek, daha anlamlı bir yaşam sunar. Samimi ilişkiler kurduğunuzda, gerçek bir dostun kıymetini daha iyi anlar ve hayatınıza daha fazla huzur katarsınız.

Gizlilik yalnızca sözlerinizi değil, aynı zamanda mutluluğunuzu ve enerjinizi de korur. İnsanlar, bilmedikleri şeylere zarar veremez. Sözlerinizi, düşüncelerinizi ve duygularınızı herkese açmadan önce bir kez daha düşünün. Bilgiyi paylaşmak kadar, paylaşmamanın da bir erdem olduğunu unutmayın. Hayatınızdaki ayrıntıları kimle paylaştığınıza dikkat edin. Gerçek dostlukların değerini bilin, ama her gülümseyen yüzün dost olmadığını da unutmayın. Gizlilik, hayatınızı daha huzurlu ve mutlu kılmanın güçlü bir aracıdır. Unutmayın: Az insan, çok huzur! Ne diyor Halil Cibran: **“Gez ve kimseye söyleme; gerçek bir aşk hikayesi yaşa, kimseye söyleme. Mutlu ol, kimseye söyleme; insanlar güzel şeyleri mahveder.”**

Merhamet Üzerine

Torino'da 1889'da hayatının dönüm noktasına yürüdüğüünü bilmeyen Nietzsche, şehri dolaşırken bir faytoncunun atını kırbaçladığını görür. At o kadar yorgundur ki kırbaç darbelerine tepki veremez halde yere çökmüştür. Nietzsche, koşarak atın yanına gider, boynuna sarılır, ağlayarak ata bir şeyler söyler, bilincini yitirir ve bayılır. Bayılmadan önce ata 'Anne, senden özür dilerim' veya 'Anne, ben bir aptalım' dediği rivayet edilir. Bu olaydan sonra tam on yıl kimseyle konuşmaz, dengesiz davranışları artar, akıl hastanesine yatırılır ama asla eskisi gibi olamaz.

Dostoyevski, benzer bir olayı Suç ve Ceza'da Raskolnikov'un uykularını kaçıran en büyük kabusu olarak bir çocuğun çaresizliğiyle anlatır. Raskolnikov küçük bir çocuktur. Bir arabacı yorgun yürüyemeyecek halde ki atını; hiç acımadan, çekemeyeceği kadar insanla dolu arabayı çekmesi için kırbaçlar ve yanındakiler de onunla birlikte ellerine geçen her şeyle ata vururlar. Küçük bir çocuk olan Raskolnikov ata sarılır, ağlar yardım ister ama kimse ona yardım etmez. En sonunda arabacı herkesin gözü önünde atı vahşice öldürür. Yaptığından kendisi ve onunla birlikte olanlar büyük keyif alırlar.

Milan Kundera, "Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği" kitabında Nietzsche'nin olayını şöyle değerlendirir. "Gerçek insan iyiliği, ancak karşısındaki güçsüz bir yaratıksa bütün saflığıyla özgürce ortaya çıkabilir. İnsan soyunun gerçek

ahlaki sınavı, temel sınavı onun merhametine bırakılmış olanlara davranışlarında gizlidir. Kadınlara, çocuklara, hayvanlara..."

Ve işte bu açıdan insan soyu temel bir yenilgi yaşamıştır. O kadar temel bir yenilgi ki, bütün öteki yenilgiler kaynağını bundan almaktadır. Nietzsche ve Dostoyevski, insanların anlam veremedikleri merhametsizliği karşısında çaresiz kalıp, insanlardan uzak durmayı tercih etmişler... Goethe bu çaresizliği şöyle tanımlar: **"Dünya hassas kalpler için bir cehennemdir..."**

Merhamet, sadece insanın vicdanından doğan bir duygu değildir; o, Allah'ın kuluna verdiği en büyük emanetlerden biridir. Çünkü merhametin kaynağı insan değil, Rahman'dır. Rahman Allah'ın isimlerinden biridir. İnsan merhamet ettiğinde, aslında kendi özüne değil, Rabbine yaklaşır. Merhametsizlik ise kalbin kararması, fıtratın bozulması ve insanın kendi yaratılışına yabancılaşmasıdır. Bu yüzden İslam, merhameti bir seçenek değil, bir kulluk sorumluluğu olarak tanımlar. Merhamet, sadece güzel bir ahlak değil; ilahi bir yolun kendisidir. Allah'ı tanıyan kalp merhametsiz olamaz. Çünkü O'nu tanımak, O'nun Rahman ve Rahim olduğunu bilmektir. Ve insan, Rabbini tanıdığı ölçüde merhamet eder; Rabbinden uzaklaştığı ölçüde katılaşır. Bu yüzden merhamet, sadece insanı insan yapan değil; insanı Allah'a yaklaştıran en büyük hakikattir.

Derin Bir Yara: İrkçilik!

İslam, tüm insanlığı kucaklayan evrensel bir din olarak, insanlar arasında ayırım yapmayı kesin bir dille reddeder. Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem), bu konudaki en çarpıcı mesajlarından birini şu ifadelerle dile getirmiştir: **“Kim ırkçılık davası güderse, o bizden değildir. Kim ırkçılık için savaşırsa, o bizden değildir. Kim ırkçılık uğruna ölürse, o bizden değildir.”** (Ebû Dâvûd, Edeb, 5121) Bu hadis, ırk, renk, dil ya da etnik kökene dayalı her türlü ayrımcılığı kesin bir dille reddeder. Efendimiz, ırkçılığı “cahiliye” yani bilgisizlik döneminin bir hastalığı olarak tanımlamış ve ırk temelli üstünlük iddialarının İslam toplumu için kabul edilemez olduğunu vurgulamıştır.

Kuran'da, insanların yaratılış itibarıyla eşit olduğu ve üstünlüğün sadece takva (Allah'a karşı olan bilinç ve sorumluluk) ile mümkün olduğu bildirilir: **“Ey insanlar! Şüphesiz sizi bir erkek ile bir dişiden yarattık, tanışasınız diye sizi kavim ve kabilelere ayırdık, Allah katında en değerli olanınız O'na itaatsizlikten en fazla sakınanınızdır. Allah her şeyi hakkıyla bilmektedir, her şeyden haberdardır.”** (Hucurat Suresi: 13. Ayet) Bu ayet, insanların farklılıklarının sadece birer tanışma vesilesi olduğunu, hiçbir ırkın diğerinden üstün olmadığını ifade eder. İslam'da üstünlük, ahlaki değerler ve Allah'a olan yakınlıkla ilgilidir.

İrkçılık, tarih boyunca toplumsal bölünmelere, savaşlara ve derin acılara yol açmıştır. Modern dönemde de ırkçılık, ayrımcılığı ve nefret söylemlerini besleyen en büyük sorunlardan biridir. Peygamber Efendimiz'in yukarıda ele aldığım hadisindeki uyarıları, bugün de aynı şekilde geçerliliğini korumaktadır. Yaşantısı da ırkçılığa karşı nasıl durulması gerektiğine dair örneklerle doludur. Mekke'nin fethi sırasında Bilal-i Habeşi'yi Kabe'nin üzerine çıkararak ezan okumasını istemesi, ırkçılık ve ayrımcılık karşıtı bir duruşun en çarpıcı görünümüdür.

Bilal-i Habeşi, İslam tarihinin en onurlu ve en sarsıcı şahsiyetlerinden biridir. Habeşistanlı, siyahi bir köle olarak doğmuş, toplumun en alt tabakasında görölmüş, değersiz sayılmıştı. Ancak İslam, onun zincirlerini sadece bedeninden değil, kaderinden de kopardı. O, Allah'ın birliğine iman ettiğinde, efendilerin gözünde hala bir köleydi fakat Allah katında özgürlerin en yücesi olmuştu. İnancı uğruna kızgın çöllerde işkenceye maruz bırakıldı, göğsüne insanın kaldıramayacağı büyüklükte ve ağırlıkta taşlar kondu, ama o her nefesinde sadece "Ehad, Ehad!" diyordu. "Allah birdir, Allah birdir!" Çünkü onun için özgürlük, zincirlerin kırılması değil, kalbin Allah'a teslim olmasıydı. Daha sonra aynı Bilal, İslam'ın ilk müezzini oldu. Bir zamanlar hor görölen o köle, Kabe'nin üzerine çıkarak ezan okudu. Bu, sadece bir insanın yükselişi değil; ırkçılığın, üstünlük iddiasının ve insanın insana kurduğu sahte hiyerarşının çöküşüydü. Bilal-i Habeşi'nin hayatı, İslam'ın insanı rengiyle değil, kalbiyle değerlendirdiğinin en güçlü şahididir.

Bir başka olayda, Ebu Zer'in Bilal'e karşı sarf ettiği ırkçı bir sözü duyan Peygamberimiz, Ebu Zer'i şu sözlerle uyar-
mıştır: **“Ey Ebu Zer! Senin üzerinde cahiliye kalıntısı var.”**
(Buhari, İman, 22)

Bu hadis ve Peygamber Efendimiz'in tutumu, modern toplumlarda da önemli bir ölçüt sunar. İrkçılık, sınırları aşan bir sorun olarak hepimizi ilgilendirir. Herkesin insanın özünü, ahlakını ve Allah katındaki durumunu esas alarak bir diğerini değerlendirmesi gerekir. İslam, tüm insanlara eşit muamele yapmayı ve sevgi, saygı temelinde bir toplumsal yapı inşa etmeyi emreder. Son olarak, Efendimiz'in Veda Hutbesi'ndeki şu sözleri bu konudaki tavrını en net şekilde ortaya koyar: **“Ey insanlar! Rabbiniz bir, babanız da birdir. Hepiniz Adem'densiniz, Adem ise topraktır. Arabın Arap olmayana bir üstünlüğü yoktur; Arap olmayanın da Arap üzerinde bir üstünlüğü yoktur. Kızıl tenlinin siyah tenliye, siyah tenlinin de kızıl tenliye bir üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvadadır.”** (Ahmed b. Hanbel, 22391)

Bu mesajları kendi hayatımıza tatbik ederek, ırkçılığın karşısında durabilir ve İslam'ın evrensel kardeşlik mesajını yaşatabiliriz. Ülkemizdeki Türkçülük, Kürtçülük ve Arap düşmanlığının bir an önce son bulmasını diliyorum...

Türk, Kürt ve Arap Kardeşliği...

Tarihin derinliklerinden bugüne uzanan kardeşlik bağları, milletlerin yazgısını şekillendiren en güçlü harçlardan biridir. Türk, Kürt ve Arap halkları, yüzyıllar boyunca aynı coğrafyada, aynı sancılarla, aynı zaferlerle, aynı inançla ve aynı kültürel dokuda bir arada yaşamış; tarih boyunca birbirine omuz vermiş, gerektiğinde aynı cephede canını ortaya koymuş, gerektiğinde aynı sofrayı paylaşmıştır. Bu birliktelik, ne tesadüfi ne de geçicidir; kökü mazide, hedefi ise ebediyette olan bir kardeşliğin adıdır.

Anadolu'dan Mezopotamya'ya, Hicaz'dan Horasan'a kadar uzanan geniş bir coğrafyada yaşayan bu üç halk, İslam medeniyetiyle yoğrulmuş, tarih boyunca birbirinden ayrı değil iç içe olmuşlardır. Selçuklular, Memlükler, Eyyübiler ve Osmanlı gibi büyük devletlerin yükselişinde Türkler, Kürtler ve Araplar birlikte mücadele etmiş, bu devletleri birlikte inşa etmişlerdir. Özellikle Osmanlı Devleti döneminde bu üç halk, aynı bayrak altında birleşmiş, ortak değerlerle yönetilmiş ve yüzyıllar süren bir barış ortamında yaşamıştır. Arap diyarlarında Türk paşalar, Kürt sancak beyleri görev yapmış; Anadolu'da Kürt alimler medreselerde ders vermiş, Arap imamlar Anadolu'nun maneviyatına yön vermiştir. Medeniyetin inşasında bu halklar arasında bir "üstünlük yarışı" değil, bir "tamamlayıcılık ilişkisi" hakim olmuştur. Bu halklar yalnızca siyasi olarak değil, kültürel ve dini açıdan

da birbirine kenetlenmiştir. İslam'ın ortak çatısı altında birleşmiş, aynı kibleye yönelmiş, aynı mukaddes kitap etrafında bir araya gelmişlerdir. Mezhebi farklılıklar olsa bile, bu farklar ayrılık değil zenginlik olarak görülmüş, asırlarca aynı camilerde, aynı tekkelerde, aynı zikir halkalarında buluşulmuştur. Türkler Yunus Emre ile, Kürtler Melaye Ciziri ile, Araplar İbn Arabi ile kalplerini Allah'a çevirmiş; her biri farklı dillerde, ama aynı aşk ile ilahiler söylemişlerdir. Bayramları, düğünleri, matemleri benzer; yemek kültürlerinden halk danslarına, masallarından ağıtlarına kadar birçok kültürel unsur iç içe geçmiştir.

Tarih boyunca bu üç halk birçok zorluğun üstesinden birlikte gelmiştir. Haçlı Seferleri'nde Kudüs'ü savunmak için birlikte savaşmış; Moğol istilasına karşı omuz omuza direnmiş, Çanakkale'de, Sarıkamış'ta, Yemen'de aynı siperleri paylaşmıştır. Çanakkale'de Kürt asker, Türk komutanın emrinde şehit düşerken; Arap hacılar Medine'yi savunmak için canlarını vermiştir. Birinin kanı diğerine karışmış, toprağa birlikte düşülmüştür. Milli Mücadele döneminde dahi bu kardeşlik ruhu zirvededir. Güney Cephesi'nde Arap aşiretler, Antep'te Kürt liderler, Anadolu direnişine destek vermiştir. Onlar vatani bir, kaderi bir görmüş, emperyalizme karşı birleşmişlerdir. Hiçbiri ötekine "yabancı" dememiştir; çünkü hepimiz bu toprakların evladı, bu ümmetin parçası, bu milletin mensubuyuz.

Tarihin çeşitli dönemlerinde, bu birlikteliği bozmak isteyen dış ve iç güçler, etnik kimlikler üzerinden ayrıştırma politikaları yürütmeye çalışmıştır. "Böl ve yönet" anlayışı, özellikle 19. yüzyıl sonrasında yoğunlaşmış, etnik milliyetçilik tohumları ekilmek istenmiştir. Ancak halkların irfanı, geçmişin ortak mirası ve dini bağlar bu oyunlara karşı hep bir kale olmuştur. Bugün de zaman zaman kardeşliğimizi bozmaya, bizi karşı karşıya getirmeye çalışan odaklar vardır. Ancak geçmişte olduğu gibi bugün de bu milletin feraseti, bu oyunu bozmaya yetecek kadar güçlüdür. Çünkü bizler biliriz ki Türk'ün yokluğu, Kürt'e derttir; Kürt'ün zayıflaması, Arap'ın kederidir; Arap'ın düşmesi, tüm ümmetin yıkımıdır. Bizim ancak birlikte olduğumuzda anlamımız vardır.

Geçmişimiz ortak olduğu gibi, geleceğimiz de ortaktır. Ortadoğu'nun huzuru, İslam coğrafyasının kalkınması, adaletin ve hakkaniyetin tesisi ancak Türk, Kürt ve Arap kardeşliğinin pekişmesiyle mümkündür. Bu kardeşliğin temelleri üzerine kurulacak yeni bir dayanışma modeli, sadece bölge halklarına değil tüm insanlığa umut olacaktır. Ortak düşmanlara karşı tek ses olmak, ortak zorluklara karşı dayanışma göstermek, geçmişin acılarından değil, değerlerinden ilham alarak yeni bir gelecek kurmak hepimizin görevidir. Eğitimde, kültürde, siyasette, sanayide ve sosyal yaşamda bu kardeşliği güçlendirmek, geleceği inşa etmek demektir.

Türk, Kürt ve Arap halklarının kaderi ayrı değil, birdir. Bu halklar, sadece aynı coğrafyayı değil, aynı kaderi, aynı

ruhu, aynı idealleri paylaşmaktadır. Dillerimiz farklı olabilir, ama dualarımız birdir. Renklerimiz farklı olabilir, ama sancılarımız ortaktır. Bu kardeşlik ne bir slogan, ne de bir temenni; tarihi bir gerçeklik, yaşanmış bir hakikattir. Ve bu hakikat, dün olduğu gibi bugün de geçerlidir, yarın da geçerli olacaktır.

Ey Kürt, Türk ve Arap Gençliği! Sana yalan söylüyorlar... Küçük yaşlardan itibaren kulaklarına fısıldanan masallar, sana kim olduğunu unutturmak için yazılmış. "Senin kaderin kanında yazılı," diyorlar. "Sen, atalarının mirasıyla büyük olacaksın," diyorlar. Seni kendi kimliğinin ve varoluşunun hakikatinden koparmak için uydurulmuş bu zehirli masallara kanma! Çünkü muhtaç olduğun kudret, damarlarında akan kanda değil, doğduğun coğrafyada veya mensubu olduğun kavimde hiç değil!

Senin gücün, üzerine tozlar sinmiş, duvarına asılıp okunmayan Allah'ın kitabındadır! Senin yolunu aydınlatacak ışık, örnek almadığın, ama sözde sevdiğini söylediğin Peygamber'in yaşantısındadır! O, sana asaletin ve üstünlüğün soyda sopta değil, takvada olduğunu söylemedi mi? O, "Kavmiyetçilik ayaklarımın altındadır," demedi mi?

Ama bak sana ne yapıyorlar... Seni, kardeşine düşman etmeye çalışıyorlar. Türk'ü Kürt'e, Kürt'ü Arap'a, Arap'ı Türk'e kırdırmak için masalar kuruyorlar, planlar yapıyorlar. Kanını ve soyunu kutsal göstererek, seni Allah'ın kitabından ve Rasulünün sünnetinden koparmak istiyorlar! Oysa sen, yeryüzüne adaletle hükmedesin, hak ve hakikat için mücadele edesin diye yaratıldın! Senin asaletin, alnını secdeye

koyduğunda, mazluma kol kanat gerdiğinde, zulme karşı
dimdik durduğunda ortaya çıkar. Ey gençlik! Kalk ve silke-
len! Şimdi uyanmazsan, yarın pişman olacaksın!

Şarlatanlık ve Zihin Köleliği!

İnsanlık tarihi boyunca, bilgiye olan açlığımız bizi sürekli olarak keşfetmeye ve öğrenmeye itmiştir. Ancak, bu süreçte gerçek bilgiyle sahte bilginin arasındaki farkı ayırt edebilmek her zaman kolay olmamıştır. Şarlatanlık, tam da bu belirsizlikten beslenen, insan zihnini kontrol altına almak için kullanılan en eski yöntemlerden biridir. Günümüzde şarlatanlık yalnızca bireysel kandırmacalarla sınırlı kalmayıp, toplumsal boyutta zihin köleliğine dönüşen bir mekanizmaya evrilmiştir.

Şarlatanlık, bireylerin sahte vaatler ve yanıltıcı yöntemlerle kandırılmasıdır. Tarih boyunca simyacılar, sahte peygamberler, sahte bilim insanları ve modern dolandırıcılar bu yöntemi kullanarak insanları etkileri altına almıştır. Bu kişiler, genellikle bilgiye aç ve çaresiz kitlelere umut satarlar. Modern dünyada şarlatanlık, medya, sosyal medya fenomenleri ve sözde uzmanlar aracılığıyla daha yaygın bir hale gelmiştir. Özellikle kişisel gelişim, sağlık, ekonomi, ideoloji ve dini alanlarda insanların duygularını sömürerek büyük kazançlar elde eden bireyler, toplumların düşünme yetisini köreltmektedir. Sahte vaatler, yanlış bilgi yayılımı ve manipülasyon, insanların özgürce karar verebilme yetisini elinden alarak onları birer zihin kölesine dönüştürmektedir.

Zihin köleliği, bireylerin kendi düşüncelerini sorgulamaksızın başkalarının fikirlerini benimsemesi ve o doğrultuda

hareket etmesi durumudur. Bu, doğrudan baskı yoluyla olabileceği gibi, sistematik ve bilinçaltına işleyen manipölasyon teknikleriyle de gerçekleştirilebilir. Tarihte dini otoriteler, politik rejimler ve çeşitli ideolojik hareketler, kitleleri yönlendirmek ve kontrol altında tutmak için bu yönteme sıkça başvurmuşlardır. Örneğin; Kemalizm, Milliyetçilik, Sosyalizm, Komünizm, Hümanizm vs... vs...

Modern çağda zihin köleliği, medya ve teknoloji aracılığıyla daha etkili bir hale gelmiştir. Sosyal medya algoritmaları, kişilerin yalnızca belirli türde içeriklere maruz kalmasını sağlayarak onların düşünce yapısını şekillendirebilmektedir. Ayrıca, bilgi kirliliğiyle bireylerin eleştirel düşünme yeteneği zayıflatılmakta ve onları sorgulamadan kabul eden, itaatkar bireyler haline getirmektedir. Peki şarlatanlığa ve zihin köleliğine karşı ne yapılmalı:

Eleştirel Düşünme Yeteneğini Geliştirmek: İnsanların, karşılarına çıkan bilgileri sorgulaması ve doğruluklarını analiz etmesi gerekir. Bilimsel veriye dayalı düşünme biçimi, şarlatanlığın en büyük düşmanıdır.

Bilgi Kaynaklarını Çeşitlendirmek: Tek bir kaynaktan bilgi almak yerine farklı görüşleri inceleyerek karşılaştırmalı analiz yapmak önemlidir.

Bağımsız Düşünmeyi Teşvik Etmek: Kendi kararlarını verebilen bireyler yetiştirmek, toplumun manipölasyona açık olmasını engeller.

Eğitim ve Farkındalık Oluşturmak: Toplumlari şarlalanlık konusunda bilinçlendirmek, onların kandırılmasını önlemede en etkili yöntemlerden biridir.

Şarlalanlık ve zihin köleliği, bireyin özgür iradesini elinden alan ve toplumlari manipüle eden güçlü araçlardır. Bunlarla mücadele etmek için bilinçlenmek, sorgulamak ve gerçek bilgiye ulaşmak şarttır. Özgür bireyler, özgür toplumların temelini oluşturur ve gerçek anlamda ilerleme ancak bireyin zihinsel bağımsızlığını kazanmasıyla mümkündür. Ne diyor Allah: **"Ey iman edenler. Eğer yoldan çıkmış bir fasık size haber getirirse, onu araştırıp açıklığa kavuşturun. Yoksa bilmeyerek bir kavme kötülükte bulunursunuz da, sonra yaptığınıza pişman olursunuz."** (Hucurat Suresi: 6. Ayet)

Kandil Gecelerinin Masumiyeti ve Helalliği Üzerine...

İslam, zamanların ve mekanların bazılarını diğerlerinden daha faziletli kılarak müminlere ibadet ve tefekkür fırsatları sunar. Kandil geceleri de bu özel zamanlardan biri olarak, ümmetin manevi hayatında önemli bir yer tutar. Peki, kandil geceleri neden masumdur ve helaldir? Bu sorunun cevabını Kuran, hadis ve İslam alimlerinin görüşleri ışığında değerlendirelim.

Kuran'da bazı gecelerin faziletine açıkça işaret edilir. Örneğin: **"Biz onu (Kuran'ı) Kadir Gecesi'nde indirdik. Bilir misin nedir Kadir gecesi? Kadir gecesi bin aydan hayırlıdır."** (Kadir Suresi: 1-2-3. Ayetler) Bu ayetler, Kadir Gecesi'nin faziletine ve önemine işaret eder. **"Kadir Gecesi, bin aydan daha hayırlıdır."** buyuran Allah, bu gecede Müslümanların manevi olarak arınmaları için bir fırsat sunmuştur. Kandil gecelerinin en önemli unsurlarından biri de tefekkür, dua ve ibadetle geçirilmesi olduğundan, bu geceler masumiyetin ve helalliğin birer sembolü haline gelir.

Miraç Kandili'nin Kuran'da doğrudan yer aldığına dair net bir ayet bulunmamaktadır. Ancak Miraç hadisesi, İslam geleneğinde çok önemli bir yere sahiptir ve bazı ayetler bu olaya işaret eder şekilde yorumlanmıştır. Özellikle **İsra Suresi'nin 1. Ayeti** ve **Necm Suresi'nin bazı ayetleri**, Miraç hadisesine işaret ettiği düşünülen bölümlerdir: **"Kulunu (Muhammed'i), bir gece Mescid-i Haram'dan, çevresini**

bereketli kıldığımız Mescid-i Aksa'ya götüren Allah her türlü noksandan münezzehtir. Amacımız ona ayetlerimizden bir kısmını göstermekti. Şüphesiz O, hakkıyla işiten, hakkıyla görendir." (İsra Suresi: 1. Ayet) Bu ayet, Peygamber Efendimiz'in İsra (gece yolculuğu) hadisesini anlatır ve bu yolculuğun Miraç'ın başlangıcı olduğu kabul edilir.

"Andolsun ki onu (meleği) iniş esnasında en sondaki sidretü'l-müntehânın yanında bir daha gördü. Ki onun yanında huzur içinde kalınacak cennet vardır. O an sidreyi bürüyen bürümüştü. Göz ne kaydı ne de hedefinden şaştı. Hiç kuşkusuz o, Rabbinin ayetlerinden en büyüğünü görmüştü." (Necm Suresi: 13-18. Ayetler)

Bu ayetler, Peygamber Efendimiz'in Miraç sırasında Sidretü'l-Müntehâ'da gördüklerine işaret eder. Miraç, sadece bir gece yolculuğu değil, aynı zamanda kulluğun zirvesine ulaşmayı simgeler. Bu olay, namazın farz kılındığı gece olarak da bilinir. Miraç'ta Peygamberimiz'e Rabbimizin ayetlerinden gösterilmesi, bu yolculuğun derin manevi boyutunu anlamamız için önemli bir ipucu taşır. Bu bilgiler ışığında, Miraç Kandili Kuran'ın işaret ettiği önemli bir hadisedir ve Müslümanlar için Allah'a yakınlaşma, tefekkür ve dua gecesidir.

Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) bazı gecelerde özel olarak ibadetle meşgul olmuştur. Regaib Kandili, Miraç Kandili, Berat Kandili, Mevlid Kandili ve Kadir Gecesi gibi zamanlarda sahabe-i kirama dualarını artırmalarını öğütlemiştir. Şaban ayının 15. gecesi için şöyle buyurmuştur: **"Şaban ayının ortasında gece kalkıp ibadet edin, gündüz de oruç tutun. Çünkü Allah o gece dünya semasına rahmetiyle tecelli eder ve şöyle buyurur: 'Tövbe eden yok mu, tövbesini kabul edeyim? Rızık isteyen yok mu, rızık vereyim? Sıkıntıya düşen yok mu, ona afiyet vereyim?'"**(İbn Mâce, İkame, 191) Bu hadis, kandil gecelerinin önemini ve Allah'ın bu gecelerde kullarına rahmetle yöneldiğini gösterir.

Kandil gecelerinin helal olup olmadığı zaman zaman tartışma konusu olsa da, bu gecelerde yapılan ibadetlerin niyetle alakalı olduğu unutulmamalıdır. Niyet, yalnızca Allah'a yakınlaşmak ve O'nun rızasını kazanmaksa, bu ibadetler meşrudur. Dansöz oynatıp, rakının, şarabın dibine vuruyoruz sonuçta! İslam alimleri de, ümmetin birlik ve beraberliğini artıran, ibadete teşvik eden bu tür uygulamaların faydalı olduğunda hemfikirdir. İmam Gazali, kandil gecelerini ibadetle geçirmenin faziletine şöyle dikkat çeker: **"Allah için yapılan hiçbir ibadet ve hayır, eğer sünnetin ruhuna uygun yapılırsa boşa gitmez. Kandil geceleri, kulların Rablerine yönelmesine vesile oluyorsa, bu İslam'ın özüne uygun bir uygulamadır."**

Kandil gecelerinin manevi havasını anlamak ve değerlendirmek için şu ibadetlere odaklanılabilir:

Kuran Okumak: Allah'ın kelamı üzerinde düşünmek ve hayatımıza rehber edinmek.

Tövbe ve İstiğfar Etmek: Günahlarımız için Allah'tan bağışlanma dilemek ve aynı günahları bir daha tekrarlamamak.

Dualar ve Zikirler: Allah'tan çokça bahsedip, kendimiz, ailemiz ve ümmet için hayır temennisinde bulunmak.

Sadaka ve Hayır İşlemek: Fakirleri gözetmek ve ihtiyaç sahiplerini kırmayacak şekilde maddi yardımlarda bulunmak.

Kandil geceleri, İslam'da masumiyetin ve helalliğin simgelerindendir. Bu geceler, Allah'a daha yakın olabilmek için eşsiz fırsatlar sunar. Kuran ve hadisler, bu tür zamanların önemine açıkça işaret etmektedir. Niyetlerimizi samimi kılarak ve yalnızca Allah rızası için ibadet ederek, kandil gecelerini en güzel şekilde değerlendirebiliriz.

Allah, Kullarının Kötülüğünü İstemez!

Kuran'da Hucurat Suresi içeriğinde yer alan insan ilişkilerinde dokuz temel kural, toplumda sağlıklı ve barışçıl bir yaşamın tesis edilmesi için çok önemlidir. Her bir ayet üzerine ayrıca düşünmek ve bunları hayatımıza uygulamak, bireysel ve toplumsal mutluluğun ve huzurun kapısını aralar.

1. “Size gelen bir haberin doğruluğunu araştırın.” (Hucurat 6) Bu ayet, bilgiye dayalı hareket etmenin önemini vurgular. Duyduğumuz, okuduğumuz her şeyi hemen kabul etmek yerine, onun gerçekliğini sorgulamak gerekir. Yanlış veya eksik bilgiler, bireyler ve toplumlar arasında büyük sorunlara yol açabilir. Bu nedenle, bilgi kaynaklarımızı dikkatle seçmeli ve haberlerin doğruluğunu teyit etmeliyiz.

2. “Adaletli davranın.” (Hucurat 9) Adalet, toplumsal düzeni sağlayan en temel unsurlardan biridir. Adalet, bir bireye veya topluluğa olan sevgimiz ya da nefretimizden bağımsız olarak gerçekleştirilmelidir. Adaletin bozulması, insanlar arasında kaosa ve huzursuzluğa neden olur. İşte bu nedenle, her durumda adil olmaya özen göstermeliyiz.

3. “İnsanların arasını düzeltin.” (Hucurat 10) Toplumsal barışın ve huzurun korunması için insanların arasında çıkan sorunları gidermek çok önemlidir. Ayet, taraf tutmadan, önyargısız bir şekilde uzlaşma ve barışı sağlamak için çaba göstermemiz gerektiğini vurgular.

4. “Alay etmeyin.” (Hucurat 11) Başkalarının zayıflıkları ya da kusurları üzerinden alay etmek, kalpleri kırar ve insanlar arasında kin oluşturur. Alaycı davranışlardan uzak durmak, saygılı ve sevgili bir toplumu inşa etmek için önemlidir.

5. “Birbirinizi ayıplamayın.” (Hucurat 11) Başkalarının kusurlarını yüzlerine vurmak veya onlarla ilgili eleştirilerde bulunmak, insanı incitir. Ayıplamak yerine yapıcı eleştirilerle destekleyici bir yaklaşım benimsemeliyiz.

6. “Birbirinizi (kötü) lakaplarla çağırmayın.” (Hucurat 11) Küçük düşürücü ya da aşağılayıcı lakaplar kullanmak, insanlar arasındaki sevgiyi zedeler. Bu davranışlar yerine, insanları onurlandıracak ve yüreklendirecek ifadeler kullanmalıyız.

7. “Zannın bir çoğundan sakının.” (Hucurat 12) Zan, gerçeklere dayanmayan varsayımlarımızdır ve genellikle lanetlenmiş şerefsiz şeytan tarafından zihnimize fısıldanır. İnsanlar arasında çatışma ve yanlış anlamalara yol açar. İslam bilginleri zannı iki kısma ayırmışlardır: Suizan ve Hüs-nüzan. Suizan bir kişi hakkında kötü düşünmek ve kötü kanaate sahip olmaktır. Hüs-nüzan ise insanlar hakkında iyi düşündürmektir. Suizanın önüne geçmek, toplumda ve kadın erkek ilişkilerinde güven duygusunun yerleşmesini sağlar.

8. “Kusurları ve mahremiyetleri araştırmayın.” (Hucurat 12) Başkalarının özel yaşamına dair bilgi toplamaya çalışmak ya da bu bilgileri yaymak, hem çirkin bir davranıştır hem de toplumsal huzuru bozar. Özel hayatı koruma, şahsiyetlere saygının önemli bir parçasıdır.

9. “Birbirinizin gıybetini yapmayın.” (Hucurat 12) Gıybet, bireyler arasında çok büyük sorunlara yol açan bir ahlaki hastalıktır. Birinin yokluğunda onun kusurlarını dile getirmek, hem bireyin itibarını zedeler hem de toplumsal bağları zayıflatır.

Bu dokuz kural, Allah'ın, dolayısı ile İslam'ın insan ilişkilerine verdiği özene işaret eder. Her biri, insanlar arasında sevgi, saygı ve güven inşa etmeyi amaçlar. Bu ilkeleri hayatımızda uygulayarak, daha barışçıl, huzurlu ve mutlu bir toplum oluşturabiliriz. Unutmayın! Toplum aileden başlar...

Allah, bu konuda şu uyarıyı yapar: **"Ey iman edenler! Allah'a itaatsizlikten sakının ve her insan yarın için (ahirete) ne hazırladığına baksın."** (Haşr Suresi: 18. Ayet) Bu ayet, nefis muhasebesi yapmayı bir emir haline getirmekte ve insanın düşüncesizce yaşamamasını öğütlemektedir. Bu bilinç, kulu hem dünya hem de ahiret saadetine ulaştıracak bir yoldur. Nefsini sorgulamak isteyen bir kimse, şu adımları takip edebilir:

Günlük Değerlendirme: Her günün sonunda başını yas-tığı koyduğunda kendi davranışlarını düşünüp, hangi iyilik-leri yaptığını ve hangi hatalara düştüğünü sorgulamak.

Tövbe: Hatalarından pişman olup Allah'tan af dilemek ve bu hataları tekrarlamamak. Unutmayın ki; bozulan tövbe geçersizdir. Geçmiş günahlar tekrar amel defterine eklenir.

Ahiret Hazırlığı: Sadaka vermek, namazlarına özen gös-termek, iyi ahlak sahibi olmak ve dünyadaki görevleri hak-kiyla yerine getirmek.

Bilgi ve Bilinç: Kuran ve hadisleri okuyup onları hayata tatbik ederek ahiret bilincini daima canlı tutmak.

Nefs muhasebesi, bir insanın hem bireysel hem de top-lumsal anlamda huzuru bularak Allah'a gerçek bir kul olma-sını sağlar. Dünya, geçici bir durak; ahiret ise kalıcı bir yurttur. Akıllı bir kimse, bu gerçeğin farkına vararak yaşar ve ölümden sonraki hayat için çaba gösterir. Çünkü asıl kurtuluş, Rabbimizin rızasına ulaşmaktan geçer...

"Allah Versin"

Demekle Sorumluluktan Kaçmak!

"Allah versin" ifadesi, kültürümüzde sıkça duyulan, genellikle zor durumda olan birine yardım edilmediğinde ya da edilemeyecek durumda olduğunda dile getirilen bir söyledir. Ancak bu söz, sorumluluktan kaçmanın ve mesele- nin özünü görmezden gelmenin bir aracı haline gelmiş ola- bilir mi? İslam'ın sosyal adalet anlayışını ve insanın yeryü- zündeki halifelik görevini düşündüğümüzde, bu ifadeyi sor- gulamak kaçınılmazdır. Kuran, sıkça insanın sosyal sorum- luluğunu "Zekatı Verin" emriyle vurgular. Bir ayette ise şöyle detaylandırır: **"Yüzlerinizi doğuya ve batıya çevirme- niz erdemlilik değildir. Asıl erdemli kişi Allah'a, ahiret gü- nüne, meleklerle, kitaba ve peygamberlere iman eden; sev- diği maldan yakınlarla, yetimlere, yoksullara, yolda kalmış- lara, yardım isteyenlere ve özgürlüğünü kaybetmiş olan- lara harcayan; namazı kılıp zekatı verendir. Böyleleri an- laşma yaptıklarında sözlerini tutarlar; darlıkta, hastalıkta ve savaş zamanında sabrederler. İşte doğru olanlar bun- lardır ve işte takva sahipleri bunlardır."** (Bakara Suresi: 177. Ayet)

Bu ayette Rabbimiz, yardımlaşmanın sadece bir tavsiye değil, aynı zamanda bir iman göstergesi olduğunu vurgular. Allah, bireyleri ve toplumu ayakta tutacak bir dayanışma sistemi oluşturmayı emreder. İslam'da zekat, sadaka ve in- fak gibi ibadetler, kişinin malını sadece kendine ait bir mülk

olarak görmemesi gerektiğini öğretir. Çünkü mülkün asıl sahibi Allah'tır ve bize verdiği nimetlerde ihtiyaç sahiplerinin de hakkı vardır. Ancak ne yazık ki, günlük hayatta bu ilahi emirlerin yerine getirilmesi gerektiği noktada, "Allah versin" gibi ifadelerle işin kolayına kaçıldığına tanık oluyoruz. Bir ihtiyaç sahibine yardım etmeye gücümüz varken, "Allah versin" diyerek sıyrılmak, aslında pasif bir duyarsızlık göstergesidir.

"Allah versin" demek, yoksul birine dua etmekten öte bir anlam taşıyabilir. Bu ifade, kişinin sorumluluk bilincinden kaçışını ya da yardım etme konusundaki isteksizliğini maskeleyer. Yardım edebilecek durumdayken yardım etmeyen biri, bir nevi elindeki emaneti yerine ulaştırmaktan kaçınıyor demektir. Bu, sadece maddi yardım için değil, birine destek olmak, birine yol göstermek veya birinin derdiyle ilgilenmek gibi konular için de geçerlidir. İslam'ın savaş açtığı bir şey varsa, bu da toplumdaki adaletsizlik ve duyarsızlıktır. Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurur: **"Komşusu açken tok yatan bizden değildir."** (Buhârî, Edeb, 27)

Bu hadis, Müslüman'ın, toplumdaki yoksulluktan ve ihtiyaçtan birebir sorumlu olduğunu açıkça belirtir. Komşusunun aç kalması, bir Müslüman için vicdani bir yük olmalıdır. Bu sorumluluğu "Allah versin" gibi bir ifadeyle hafifletmek, İslam'ın ruhuna tamamen aykırıdır. Unutmamak gerekir ki Allah, kullarına ihtiyaç sahiplerine ulaştırmaları için nimetler vermiştir. Malımızdan, zamanımızdan ve ilgimizden infak etmek, aslında bize verilen bir nimetin emanetini sahibine

teslim etmektir. O halde çözüm, “Allah versin” demek yerine, “Allah’ın bana verdiğinden ben de vereyim” anlayışını benimsemektir. Bu anlayış, insanı hem bireysel olarak Allah’a yaklaştırır hem de toplumda sosyal adaletin tesisine katkıda bulunur.

“Allah versin” demek kolaydır. Ancak İslam, kolaycılığa değil, sorumluluğa çağırır. Bu çağrı karşısında hareketsiz kalmak ya da sadece bir dua ile yetinmek, kişinin hem dünya hem de ahiret sorumluluğunu ihmal etmesi anlamına gelir. O halde bizlere düşen, yeryüzünde Allah’ın halifesi olarak hareket etmek, dua ile birlikte fiili yardımda bulunarak O’nun rızasını kazanmaktır. Unutmayalım: Allah versin demekle değil, Allah’ın verdiğinden vermekle kurtuluruz. Allah bize verin diyor, biz ise Allah versin diyoruz! Sizce de bir gariplik yok mu?

İnsan Olmak ve İnsanlığı Arayış...

İnsan olmak, sadece biyolojik bir varlık olarak dünyaya gelmekle sınırlı değildir. Gerçek anlamda insan olmak, insanlığı aramak, içimizdeki defneyi keşfetmek ve onu ortaya çıkarmakla mümkün olur. Her insan, içinde bir cevher taşır ve bu cevheri işleyerek hakiki insanlığına ulaşabilir.

Bu define, ahlakla, güzellikle, merhametle, şefkatle ve mürüvvetle ortaya çıkar. Ahlak, insanı insan yapan temel unsurlardandır. Doğruluk, dürüstlük, adalet gibi mizaçlarla bezenmiş bir hayat, insanın özünü parlatan unsurlardır. Güzellik ise sadece dış görünüşle sınırlı değildir; ruhun, kalbin ve düşüncenin güzelliği asıl önemli olanıdır.

Merhamet ve şefkat, insanı diğer varlıklardan ayıran en temel vasıflardan biridir. Merhametli insan, başkalarının acısına ortak olur, çevresindekilere yardım eli uzatmaktan geri durmaz. Şefkat ise sevgiyi ve anlayışı içerir; insanın kendi nefsinden öteye bakabilmesini sağlar.

Mürüvvet, yani diğer insanlar için fedakarlık yapabilme, iyilikte bulunma ve bencil olmama erdemi de insanlığın en önemli nişanlarından. Bencil bir hayat sürmek, insanlıktan uzaklaşmanın bir belirtisidir; aksine diğerleri için bir şeyler yapabilmek, insanın ruhunu yüceltir.

Netice olarak, insan olmak ve insanlığı aramak, kendi iç dünyamızda saklı olan değerleri keşfetmekle mümkün olur. Ahlakımızla, güzelliğimizle, merhametimizle, şefkatimizle ve mürüvvetimizle gerçek anlamda insan olabiliriz. İçimizdeki defineyi ortaya çıkarmak, sadece bireysel bir kazanç değil, toplumun da huzur ve saadetine hizmet eden bir çabaya dönüşmelidir. İnsanlığı arayış, aslında kendimizi bulma yolculuğundan başka bir şey değildir.

Unutulmamalıdır ki, bu erdemlerin tamamını kucaklayan ve insanı hakiki insanlığına ulaştıran yegane yol İslam'dır. İslam, ahlaki ve manevi değerleri en hakiki manada sunarak insanın özündeki defineyi açığa çıkaran ilahi bir rehberdir. Ancak İslam ile insan, gerçek manada ahlaki, merhameti, adaleti ve şefkati hayatının merkezine alabilir ve gerçek insanlığını idrak edebilir.

Delilik ve Aptallık!

Delilik ve aptallık, insan zihninin iki zıt kutbu gibi görünse de aslında çok farklı dinamiklere sahiptir. Delilik, var olmuş bir zekanın çöküşü, çarpıtılması veya kontrol edilemez hale gelmesi iken; aptallık, zekanın baştan beri eksik olması ve bu eksikliğin sürekliliğidir.

Bir insanın delirmesi için önce düşünmesi, sorgulaması ve belli bir zihin seviyesine ulaşması gerekir. Zeka, eğer kontrol edilmez veya dış etkenlerle zorlanırsa, kişinin gerçeklik algısını yıkabilir ve onu farklı bir varoluş biçimine sürükleyebilir. Bu yüzden delilik, geçmişte var olmuş bir zekanın yanlış yönlendirilmesi ya da aşırı yüklenmesiyle ortaya çıkar. Bir deha, düşüncelerinde kaybolabilir, mantığın sınırlarını aşabilir ve sonunda akıl sağlığını yitirebilir. Fakat burada önemli olan, deliliğin ardında bir zamanlar parlayan bir zekanın var olduğudur. Bu nedenle delilik, bir noktada zekanın aşırılığıdır.

Aptallık ise tam tersidir. Aptal bir insanın zekâsı hiçbir zaman var olmamış ya da gelişmemiştir. O, neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırt edemez, kavramsal düşünceleri işleyemez ve çoğu zaman bunun farkında bile olmaz. Aptallık, cehaletin derinleşmiş hali gibi düşünülebilir; kişinin öğrenmeye, sorgulamaya ve anlamaya yönelik bir çabası yoktur. Zaten var olmayan bir zekanın yok olmaya devam etmesi, aptallığın en büyük trajedisidir. Aptallık bir durgunluk,

bir boşluk halidir. İçinde potansiyel barındırmaz, dolayısıyla bir dönüşüm veya bir çöküş de yaşanmaz.

Bu farkı en iyi anlatan şey, Mark Twain'in şu sözleridir: **"Cahille tartışma, seni kendi seviyesine çeker ve sonra tecrübesiyle yener."** Aptal biriyle bir tartışmaya girmek, suya yazı yazmaya benzer. Oysa bir deliyle tartışmak, çalkantılı bir denizde fırtınaya kapılmaktır. Delilik, zekanın karanlığa düşmüş bir hali olduğu için içinde yine de bir ışık barındırır. O ışık, doğru yola çekilirse yeniden aydınlanabilir. Ancak aptallık için bu söz konusu bile değildir.

Bu yüzden delilik, bazen dehanın bir yan ürünü olabilirken, aptallık yalnızca bir hiçliktir. Deliliğin içinde bir hikaye vardır, bir geçmiş, bir çöküş... Aptallık ise yalnızca boş bir sayfadır. Belki de bu yüzden, delilik aptallıktan her zaman daha iyidir...

Doğa ile Savaş: Kazandıkça Kaybediyoruz

Hubert Reeves'in sözü: **"Doğa ile savaş halindeyiz. Eğer kazanırsak, kaybedeceğiz!"** Bu söz, modern insanın doğaya olan tahakkümünün ironik sonucunu gözler önüne seriyor. Bizler sanayileşme, teknoloji ve ekonomik gelişme adına doğayı fethetmeye çalışırken aslında kendi geleceğimizi yok ediyoruz.

Sanayi devrimi ile birlikte insanlık, doğayı bir rakip olarak görmeye başladı. Tarım alanlarını genişletmek, madenleri çıkarmak, enerji elde etmek ve şehirler inşa etmek için ormanları kestik, nehirleri kuruttuk ve ekosistemleri bozguna uğrattık. Teknolojik gelişme, doğaya olan bağımlılığımızı ortadan kaldırdığına dair bir yanılgıya düşmemize neden oldu.

Oysa ki, atmosferin dengesizliğe uğramaya başlaması, iklim krizinin şiddetlenmesi, kuraklık ve hava kirliliğini gözlemlediğimizde, aslında doğaya karşı verdiğimiz savaşı kazanmadığımızı, aksine kaybetmekte olduğumuza tanıklık ediyoruz. Doğayı fethettiğimizde, sadece onun kaynaklarını tüketmekle kalmıyor, aynı zamanda kendi yaşam alanımızı da yok ediyoruz.

Son yüz yılda insan eliyle yapılan zararları düşünelim: Amazon ormanlarının yüzde 20'den fazlası yok oldu, buzullar erimeye başladı, deniz seviyeleri yükseliyor ve hayvan türleri kitlesel olarak yok oluyor. Hava kirliliği solunum hastalıklarını artırdı, su kaynakları kirlendi ve gıda sistemleri

bile risk altına girdi. Kendi tahribatımızın hızı, doğanın kendini yenileme yeteneğini geride bıraktı. Bu durum sadece ekolojik bir sorun değil; aynı zamanda toplumsal ve ekonomik bir krizdir. Tarım verimliliği düşüyor, su kaynakları azalıyor ve milyonlarca insan iklim değişikliğinin ürettiği felaketlerden etkileniyor.

Doğa ile savaş halindeyiz, evet; ancak bu savaşı durdurabiliriz. Sürdürülebilir enerjiye geçiş, ekolojik tarım uygulamaları, ormanları koruma projeleri ve karbon ayak izini azaltma çabaları ile doğa ile olan ilişkimizde bir dönüşüm gerçekleştirebiliriz. Ancak bunun için, doğaya karşı savaş veren bir fatih gibi değil, onun bir parçası olduğumuzu kabul eden bir dost gibi hareket etmeliyiz. Kazanmaya çalıştığımız bu savaşın sonu, ya doğanın yok edilmesiyle ya da insanlığın kendi sonunu hazırlamasıyla bitecektir. Seçim bizim: Ya doğayla barış yaparak uyumlu bir şekilde yaşamaya devam edeceğiz ya da "kazanarak kaybedeceğiz".

Allah'ın bize bu konudaki hitabı da şu şekilde: **"İnsanların kendi elleriyle kazandıklarından dolayı karada ve denizde bozulma ortaya çıktı. Allah, onlara yapmakta olduklarının bir kısmını tattırmaktadır ki bunu anlayanlar pişman olup hakka dönerler..."** Rum Suresi 41. **Ayet:** İnsanlığa uyanış diliyorum...

Keyfi Zam ve Fırsatçılık!

Günümüz ekonomik koşullarında, mal ve hizmet fiyatlarının değişkenlik göstermesi doğal bir süreçtir. Ancak, bazı durumlarda ticaret ahlakına aykırı şekilde yapılan keyfi zamlar ve fırsatçılık, toplumda büyük mağduriyetlere sebep olmaktadır. Özellikle kriz dönemlerinde, doğal afetler veya ekonomik dalgalanmalar sırasında yapılan fahiş fiyat artışları, toplumsal düzeni ve güveni zedeleyen unsurlar arasındadır.

Keyfi zam, herhangi bir maliyet artışı olmaksızın, tamamen satıcının kar marjını artırma niyetiyle yaptığı fiyat artışıdır. Bu tür zamlar genellikle arz ve talep dengesi bozulduğunda veya tüketicinin mecburen almak zorunda olduğu ürünlerde görülmektedir. Örneğin, akaryakıt, temel gıda maddeleri ve ilaç gibi yaşamsal ürünlerde yapılan keyfi zamlar, toplumun büyük bir kesimini etkileyerek ekonomik eşitsizliği artırır.

Fırsatçılık, kriz dönemlerinde ya da olağanüstü hallerde mal ve hizmetlerin fiyatlarını fahiş oranlarda artırma ya da piyasada kıtlık oluşturarak spekülasyon yapma eylemidir. Özellikle doğal afetler, salgın hastalıklar ve ekonomik krizler döneminde bu tür uygulamalar sıkça karşımıza çıkmaktadır. Deprem sonrası barınma ücretlerinin astronomik rakamlara çıkarılması, salgın dönemlerinde maske ve dezenfektan fiyatlarının katlanarak artması buna örnektir.

Bu tür fırsatçılıklar yalnızca ekonomik zarar vermekle kalmaz, aynı zamanda toplumsal ahlakı da aşındırır. İnsanların güven duygusunu sarsar, sosyal adaletin zedelenmesine neden olur ve sınıfsal uçurumları derinleştirir. Bu tür kötü niyetli uygulamalarla mücadelede devletin ve vatandaşların üzerine düşen sorumluluklar vardır:

Denetim ve Yaptırımlar: Devlet, keyfi zam yapan ve fırsatçılıkla haksız kazanç elde eden kişi ve işletmelere karşı ciddi yaptırımlar uygulamalıdır. Piyasa denetimleri artırılmalı ve cezai işlemler caydırıcı olmalıdır.

Tüketici Bilinci: Vatandaşların, fiyat artışlarını takip edebilmesi ve şikâyet mekanizmalarını etkin kullanabilmesi gerekmektedir. Haksız fiyat artışlarını yetkili mercilere bildirmek, toplumun bu tür uygulamalara karşı daha dirençli olmasını sağlar.

Rekabet ve Alternatif Piyasalar: Tekelleşmeyi önlemek ve rekabeti artırmak adına yerel üreticiler desteklenmeli, kooperatifçilik teşvik edilmeli ve tüketicilere daha fazla seçenek sunulmalıdır.

Keyfi zam ve fırsatçılık, sadece bireysel kar hırsına hizmet eden ve toplumun geniş kesimlerine zarar veren etik dışı uygulamalardır. Adaletli bir ekonomik düzenin sağlanması için bu tür yaklaşımlarla kararlı bir şekilde mücadele edilmelidir. Ticari faaliyetlerin etik kurallar çerçevesinde yürütülmesi, hem ekonomik istikrarı hem de toplumsal huzuru korumanın en temel şartlarından biridir.

Sabır ve Tevekkül...

İslam'ın temel öğretilerinden biri, insanın içsel mücadelesinin, sabrının ve doğru yolda kalmasının önemli olduğudur. Kuran ve hadislerde sıkça karşılaşılan "sabret" ve "tevekkül et" gibi ifadeler, zorluklarla karşılaşan insanlara bir rehber sunar. İslam, kişinin dışsal dünya tarafından yargılandığı, küçümsendiği ve yok sayıldığı anlarda, aslında gerçek anlamda varlığının güçlendiğini ve bir nevi Allah'ın inayetiyle daha da yüceltiğini anlatan derin bir öğretiye sahiptir.

İslam'a göre, insanlar bazen hakikatin peşinden gittiğinde, toplumsal normlarla çelişen bir yol izlediklerinde, çevrelerinden olumsuz tepkiler alabilirler. Ancak, bu olumsuzluklar onların gerçek değerlerini yansıtmaz. Çünkü İslam'a göre, insanın gerçek gücü ve varlığı, dışarıdaki insanlar tarafından kabul edilip edilmemesiyle değil, yalnızca Allah'a olan bağlılığı ve içsel tutarlılığıyla şekillenir.

Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) zamanında da, İslam'a inananlar, Mekke'nin zengin ve güçlü kişilerince küçümsendi. Ancak, Allah'ın izniyle bu insanlar, tarih boyunca hakikat yolunu izleyenlerin en değerli örnekleri oldular. Oysa onların zamanında yok sayılmaları, aslında gerçek varlıklarını pekiştirmişti.

Kuran'da, sabırla ilgili birçok ayet bulunmaktadır. Bunlardan biri: **"Sabredin! Kuşkusuz Allah sabredenlerle beraberdir."** (Enfal Suresi: 46. Ayet) Bu ayet, dışsal güçlere karşı sabır gösterenlerin, Allah'ın yardımına erişeceğini bildirir. İnsanlar seni yok sayabilir, sana hakaret edebilir ya da seni küçümseyebilirler. Ancak İslam'a göre, bu tür dışsal engeller, sadece insanın ruhsal olgunluğunu ve Allah'a olan bağlılığını test eder. Gerçek güç, bu tür zorluklar karşısında sabretmek ve doğru yoldan sapmamaktır.

Hazreti Ali de: **"İçinde bulunduğun zor zamanlar seni güçlendirecekse, o zamanlar, senin için en değerli anlar olabilir."** demiştir. Bu anlayış, dışarıdan gelen her türlü yok sayma ve olumsuz yorum karşısında içsel bir güç oluşturulmasını önerir. İslam, Müslümanları sabırlı olmaya, dünya hayatına aldanmamaya, başkalarının düşüncelerine fazla değer vermemeye yönlendirir. Bu bağlamda, dışarıdan gelen yok sayma durumları, bir bakıma Allah'a olan yakınlığı artıracak bir fırsat olarak değerlendirilmelidir. Çünkü İslam'a göre, Allah, sadık kullarını ve zorluklar karşısında sabırlı olanları ödüllendirir.

Rahmetli Sezai Karakoç şöyle söyler: **"Seni yok sayacaklar, sen daha çok var olacaksın."** İslam, insanın değerinin, dış dünyada aldığı tepkilerle ölçülmediğini öğretir. İnsan, zorluklar karşısında sabredip, doğru yoldan sapmazsa, Allah ona gerçek huzuru ve yücelmeyi nasip eder. Sezai amcanın cümlesi, İslam'ın bu öğretilerine tam anlamıyla uygundur. Çünkü insanın gerçek gücü, yalnızca Allah'a olan yakınlığı ve sadakatinden gelir. Toplumun dışsal değer yargıları, gerçek varlığın bir göstergesi olamaz. Allah'a olan bağlılık, en büyük değer ve yüceliş kaynağıdır.

Sessiz Akıllar ve Kötülük!

Tarih boyunca kötülüğün sürmesi, sadece onun planlayıcılarının zekasına değil, ona karşı durması gerekenlerin sessizliğine ve tembelliğine de bağlı olmuştur. Dünyada nice yıkım, nice adaletsizlik, yalnızca birkaç zalimin kötücül planlarıyla değil, milyonlarca insanın düşünmeyi reddetmesiyle mümkün hale gelmiştir.

Bir toplumda akıl susarsa, zalim konuşur. Vicdan köreliirse, menfaat konuşur. İnsanın düşünce üretmeyi bir yük gibi görmesi, sorgulamayı tehlike sayması ve kabullenışı hayat biçimi haline getirmesi; güç sahiplerinin arayıp da bulamadığı bir düzendir. Çünkü düşünen insan risklidir. İtaat etmez, sorgular, direnebilir. Oysa düşünmeyen kitleler, söyleneni tekrar eder, emredileni yapar ve çoğu zaman kendine yapılanı bile anlamaz.

Kuran bu gerçeği çarpıcı bir şekilde hatırlatır: **“Onlar, kalpleri var ama onunla anlamazlar; gözleri var ama onunla görmezler; kulakları var ama onunla işitmezler. İşte onlar hayvanlar gibidir; hatta daha da aşağılıklardır. İşte asıl gafiller onlardır.” (A'raf Suresi: 179. Ayet)**

Bugün adaletsizlikle dolu bir dünyada yaşıyorsak, bunun suçunu sadece kötülüğü yayanlarda aramak eksik olur. Asıl mesele, bu kötülüğe karşı susan, "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" diyen zihinlerin çokluğudur. Her şey yolundaymış gibi davranan, kendine konforlu bir kabuk inşa edip di-

şarıda olan biteni yok sayan insanlar, kötülüğün dolaylı taşıyıcıları haline gelir. Düşünmeyen zihinler, sadece bir boşluk değil, aynı zamanda bir tehdit oluşturur. Çünkü bu zihinler, yanışın sesi olduğunda onu alkışlar, doğruyu duyduğunda onu susturur. Yanış bilgilerle kolayca doldurulurlar ve en çok da kendi cahilliklerinden beslenen zorbalıklara arka çıkarlar.

Hazreti Muhammed efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: **“Sizden kim bir kötülük görürse onu eliyle düzeltsin; gücü yetmezse diliyle düzeltsin; buna da gücü yetmezse kalbiyle buğzetsin. Bu ise imanın en zayıf derecesidir.” (Müslim / İman 78)**

Kimi zaman bir karanlığın bu kadar güçlü olmasının nedeni, ışığın eksikliği değil, insanların gözlerini bilinçli olarak kapatmasıdır. O karanlıklar; sorulmayan sorularla, okunmayan kitaplarla, izlenmeyen hakikatlerle büyür. Ve sonra, herkes bir sabah uyanıp "Bu hale nasıl geldik?" diye sorar. Oysa cevabı çoktan verilmişti: Kimse düşünmemişti. Bugün dünyada ne oluyorsa, sadece yapanların değil, izleyenlerin de eseri. Bu yüzden her bireyin sorumluluğu vardır. Düşünmek, sadece entelektüel bir çaba değil, aynı zamanda ahlaki bir görevdir. Çünkü bir toplumun kaderi, o toplumun en bilgili insanların söyledikleri kadar, en sessiz insanların sustuklarıyla da şekillenir...

Fitne Yağmurlarında Rahmet Aramak...

Zaman, insanın içini daraltan bir sessizlikle akıyor bazen. Dışarısı kalabalık, içimiz yapayalnız. Herkes bir şey söylüyor, ama kimse hakikati dillendirmiyor. Kalpler karışık, zihinler bulanık. Doğruyu söyleyenin susturulduğu, susanın yüceltildiği bir çağda yaşıyoruz. Bu çağ, bir fitne çağı. Bir imtihan dönemi. Yağmur gibi yağın iftiralar, aldatmalar, sapmalar ve yanıltıcı hakikatlerle kuşatılmışız. Ve tüm bu yağmurun altında rahmeti aramak, işte asıl marifet burada başlıyor.

Kuran, fitneye karşı uyanık olun diyor. Resul, ümmetine fitnelerden Allah'a sığınmayı öğretiyor. Çünkü fitne, sadece bir bela değil; aynı zamanda bir perdedir. Hakkı gizler, batılı süsler. Niyetleri bulanıklaştırır, insanı kendi kendinden bile şüpheye düşürür. Bugünün en büyük fitnesi, belki de hak ile batılın iç içe geçtiği bir zeminde yaşamak. Herkesin haklı, herkesin doğru bildiği bir çağda; asıl hakikatin üstü örtülüyor. Peki bu yağmurdan nasıl korunacağız?

İşte burada rahmeti aramak devreye giriyor. Çünkü fitne, aynı zamanda bir arınma vesilesidir. Yağmur her şeyi ıslatır ama toprağın altındaki tohumu da uyandırır. Fitne de böyledir. Nice insanın içindeki samimiyet tohumunu yeşertir. Nice kişinin kalbindeki niyeti ortaya çıkarır. Kimi bu yağmurda savrulur, kimi kök salar. Kimi inkarla yola devam eder, kimi secdeyle...

İnsanın en çok yanıldığı yer, fitneyi yalnızca dışarıda aramasıdır. Oysa en büyük fitne içeriden başlar. Kalpte başlar. Niyetlerde. Küçük bir kibir tohumu, büyük bir dalalete dönüşebilir. Küçük bir ihmalle başlayan yolculuk, koca bir isyana evrilebilir. Dolayısıyla rahmeti dışarıda değil, içeride aramak gerekir. Allah'ın bize bahşettiği vicdan, akıl ve iman; bu fırtınada pusulamız olur.

Peki ne yapmalı? Fitnelerin en yoğun olduğu bu çağda nasıl rahmete ulaşmalı? Susarak değil, konuşarak. Fakat hakikati konuşarak. Kalabalıklarla aynı yönde yürüyerek değil, gerektiğinde yalnız kalarak. Herkes alkışlarken sen eleştiriyorsan, işte o zaman doğru yoldasındır. Herkes kaçarken sen yaklaşıyorsan, işte o zaman samimisin. Zira fitne zamanlarında hakikat, çoğunlukla yalnız kalır. Ve rahmet, o yalnızların yanına iner.

Son olarak: Fitne yağmurları bitmeyecek. Ama biz, her damlada rahmeti arayacağız. Zira Rab, karanlığın en koyusunda bile bir nur saklar. Yeter ki biz, kalbimizin gözünü açık turalım.

Ramazan Bayramı...

Kardeşlerim, abilerim, ablalarım, can dostlarım, yol arkadaşlarım... Elhamdülillah, bir Ramazan'ı daha geride bıraktık. Sabırla, dualarla, nefis terbiyesiyle dolu mübarek bir ayı tamamladık. Rabbim kabul buyursun. Şimdi bayram vakti... Sevinç vakti... Gönüller arınmış, sofralar bereketlenmiş, kardeşlik bağı sımsıkı çekilmiş bir zamandayız. Ne büyük nimet... Herkesin değil, biz Müslümanlara nasip olmuş bir bayram bu. O yüzden ismini doğru koymak da şükürün bir parçasıdır: **Ramazan Bayramı'dır bu. Şeker Bayramı değil!!!**

Ramazan'da şekerden fazlası vardı: Oruç vardı, tefekkür vardı, gece namazları, hatimler, sadakalar, infaklar vardı... Şekerse en fazla çocuklar sevin sin diye sofralara konulan küçük bir ikramdı. Lütfen ipin ucunu kaçırmayalım. Bu bayram, sadece ağızımızı değil; kalbimizi ve zihnimizi tatlandırmak için verildi bize.

Bayram sabahı; sabah namazıyla başlar, bayram namazıyla taçlanır. Gönümüzde bir sızı varsa, bir kırıntı varsa, bugün helalleşme günüdür. İmkanımız varsa bir yetimin başını okşayalım, bir ihtiyaç sahibini sevindirelim. Sevincimizi sadece kendi çemberimizde değil, ulaşabildiğimiz herkese ulaştıralım. Çünkü biz biliyoruz ki, bayram, sadece takvimde değil; gönülde yaşanır.

Bu bayramda kimimiz yeni elbiseler giyeceğiz, kimimiz uzun iftar sofralarını şükürle tamamladı. Kimimiz çocukların

sevincinde kendi çocukluğumuzu hatırlayacağız. Ama bir yerlerde, hala bombalar patlıyor. Hala bir annenin gözyaşı, bir çocuğun çığlığı, bir babanın yüreğinden kopup gelen fer-yat var.

Ey mazlum kardeşim... Senin için bayram, sadece tak-vimde yazıyor. Senin için bayram, bir şehidin tabutunu ta-şıyan ellerde duruyor. Senin için bayram, belki de tek kalan duvarın dibinde oynayan bir çocuğun tebessümüne sıkışı-yor. Ama biz seni unutmuyoruz. Bayram namazında sana dua edeceğiz. İftarda seninle yutkunduk, lokmalarımız bo-ğazımızda düğümlendi. Çocuklarımız şeker yerken, senin çocuğunun kumla karışık toz yuttuğuna şahit olduk! Biz se-ninle aynı kibleye dönüyor, aynı Rabbe dua ediyoruz. Unutma, kardeşin burada; seninle aynı ümmetin bir par-çası.

Ey mazlum coğrafyaların çocuğu... Gazze'de, Doğu Tür-kistan'da, Arakan'da, Yemen'de, Sudan'da... Hangi dilde ağlıyorsan ağla, biz "amin" deyince, dualar buluşuyor aynı gökyüzünde. Senin gözyaşın bizim alnımıza düşen secde damlasıdır. Bayram edemeyenlerin bayramı, zulmün gölge-sinde dua ile aydınlanır. O yüzden bu bayram, bizim değil; sizin mücadelenizin yüzü suyu hürmetine kutlanır. Rabbim senin mazlumluğunu rahmete çevirsin. Zalimlerin tahtını yıksın ve bizlere de, zalimin karşısında susmayan diller, geri durmayan eller, korkmayan yürekler versin. Bir gün bay-ram, gerçekten seninle birlikte olacak ve işte o gün, ilk defa gerçekten bayram edeceğiz. Dualarınızda yerimiz olursa, biz bahtiyar oluruz. Ben de bu satırlarla size dua etmek

isterim: Bayramınız mübarek olsun. Rabbim sizi ve sevdiklerinizi her iki cihanda aziz kılsın. Oruçlarınızı, secdelerinizi, gözyaşlarınızı kabul ve makbul eylesin. Kalbinizi huzurla, evinizi bereketle, yolunuzu hayırla donatsın. Sarılacağımız bayram sabahlarında buluşmak duasıyla... Selam ve muhabbetle... Hayırlı bayramlar!

Şefaati!

İslam inancında şefaati, mahşer gününde bazı kulların affedilmesi ya da derecelerinin yükseltilmesi için yapılan aracılıktır. Ancak bu aracılığın, yani şefaatin mutlak bir güç olmadığı, sadece Allah'ın izni ve rızasıyla gerçekleşebileceği Kuran'da açıkça belirtilmiştir. Kimi zaman geleneksel anlayışlarda ya da hurafelerde bazı kişilerin mutlak şefaatiçi gibi gösterilmesi, İslam'ın tevhid inancıyla çelişmektedir.

Kuran, şefaati Allah'tan bağımsız bir güç olarak görmeyi şirk olabileceğine dikkat çeker. Ayetlerde açıkça belirtilmiştir ki, hiç kimse Allah'ın izin vermediği birine şefaati edemez: **“Şüphesiz ki sizin Rabbiniz altı günde gökleri ve yeri yaratan sonra da arşa istiva eden (mekandan münezzehe kudretiyle kuşatan) Allah'dır. O her işi tedbir eden-düzenleyendir. O'nun izni olmadıktan sonra hiç kimse şefaatiçi olamaz. İşte Rabbiniz olan Allah budur, O'na kulluk edin. Yine de öğüt alıp düşünmeyecek misiniz?”** (Yunus Suresi 3. Ayet) Bu ayet, Allah'tan başkasının mutlak bir şefaati yetkisine sahip olmadığını açıkça beyan eder. Aynı anlayış Bakara Suresi'nde de tekrar edilir: **“Allah, O'ndan başka ilah yoktur. Hayy (daima diri) ve Kayyum'dur (kudretin kaynağı, varlık ve düzenin kaim nedenidir). O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde de, yerde de ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindeki ve arkalarındaki bilir. Dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden (izinsiz) hiçbir**

şey kavrayamazlar. O'nun kürsüsü bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onları gözetip-korumak, O'na güç gelmez. O Aliyy'dir (çok yücedir), Azim'dir (büyüktür ve çok azametlidir)." (Bakara Suresi 255. Ayet) Bu ayette geçen "O'nun izni olmadan kim şefaath edebilir?" ifadesi, şefaatin bağımsız bir kudret değil, sadece Allah'ın rızası ve izniyle gerçekleşen bir durum olduğunu vurgular. Kimi insanlar, Allah dostu kabul edilen şahısların, peygamberlerin veya meleklerin otomatik olarak şefaath edeceklerine inanır. Ancak bu inanış da sınırlandırılmıştır: **"O gün Rahman'ın (çok merhametli olan Allah'ın) kendisine izin verdiği ve sözünden hoşlandığından başkasının şefaathı yarar sağlamaz."** Taha Suresi 109. Ayet

Yani hem şefaath edecek kişiye Allah izin vermeli hem de şefaath edilecek kişinin Allah katında razı olunan birisi olması gerekir. Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) de şefaath konusunda ölçülü konuşmuş, kendisinin de ancak Allah'ın izniyle şefaath edebileceğini belirtmiştir: **"Her peygamberin kabul edilen bir duası vardır. Her biri bu duasını dünyada yapmıştır. Ben ise duamı kıyamet gününde ümmetime şefaath için sakladım. İnşallah ümmetimden Allah'a şirk koştan ölen herkese şefaathım ulaşacaktır."** (Buhari, Tevhid, 36) Bu hadis, Peygamberimiz'in ümmetine olan sevgisini gösterdiği kadar, onun bile bu şefaathı ancak Allah'ın izniyle yapabileceğini ifade etmektedir. İslam'da şefaath kavramı, Allah'ın mutlak kudreti içinde yer alır. Hiçbir peygamber, veli ya da melek, Allah'tan bağımsız olarak şe-

faat edemez. Kuran'ın birçok ayetinde bu net biçimde vurgulanmıştır. Şefaate, ümidi artıran bir kavram olduğu kadar, Allah'ın iznine bağlı olması bakımından kişiyi sorumluluğa da davet eder. Hiç kimseye güvenip, "nasıl olsa şefaate eder" diye günaha dalmak, Allah'ın adaletini ve iznini yok saymak olur. Bu yüzden Müslüman, şefaate değil, Allah'a dayanır; şefaati ancak Allah'ın uygun gördüğü şekilde umar.

Zorluklar ve Lütuflar...

Hayat, inişleri ve çıkışlarıyla bir imtihanlar bütünüdür. Kimi zaman nefes aldırmayan acılarla, kimi zaman içimizi ısıtan sevinçlerle sarar bizi. Bu dengenin içinde en çok göz ardı ettiğimiz gerçek ise şudur: En kıymetli lütuflar, en çetin zorluklardan sonra gelir.

Bu söz, sadece bir teselli cümlesi değil; aynı zamanda evrensel bir hakikatin özüdür. İnsanoğlunun sabırla direndiği, pes etmeyip yoluna devam ettiği her an, bir lütfun habercisidir. Çünkü sabır, sadece beklemek değil; umudu yitirmeden, inancını diri tutarak beklemektir. Ve o sabrın ardında, çoğu zaman gözle görülmeyen bir hazırlık vardır. Lütuf, görünmeyenin hikmetine sabırla tutunanlara tecelli eder. Zorluklar, insanı şekillendiren yegane mihenk taşlarıdır. İnsanın iç dünyasını, karakterini ve imanını törpüler. Her yıkılıştan yeniden ayağa kalkmak, her kayıpta yeniden umut etmek bir çeşit yeniden doğuştur. Kalbimizde sabır taşı çatladıkça, içimizde bir bilgelik filizlenir. Her zorluk, sabrın kuvvetiyle ilahi bir lütfu dönüşme potansiyeli taşır.

Kuran'da da bu hakikate defalarca dikkat çekilir: **"Demek ki, gerçekten zorlukla beraber bir kolaylık vardır. Gerçekten zorlukla beraber bir kolaylık vardır."** (İnşirah Suresi: 5 ve 6. Ayetler) Bu tekrar, zorluğun yanında bir değil, birden fazla kolaylık olduğuna işaret eder. Yani hiçbir zorluk, yalnız değildir. Onunla birlikte, görünmeyen lütuflar da yola çıkmıştır.

Allah, kuluna lütfunu her zaman açıkça göstermez. Çünkü hakiki lütuf, sadece dünyalık bir kazanç ya da maddi bir iyilik değildir. Bazen bir kayıptır; ama o kayıpla birlikte gelen fark edıştır lütuf. Bazen bir ayrılıktır; ama o ayrılıkla birlikte ruhun özgürleşmesidir asıl hediye. İşte bu yüzden, lütuflar çoğu zaman acının kıyısında bekler. Sabır, o bekleyişin anahtarıdır. Nice insan, sabırsızlıkla yola erken veda ederken, nice insan da tahammülün sonunda büyük bir değişim yaşar. Lütuf, sadece gelen iyilik değil, zorluğun içinde insanın olgunlaşmasıdır aynı zamanda.

Tahammül, teslimiyetle eş tutulmamalıdır. Tahammül, aktif bir duruştur. Direniştir ama isyan etmeyen bir direniş. Gönlün suskun kalıp ruhun sabırla beslenmesidir. Ve işte bu hali sürdürebilenlere, kapılar açılır. Bazen bir dua kabul olur, bazen bir iç huzur kaplar insanı. Lütuf, tahammül edenin yoldaşına dönüşür.

“Lütuflar zorluklara tahammül ettikten sonra tecelli eder...” Çünkü zorluk, bir çile değil; bir hazırlıktır. Her zorluk, içimizdeki cevheri ortaya çıkaracak olan ustanın elidir. Biz sabırla şekillendikçe, lütuf da bize yaklaşır. Ve sonunda... En kıymetli armağan, sadece gelen lütuf değil; o lütfı giden yolda dönüşen 'biz' oluruz.

Gerçek Zenginlik...

Zenginlik denince akla ilk gelen, genellikle para, mülk, araba, ev, banka hesabındaki sıfırlar olur. Oysa insanın iç dünyası, dış dünyanın şaşaasından çok daha derin, çok daha anlamlı bir hazinedir. “Gerçek zenginlik, mal çokluğu değil, göz tokluğu ve gönül zenginliğidir.” sözü, tam da bu derinliğe işaret eder. Çünkü ne kadar çok şeye sahip olursak olalım, sahip olduklarımızla yetinmeyi bilmiyorsa; ne kadar geniş evlerde yaşarsak yaşayalım, içimizde huzur yoksa, o evler bize dar gelir.

Göz tokluğu, kanaatin en sade ama en değerli halidir. İnsanın, sahip olduklarıyla yetinmesini bilmesi, her zaman daha fazlasını arzulamaması, “benim olan bana yeter” diye bilmesidir. Gözü tok olan insan, başkasının hayatına imrenmek yerine, kendi hayatında değerli olanı görür. O, başkasının tabağına değil, kendi lokmasına şükreder.

Göz tokluğu, modern dünyanın en çok kaybettiği meziyetlerden biridir. Reklamlar, sosyal medya, sürekli pompalanan tüketim kültürü, insanın gözünü doyurmamayı marifet sayar hale getirmiştir. Ne yazık ki, bugün birçok insan ihtiyacı olmayan şeyleri, başkalarında gördüğü için istemekte; sahip olduğu güzelliklerin farkına bile varmamaktadır.

Gönül zenginliğı ise, insanın iç dünyasının aydınlığıdır. Sevgiyle dolu bir yürek, paylaşmayı bilen bir ruh, affetmeyi bilen bir karakter gönül zenginliğidir. Parası olmayabilir birinin; ama cömerttir, merhametlidir, halden anlar. Böyle biriyle karşılaştığınızda hissedersiniz; onun yüreğı koca bir dünya gibidir. İşte o insan, gerçek zengindir. Gönlü zengin insan, başkasının acısıyla dertlenir, sevinciyle sevinir. Verirken eksilmez, aksine çoğalır. Çünkü gönül zenginliğı, biriktirmekle değil, paylaşmakla büyür. Maddi zenginlik insanı şımartabilir; ama gönül zenginliğı insanı olgunlaştırır.

Mal mülk geçicidir. Bugün vardır, yarın yoktur. Ama göz tokluğu ve gönül zenginliğı, insana ömür boyu eşlik eder. Gerçek zenginlik; dışarıda değil, içeridedir. Kalptedir, ruhtadır. O yüzden, hayatın peşinden koşarken neyi aradığını bilmek gerekir. Zenginliğı banka cüzdanında değil, kalbinde arayanlar hem daha huzurlu yaşar, hem de daha çok sevilir. Unutma: Varlıkla şımaran değil, yoklukta da onurunu koruyabilen insandır zengin...

Kıymetli Kul...

Kıymetli bir insanın hayatına dışarıdan bakıldığında, başına gelen onca zorluk, kayıp ve mücadele insana adaletsiz gibi görünebilir. Oysa bu zorluklar, bir ceza değil, bir inşa sürecidir. Çünkü Allah, sıradan kullarını olduğu gibi bırakabilir; fakat kıymet verdiklerini işlemek, güçlendirmek ve kendisine hizmet edecek hale getirmek ister. Şımarıklık, insanın kendini tanrılaştırmaya başladığı noktadır. Bu yüzden Allah, kıymetli kullarının şımarık bir hayvana dönüşmesine asla müsaade etmez.

İnsanı en iyi bilen Allah'tır. Çünkü onu yaratandır. Ona neyin iyi geleceğini, neyin onu çürüteceğini yalnız O bilir. Kimi zaman insanın huzurla değil acıyla büyümesi gerekir. Tıpkı bir cevherin ateşte arınması gibi. **“İnsana bir zarar (sıkıntı) dokunduğunda yan yatarken, otururken ya da ayaktayken Bize dua eder fakat sıkıntısını üstünden kaldırdığımız zaman ise sanki kendisine dokunan sıkıntı için Bize hiç dua etmemiş gibi döner-gider. İşte haddi aşanlara, yapmakta oldukları böyle cazip-süslü gösterilir.” (Yunus Suresi: 12. Ayet)**

Zorluklar, kıymetli insanın içindeki tembelliği ve hayvani arzuları törpülemek içindir. Zorluklar sayesinde insan içe döner, dua eder, secdeye kapanır, sorgular. Her şeyin yolunda gittiği bir hayat, insanı derinlikten uzaklaştırır. Şımarır, unutkanlaşır, kendini yeterli görmeye başlar. **“Hayır!**

İnsan, kendini ihtiyaçsız gördüğü için azar.” (Alak Suresi: 6-7. Ayetler)

Kendini ihtiyaçsız gören insan, artık ilahi terbiyeden çıkmıştır. Bu hal, hayvani bir hayata yönelmenin, ölçüsüz bir özgürlüğün ve sonunda hüsranın kapısını aralar. Kıymetli bir kul, bu sona terk edilmez. Onun yolu dikenli de olsa, varacağı yer huzur ve anlamdır. Çünkü Allah, bazı insanları yalnızca kendisine ayırır. Onların yeryüzündeki yaşamı, diğerleriyle aynı olmayacaktır. Onlara çok şey verilir, ama çok da alınır. Zira kalpleri dünyaya değil, Yaradan’a bağlansın istenir.

Şımarıklık bir düşüştür. **“Sakin şımarma! Bil ki Allah şımarıkları sevmez.” (Kasas Suresi: 76. Ayet)** Şımaran insan nankörleşir, nefsini tanrılaştırır. Oysa kıymetli kulun yolu, tevazu ile açılır. Allah onu eğitir, bazen sarsar, bazen ağlatır ama sonunda diriltir. Çünkü o kulun yüreğinde bir kıvılcım vardır. O kıvılcım, sadece imtihan rüzgarlarıyla büyür. Allah, sevdiği kulunu korumaz sadece. Onu büyütür, yoğurur, sınar ve sonunda kendisine hizmet edecek bir yapıya kavuşturur. O yüzden, başına gelen zorluklarda isyan etme. Belki de Allah seni sıradan biri olmaktan çıkarıp, kıymetliler sınıfına alıyordur...

En Önemli Emanet: Çocuk!

Bir yangın var evlerimizde... Bu yangın duvarları değil, vicdanları yakıyor. Bu ateş eşyayı değil, emaneti kavuruyor. Ve bu emanet, çocuklarımızdır... Yüce Rabbimiz bizlere açıkça buyuruyor: **“Kendinizi ve ailenizi ateşten koruyun.” (Tahrim Suresi: 6. Ayet)** Bu ayet sadece ahiretin ateşine değil, dünyada başlayıp nesilleri yutan ateşe de işaret eder. Çünkü ihmal edilen her emanet, bir yangının ilk kıvılcımıdır.

Bugün çocuklarımızın odaları yanıyor. Kiminin aklı tutuşmuş, kiminin kalbi yanıyor, kiminin gözlerinde umut yerine korku var. Ama asıl acı olan şudur ki, bu yangın sessizdir; sireni yoktur, dumanı görünmez. Ve biz çoğu zaman bu sessizliğe aldaniyoruz.

Çocuk, Allah'ın anne babaya verdiği bir emanettir. Emanet ise sadece beslemekle, giydirmekle, okutmakla korunmaz. Emanet; ahlakla, merhametle, adaletle, örneklikle korunur. Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) bize haber verdi: **“Her doğan fıtrat üzere doğar.”** Yani çocuk temizdir, safidir; onu şekillendiren biziz, evimizdir, dilimizdir, halimizdir.

Bugün sosyal bilimler de bunu söylüyor: İhmal edilen çocuk, yalnız büyür. Sevgi görmeyen çocuk, aidiyet arar. Rehbersiz bırakılan çocuk, yanlış örnekleri rehber edinir. Değersiz hissettirilen çocuk, kendini başka yerlerde var etmeye çalışır.

Ve sonra şaşırıyoruz: “Neden bu kadar öfkeli?” “Neden bu kadar yalnız?”

“Neden bu kadar savruluyorlar?”

Asıl yangın, çocuğun kalbiyle anne babanın kalbi arasındaki bağ koptuğunda başlar. Asıl felaket, aile susup ekran konuştuğunda büyür. Asıl kayıp, menfaatlerin, meşguliyetlerin, dünya telaşının çocukların önüne geçtiği yerde yaşanır. Bizler bazen; rızık için koşarken rızık verilenleri ihmal ediyoruz, gelecek kaygısıyla geleceği yakıyoruz, “yoğunum” derken çocuklarımızı yalnızlığa terk ediyoruz.

Halbuki bir çocuğun en büyük ihtiyacı: güvenli bir yürek, tutarlı bir örnek, merhametli bir dil, adil bir evdir. Bugün çocuklar yanıyor, bu yalnız onların imtihanı değildir. Bu bizim imtihanımızdır. Bu toplumun imtihanıdır. Bu ümmetin imtihanıdır. Unutmayalım: Bir nesil yanarsa, sadece evler değil, yarınlar da yanar. Bir nesil korunursa, sadece çocuklar değil, toplum da dirilir.

Geliniz, evlerimizi yeniden emanet bilinciyle inşa edelim. Sözümüzle değil, halimizle örnek olalım. Çocuklarımızı susturulacak bir yük değil, korunacak bir rahmet bilelim. Ve yangın büyümeden, alevler göğe yükselmeden, vicdanlarımızı uyandıralım. Çünkü; yanan sadece çocuk değil, yanan geleceğimizdir! Ahireti olmayan bir eğitim, çocuğu güçlü yapar ama doğru yapmaz. Kazandırır ama kurtarmaz. Yükseltir ama korumaz. Bir çocuğa yapılacak en büyük zulüm, onu hayata hazırlayıp hesaba hazırlamamaktır...!

Çocuk Hakları Günü...

Ama hangi yüzle kutlanır bu gün? Dünyanın gözü önünde çocuklar öldürülürken, hangi vicdan bir tebessümü hak eder? Uluslararası sözleşmeler, bildirgeler, imzalar... Hepsi masalarda duran kağıt parçalarından ibaret kalıyor. Çünkü gerçek dünyada çocukların en temel hakkı olan “yaşama hakkı” bile korunamıyor.

Filistin’de, Sudan’da, Doğu Türkistan’da yaşananlar artık sadece bir insan hakları ihlali değil; insanlığın topyekün çöküşüdür. Çocuklar orada doğdukları için hedef haline geliyor; sırf Müslüman kimlikleri yüzünden ölümü tadıyorlar. Sığınak olması gereken evler yıkılıyor, oyun oynadıkları sokaklar mezarlığa dönüyor. Bazı çocukların adını bile kimse öğrenemiyor; çünkü adlarını yazacak bir gelecekleri kalmıyor.

Ve dünya? Dünya sadece izliyor. İzlediği yetmezmiş gibi, çoğu zaman sessizliğiyle suça ortak oluyor. Hiçbir siyasi gerekçe, hiçbir bahane, hiçbir strateji; bir çocuğun hayatını elinden almayı meşrulaştıramaz. Bir çocuğun ölümü “yan hasar” değildir. Bir çocuğun yok edilmesi “zorunlu güvenlik adımı” değildir. Bu yaşananlar, en masuma yönelmiş acımasız bir saldırdır. Bu gerçeği söylemekten çekinen herkes, tarihin karşısında hesap verecektir.

Bugün övgü günü değildir. Bugün, dünyayı çocukların kanı üzerinde yükselten politikaların yüzüne tutulmuş bir ayna olmalıdır. Bugün, özellikle Filistinli, Sudanlı çocukların yaşadığı zulmü unutmamak, unutturmamak ve buna sessiz kalan düzeni teşhir etmek günüdür.

Çocuk Hakları Günü, bugünün dünyasında bir kutlama değil, bir utanç belgesidir. Sesimizi yükseltmek, gerçeği dile getirmek bir tercih değil, bir görevdir. Bu görev, bir çocuğun yaşam hakkını savunmanın insan olmanın minimum şartı olduğunu hatırlatır. Çünkü bir çocuğun ölümü sadece bir ailenin değil, tüm insanlığın kaybıdır. Bir çocuğun susturulan gülüşü, bu çağın hanesine kazınmış kara bir lekedir!

Filistinli çocuklar, savaşın, ayrımcılığın ve zor yaşam koşullarının gölgesinde büyüyor. Her gün, evlerinden sürülme, güvenlik tehditleri ve temel haklardan mahrum kalma riskiyle karşı karşıya kalıyorlar. Birçok çocuk, okula gitmek yerine, hayatta kalma mücadelesi veriyor. Onlar, oyun alanlarında koşup gülebilmek yerine, korku ve acı içinde bir dünya ile yüzleşiyorlar. Yine de, tüm zorluklara rağmen, Filistinli çocuklar umutlarını yitirmiyor, direniyorlar. Bu çocukların birer barış elçisi olması, dünya için çok önemli bir mesajdır; çünkü çocukların gözlerinde sevgi ve barışa olan inanç, yaşadıkları travmalara rağmen hala sönmemiştir. Dünya olarak, Filistinli çocukların haklarını savunmalı ve onların güvenli, huzurlu bir geleceğe kavuşabilmesi için çaba sarf etmeliyiz.

Filistinli çocuklar, her gün savaştan, şiddetten ve ayrımcılıktan kaçmak yerine, bunlarla yüzleşiyor. Onların masumiyetleri, bir kurşunun hedefi oluyor, rüyaları ise savaşın acımasız yüzüyle parçalanıyor. Evlerinden, okullarından, oyun alanlarından sürülen bu çocuklar, çoğu zaman evlerinin enkazı altında hayatlarını kaybediyorlar. Çatışmalar, bombalar ve askeri operasyonlar, Filistinli çocukların sadece bedenlerini değil, geleceklerini de çalıyor. Birçok çocuk, sadece yaşamak için değil, hayatta kalabilmek için savaşıyor. Ancak, her bir kayıp, insanlığın yitirdiği bir parça olurken, bu trajediler dünya tarafından yeterince duyulmuyor, sorgulanmıyor. Filistinli çocukların yaşam hakları, bir savaşın en acımasız sonuçlarından biri haline geliyor. Oysa, her birinin birer umut ışığı olması gerekirken, karanlıklar içinde yok oluyorlar. Bu, sadece bir bölgedeki değil, tüm insanlığın utancıdır. Dünya, bu çocukların yaşam hakkına saygı duymalı ve onların seslerini duymalıdır. Bu çocukların gözlerinde umudu görmek, barış için atılacak ilk adımdır. Barış ise yalnızca iki devletli çözümde varılacak bir sonuçtur.

Yere batsın “Çocuk Hakları” Gününüz!

“Korkaklar Zafer Anıtı Dikemez!”

Tarihin tozlu raflarında zaferlerin arkasında yalnızca güçlü ordular, büyük zekalar ya da üstün stratejiler değil; cesaret, risk alma iradesi ve korkuya boyun eğmeyen yürekler vardır. “Korkaklar zafer anıtı dikemez, kaybetmeye mahkumdur” sözü, sadece bir meydan okuma değil; aynı zamanda hayatta ilerlemek isteyen herkesin yüzleşmesi gereken bir hakikattir.

Zafer, yalnızca kazanmak anlamına gelmez. O, cesaretin, direnişin, inancın ve kararlılığın taşı, toprağa, tarihe kazınmış halidir. Korkaklar ise hiçbir savaşı başlatamaz, dolayısıyla hiçbir savaşı kazanamazlar. Korku, insanın doğal bir parçası olsa da, ona teslim olmak kişiliğin ve hayallerin çürümesine neden olur.

Bir bireyin, bir toplumun ya da bir milletin korkaklıkla attığı her adım, geleceğe bırakılan bir zaaf mirasıdır. Her vazgeçiş, her geri adım, her “ya olmazsa?” sorusu; insanı, potansiyelinin karanlık bir gölgesinde esir alır. Oysa zafer, “ya olursa?” diyenlerin cesaretidir. Dünyayı değiştirenler, korkularını yenenlerdir. Hayatını değiştirenler, kaybetmeyi göze alanlardır.

Korkaklığın başlıca sonucu teslimiyettir. Teslim olanlar ise zafer değil, sadece şartlara uyum sağlar. Ne bir lider, ne bir öncü, ne bir kahraman, korkuyla hareket ederek yazılmıştır tarihe. Çünkü korkaklar, inşa etmez; sadece olanı

izler. Oysa zafer anıtları, hayata iz bırakmak isteyenler için dikilir.

Günümüzde çoğu insan, içindeki potansiyeli keşfetmekten korkar. Başarısızlıktan, reddedilmekten, yalnız kalmaktan... Bu korkular, onları yerinde saymaya mahkum eder. Oysa gerçek cesaret, sadece büyük savaşlarda değil; kendi içimizde verdiğimiz küçük mücadelelerde kendini gösterir. Her sabah kalkıp hayallerinin peşinden gitmek, kendine sadık kalmak, risk almak ve hatta bazen kaybetmeyi göze almak bile bir zaferdir.

Unutulmamalıdır ki; korku kaçınılmazdır, ama ona teslim olmak bir tercihtir. Ve zafer, sadece korkunun üzerine yürüyenlere görünür olur. Rahmetli Mehmet Akif Ersoy'u da burada anmaktan onur duyuyorum. Ne diyordu üstad:

"Korkma!"

İslam'da Hoşgörü Yanılgısı!

İslam, tüm insanlığa hitap eden evrensel bir dindir. Her yönüyle hayatı düzenleyen bu din, insanları sadece manevi anlamda değil, aynı zamanda toplumsal ve ahlaki açıdan da sorumluluklar altına sokar. İslam'ın esasları, insanları doğru yolda yürümeye, iyiliği teşvik etmeye, kötülüklerden uzak durmaya ve Allah'a karşı sorumlu bir yaşam sürmeye davet eder. Ancak günümüzde, yanlış bir şekilde bazı insanlar, İslam'ı hoşgörü dini olarak tanımlayarak, dinin bazı emir ve yasaklarını görmezden gelmeyi, hoşgörü adı altında bazı günahların kabul edilmesini savunmaktadır.

İslam, günahları hoşgörü ile karşılamaz. Aksine İslam, bireylerin doğru yolda ilerlemelerini ve kötü alışkanlıklardan uzak durmalarını emreder. Çıplak gezmek, emanete hıyanet etmek, faiz yemek, içki içmek, kul hakkı yemek, rüşvet almak, zina yapmak ve diğer birçok eylem, İslam'da açıkça yasaklanmış ve haram kılınmıştır. Bunlar, toplumda adaletin ve düzenin sağlanması için zararlı olan, ahlaki değerlerle çelişen eylemlerdir.

Çıplaklık: İslam, örtünmeyi ve iffetli olmayı emreder. Kişinin bedenini sergilemesi, toplumda ahlaki bozulmalara yol açabilir. Bu sebeple, çıplaklık veya müstehcen giysiler giymek, İslam'a göre haramdır.

Emanete Hıyanet: İslam, emanete sadık kalmayı vurgular. Birine verilen güveni bozmak, insanların haklarını gasp etmek ve haksız kazanç elde etmek, büyük bir günahdır. Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) emanetin hıyanetinin ölümden sonra hesabı sorulacak bir suç olduğunu belirtmiştir.

Faiz ve İçki: İslam, faiz alıp vermeyi ve içki içmeyi yasaklamıştır. Faiz, ekonomik adaletsizliğe yol açan ve insanları borç içinde boğan bir sistemdir. İçki ise, bireylerin akıl sağlığını bozarak toplumu zarara uğratar.

Kul Hakkı: Kul hakkı, İslam'ın en önemli ve ciddiyetle uyması gereken ilkelerinden birisidir. Birinin malını, hakkını, itibarını veya emeğini çalmak, Allah'ın katında büyük bir suçtur. Peygamber Efendimiz kul hakkını helal etmeden bir insanın cennete giremeyeceğini belirtmiştir.

Zina: Zina, İslam'da haram kılınmış bir fiildir. İslam, kişilerin iffetli ve sabırlı olmalarını, aileyi korumayı, evlilik dışı ilişkilerden kaçınmayı öğütler.

İslam, hoşgörüye değer verir. Ancak hoşgörü, kötü ve haram işlerin hoş görülmesi anlamına gelmez. Hoşgörü, insanların birbirlerine saygı duyması, başkalarının haklarına zarar vermemesi, farklı inançlara sahip olanlara karşı adaletli olması gerektiğini anlatır. Hoşgörü, bir insanın suç işlediğinde veya kötü alışkanlıklar edindiğinde onu kucaklamak değil, onu doğru yola davet etmektir. Bu sebeple, İslam'da günahlar ve kötü davranışlar hoş görülmez, ancak suçluyu

doğru yola yönlendirmek ve onu tövbe etmeye teşvik etmek gerekir.

İslam, hoşgörü dini olarak tanımlanamaz. İslam, insanları doğru yolda yürütmeyi, onlara hakkı ve adaleti öğretmeyi, günahlardan sakındırmayı amaçlayan bir dindir. Çıplaklık, emanete hıyanet, faiz, içki içmek, kul hakkı yemek, zina, gıybet, dedikodu, iftira, hırsızlık, cinayet ve daha hatırlamadığım diğer günahlar, İslam'ın yasakladığı eylemlerdir ve bunlar hoşgörü ile karşılanamaz. Hoşgörü, doğru yolu bulmaya çalışan insanlara yardımcı olmak, onlara doğruyu anlatmak ve onların tövbe etmelerini sağlamak anlamına gelir. İslam, her zaman doğru olanı savunur ve insanlara doğru yolu gösterir. Gunahta hoşgörü mümkün değildir!

Düşmanın Silahıyla Silahlanın!

İslam'ın evrensel mesajlarından biri de tedbirli ve basiretli olmaktır. Hazreti Muhammed (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in **“Düşmanın silahıyla silahlanın” (Ebu Davud, Cihad, 70)** şeklindeki hadis-i şerifi, sadece maddi savaşlar için değil, bilgi, teknoloji ve kültür alanında da Müslümanlara önemli bir ilke sunmaktadır.

Bu hadis, zahiren savaş meydanlarını çağrışırsa da, aslında daha geniş bir anlam evrenine sahiptir. Müslümanların karşı karşıya kaldıkları düşmanları tanımaları, onların kullandıkları yöntemleri çözümlemeleri ve aynı seviyede savunma mekanizmaları geliştirmeleri gerektiğini vurgular. Bu, düşmanın araçlarını aynen almak değil; onları dönüştürerek, hak ve adalet uğruna kullanmak demektir.

İslam tarihi bu hadisin tatbikine dair birçok örnekle doludur. Peygamber efendimiz Hendek Savaşı'nda, Selman-ı Farisi'nin önerisiyle düşmanın kullandığı hendek kazma tekniğini kullanmış, böylece Medine'yi savunmada stratejik bir üstünlük sağlamıştır. Aynı şekilde, birçok sahabe, Bizans ve Pers taktiklerini öğrenmiş, savaşta bu bilgiyle hareket etmiştir.

Modern dünyada savaş yalnızca fiziksel değil; bilgi, medya, teknoloji ve ideoloji üzerinden de yürütülmektedir. Bugün bir Müslümanın "düşmanın silahıyla silahlanması", Batı'nın ilim ve teknolojiadaki gelişmelerini körü körüne taklit

etmeden, onları İslami değerlerle bütünleştirerek kullanması anlamına gelir. Siber güvenlikten yapay zekaya, medya dilinden kültürel üretime kadar her alanda “silah” dediğimiz şey değişmiş ama hadisin kapsayıcılığı baki kalmıştır.

Bu hadisin yanlış anlaşılması, düşmanın sadece silahını değil zihniyetini de almak şeklinde bir yozlaşmaya dönüşebilir. Burada çizgi nettir: Mümin, taklitçi değil; araştıran, geliştiren ve niyetinde Allah rızasını gözetendir. Düşmanın aracı, hakkın sesiyle kullanılırsa fayda sağlar. Aksi halde, kendi öz değerlerinden kopmuş bir taklitçiliğe sürükler. **“Düşmanın silahıyla silahlanın”** hadisi, çağlar üstü bir stratejik uyanıklığın ifadesidir. Bugün bu çağrı, Müslümanları bilgiyle, hikmetle ve ferasetle kuşanmaya davet ediyor. Teknolojiye, medyaya, eğitim sistemlerine karşı kör bir reddiye değil; bilinçli bir sahiplenme ve dönüştürme gereklidir. Çünkü bu ümmet, ancak düşmanlarını tanıyarak ve onların silahlarını kendi hak yolunda kullanarak yeniden ayağa kalacaktır inşallah...

Ruhu Tanımak...

Dünya hayatı, ruhun kendini tanıma yolculuğudur. Beden, bu yolculukta ruhun bineğidir. Zihin, harita. Kalp ise pusula. Ama ne yazık ki çoğumuz, bu yolculuğu yanlış okuyarak başlıyoruz. Ruhumuzu "vermek", "takas etmek", "satmak" gibi kavramlara alışmışız. Sanki bu dünyaya, kimliğimizi unutturmak için gönderilmişiz gibi davranıyoruz. Oysa hakikat bunun tam tersidir: Sen bu dünyaya ruhunu kaybetmeye değil, onu hatırlamaya geldin.

Ruh, Allah'ın insana üflediği sırdır. Maddeden değildir, enerji de değildir, ama her ikisine de hayat veren çekirdektir. İnsanın "ben" dediği şeyin ardında, onun hakiki özü olan ruh vardır. Ancak biz doğar doğmaz dünyaya adapte olmaya, çevreye uymaya, sistemin kurallarına göre yaşamaya zorlanırsınız. Ruh geri plana atılır, egonun sesi yükseltilir. Böylece, ruh unutulur, beden ve zihin kutsanır.

Okul, iş, kariyer, statü, maddi başarılar... Hepsi dış dünyayı kontrol etmeye yöneliktir. Ama içerideki dünyayı, yani ruhumuzu tanımaya neredeyse hiç yöneltilmeyiz. İşte bu yüzden insan çoğu zaman boşluk hissiyle yaşar. Her şeye sahip olsa bile "bir şeyler eksik" duygusu peşini bırakmaz. Çünkü ruhunu tanımadan yaşayan biri, aslında kim olduğunu bilmeden yaşıyordur.

Ruhunu satmak, sadece korku filmlerinde anlatıldığı gibi şeytana imza atmak değildir. Günlük hayatta da insan, değerlerinden, inançlarından, vicdanından uzaklaştığı her

anda ruhunu parça parça satar. Sevmediği bir işte, inansızca çalışmak... Para için yalan söylemek... G uğruna insanlara zulmetmek... Bunların hepsi, ruhunu satmanın modern versiyonlarıdır. Ama mesele sadece "satmamak" değildir. Esas mesele, ruhunla bağlantı kurmak, onu dinlemek ve tanımaktır. İnsan, ruhuyla bağ kurdukça huzur bulur. Ne zaman ki ruhunun sesini duymaya başlırsın, o zaman dış dünyanın karmaşası sana daha az etki eder. Çünkü artık pusulan itedir.

Dünya, bir imtihan yeridir; ama aynı zamanda bir keşif alanıdır. Bu keşif dışarıda değil, içeridedir. Her yaşadığın olay, karşına çıkan her insan, seni kendine doğru götüren bir işarettir. Acılar, ruhunu tanıman için sana ayna tutar. Sevinler, onun titreşimlerini sana hatırlatır. Yeter ki sen uyan ve bu işaretleri görmeye başla. Unutma: Sen bu dünyaya ruhunu tüketmeye değil, onu tanımaya ve yüceltmeye geldin.

Hayat, bu nedenle verilmiş bir nimettir. Her nefes, bu hakikati hatırlamak için bir fırsattır. Kardeşim, içindeki ruh kıymetlidir. Onu hiçbir şeyle takas etme. Onu tanımak için zaman ayır. Sessizleş, i sesini dinle. Gözlerini değil, gönlünü a. Çünkü insan, ruhunu tanıdığı gün gerçekten yaşamaya başlar ve vücudun senden izin almaksızın yaşlanır, ruhun ise sen izin vermedikçe yaşlanmaz!... Ruhun hakikatini daha sonra tekrar ele alacağım.

Zalim Kimdir?

Zalim, sadece kan döken, can yakan, mal gasp eden değildir. Zalim, hakkı bile bile örten, adaleti kendi menfaati için eğip büken, susması gereken yerde konuşan, konuşması gereken yerde susandır. Zalim, zulmü sırf elinde yetki olduğu için işleyen değil; zulme sessiz kalan, rıza gösteren, alkış tutandır.

Zulüm, geniş bir kavramdır. Sadece fiziksel şiddetle sınırlı değildir. Bir insanın onurunu kırmak, haysiyetini ayaklar altına almak, iftira atmak da bir zulümdür. Bir çocuğun hakkını yemek, bir yetimin malına göz dikmek, bir işçinin alın terini vermemek de zulümdür. Hatta bazen bir sözle, bir bakışla, bir suskunlukla bile zalim olunur. Kuran'da zalimler hakkında ağır uyarılar vardır. Rabbimiz buyurur ki: **"Allah, zalimler topluluğunu hidayete erdirmez." (Bakara Suresi: 258. Ayet)** Bir başka ayette ise: **"Zalimler için ne bir dost vardır ne de bir yardımcı." (Şûra Suresi: 8. Ayet)**

Bu ayetler gösteriyor ki, zulüm bir akıbet değil, bir tercih meselesidir. İnsan, nefesine zulmeder, ailesine, çevresine, toplumuna, hatta Rabbine karşı bile zulmedebilir. Zira zulüm, haddi aşmaktır. Bir şeyi yerli yerine koymamak, bir hakkı sahibine teslim etmemektir. Ve bu, her alanda kendini gösterebilir: Adalette, ahlakta, siyasette, ticarete...

Zalim, çoğu zaman kendini mazlum gösterir. Çünkü zulmün en büyük kılıfı, mağdur rolüdür. Bugün dünyada nice zalimler, medyayı, propagandayı kullanarak mazlumlara suçlu, kendilerini ise kurtarıcı gibi gösterirler. Bu da zulmün bir başka katmanıdır: Hakikati ters yüz etmek. İslam, zulmün her türlüünü reddeder. Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: **“Zulüm kıyamet günü karanlıklardır.” (Buhari, Mezâlim, 9)**

Bir müminin en büyük hassasiyetlerinden biri adalet olmalıdır. Çünkü adalet, imanın bir yansımasıdır. Zulüm ise, imansızlığın, nefsin ve şeytanın bir eseridir. Kalbi olan zulmedemez. Kalbinde Allah korkusu olan, kimsenin gözyaşına sebep olamaz. Zalim kimdir? Zalim, gücünü Allah’tan değil, kibirden alan kişidir. Zalim, ‘ben yaparım’ diyen; ama ‘ne yaptım’ diye sormayan kişidir. Zalim, hesap günü gelmeden, hesabını vermeyeceğini sanandır. Ama her şeyin bir hesabı vardır. Ve Allah’ın terazisi şaşmaz. Zulümle abad olanın sonu berbat olur. Nice zalim hükümdarlar, nice tiranlar, nice iktidar sahipleri tarih sahnesinden silinip gitmişlerdir. Geriye yalnızca lanetle anılan isimleri kalmıştır. Çünkü hak, er ya da geç galip gelir. Zulüm ise, sahibini tüketmeden durmaz. Bu yüzden zalim olmak kolaydır; ama bedeli ağırdır. Mazlum olmak zordur; ama Allah’ın rahmeti, mazlumun yanındadır. Unutma kardeşim: Zulmün tarafında değil, adaletin yanında ol. Zalim olma, mazlumun duasında yaşa...!

Ne Mutlu...!

Türkiye'de yıllarca "Ne mutlu Türk'üm diyene" sloganı, milli bir söylem olarak öne çıkarıldı. Ancak bu ifade, zamanla farklılıkları dışlayan, millet olgusunu etnik bir kökene indirgeyen bir anlayışa dönüştü. Oysa insanı değerli kılan şey ne kavmidir, ne dili, ne de coğrafyası; insanı yücelten şey inancıdır, takvasıdır, ahlakıdır. Bu noktada "Ne mutlu Müslümanım diyene" sözü, hem bireyin inancına hem de ümmet bilincine dayanan çok daha kapsayıcı ve derinlikli bir duruşu temsil eder.

"Ne mutlu Türk'üm diyene" sözü, dışarıdan bakıldığında birleştirici gibi görünse de aslında belirli bir etnik kimliği merkeze alan, diğer etnik ve dini kimlikleri ötekileştiren bir anlayışın ürünüdür. Türkiye gibi Kürt, Arap, Çerkes, Laz, Boşnak gibi birçok halkı içinde barındıran bir ülkede, bu tür bir etnik vurgu, toplumsal barışa değil, kutuplaşmaya hizmet eder. Bu tür bir kimlik inşası, Kuran'ın insana yaklaşımıyla da çelişir. Kuran, kavme değil takvaya vurgu yapar. Allah şöyle buyurur: **"Ey insanlar! Sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık. Birbirinizle tanışasınız diye sizi milletlere ve kavimlere ayırdık. Allah katında en değerliniz, O'na karşı gelmekten en çok sakınanınızdır."** (Hucurat Suresi: 13. Ayet)

Bu ayet, insanları ayıran değil birleştiren bir kimlik tanımını getirir: Takva. Kavim üzerinden bir üstünlük arayışı, İslam'ın özüne aykırıdır. **"Ne mutlu Müslümanım diyene"** demek, aslında insanın varoluş amacına ve ilahi çağrıya ver-

diği cevaptır. Çünkü İslam, insanı şereflendiren yegane kimliktir. Müslüman olmak, sadece bir dini aidiyet değil, aynı zamanda ahlaki bir sorumluluk, evrensel bir duruş ve kulluğun itirafıdır. Kuran bu kimliğe sahip olmayı, bir ıftihar vesilesi olarak görür: **“Söz bakımından, Allah’a çağıran, salih amel işleyen ve ‘Ben Müslümanlardanım’ diyenden daha güzel kim olabilir?” (Fussilet Suresi: 33. Ayet)**

Ayrıca Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) Veda Hutbesi’nde şöyle buyurmuştur: **“Arap’ın Arap olmayana, Arap olmayanın da Arap’a; beyazın siyaha, siyahın beyaza üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvada-
dır.” (Buhari ve Müslim)** Bu hadis, kavim temelli üstünlük iddialarının tamamını reddeder ve gerçek değer inanc ve ahlak temelli olduğunu ilan eder.

İslam, bireyleri renklerine, dillerine ya da soylarına göre değil, Allah’a teslimiyetleriyle değerlendirir. Bu nedenle “Müslümanım” demek; sınırları aşan bir aidiyetin, ırkların un ufak eden bir kardeşliğin adıdır. Ümmet olgusu, Türk, Kürt, Arap fark etmeksizin bütün Müslümanları aynı safta buluşturur. **“Ne mutlu Müslümanım diyene”** demek; kalbiyle, diliyle ve yaşam tarzıyla Allah’a bağlı olmanın bir övünç ifadesidir. “Ne mutlu Türk’üm diyene” gibi dar ve etnik sınırlı bir söylem, birliğe değil ayrılığa hizmet eder. Oysa Müslüman kimliği, insanı hem Rabbine hem ümmete bağlayan yüce bir şereftir.

Ömür ve Anın Değeri...

Hayat, zamanla yarışan bir yolculuktur. Her geçen gün, bir sonraki günü daha hızlı beklerken geçmişin hatıralarında kayboluruz. Ancak bu süreçte, bizlere sunulan anların değerini unutmak kolaydır. "Ömür güzel şeyleri sonraya bırakacak kadar uzun değil" sözü, bu gerçeği hatırlatmak için kullanılan güçlü bir ifadedir. Gerçekten de, yaşamın sunduğu en değerli anları erteleme lüksümüz yoktur. Peki, bu cümle tam olarak neyi anlatıyor? Zamanın kıymetini nasıl daha iyi anlayabiliriz?

Hepimiz bir şekilde, "Şu an için yapabileceğimiz çok şey var, ama bir fırsat geldiğinde yaparız," gibi düşüncelerle anı erteleyerek geleceğe odaklanıyoruz. Ancak zamanın sınırlılığı, bizi hep uyarır: Yaşadığımız her an bir daha geri gelmeyecektir. Günlük hayatın karmaşasında, hep geleceği düşünerek, gelecekte alacağımız tatminin peşinden sürükleniriz. Fakat, geriye dönüp baktığımızda, çoğu zaman o beklediğimiz anlar, aslında hiç gelmemiştir.

Hayatın geçici ve öngörülemez olduğunu kabul etmek, bizi bugüne, yani anı yaşamaya davet eder. Hep ertelenen o "güzel şeyler" aslında, belki de şimdi yapmamız gerekenlerdir. Yaşamın değerini, o anı yakalayarak, duyguları daha derinden hissederek anlayabiliriz.

Erteleme, bir tür zaman kaybı üretir. Gelecekte yapacağımız şeylerin vaatleri, bizi sürekli olarak bugün yapmamız gerekenlerden uzaklaştırır. Bu durum, özellikle önemli

anları kaçırmamıza neden olabilir. Bir arkadaşla geçirilen bir akşam yemeği, deniz kenarında yapılan bir yürüyüş, sevdiğimiz birine sarılmak, hayatın basit ama derin mutluluklarını ertelemek, aslında zamanın bize sunduğu fırsatları kaçırmak demektir. Erteleme, çoğu zaman gelecekte elde edilecek mutluluğun varlığına olan inançla bağlantılıdır. Fakat bu inanç, çoğu zaman gerçek değildir. Çünkü bir olayın gelecekte "güzel" olacağına dair garanti yoktur. En değerli anlar, beklenen anlar değil, o an içinden geçtiğimiz anlardır.

"Anı yaşamak" kavramı, aslında oldukça derindir. İnsanlar genellikle ya geçmişin pişmanlıkları ya da geleceğin kaygılarıyla yaşarlar. Fakat gerçek mutluluk, bir anın içinde kaybolmakta ve o anı tamamen hissetmektedir. Bir kahve içerken sadece o kahvenin tadını hissetmek, bir sohbet sırasında karşınızdaki kişiye tamamen odaklanmak, hayatın her küçük detayını fark etmek, sizi anın içine çeker. Bu, zihinsel olarak şu anı kucaklamak ve yaşamın ne kadar değerli olduğunu hissetmektir. Anı yaşamak, sadece güzel şeyleri değil, zorlukları da kucaklamayı içerir. Çünkü hayatın tamamı, zirveleri ve vadileriyle bir bütündür. Anı yaşamayı öğrendikçe, her anın kıymetini daha fazla takdir ederiz.

Ömür kısa, zaman sınırlıdır. Bu yüzden hayatın sunduğu güzel şeyleri ertelememek gerekir. Belki de bir sabah güneşin doğuşunu izlemek, sevdiğiniz birine hislerinizi dile getirmek, kaybolan bir zamanı geri kazanmak gibi şeyleri ertelemekten yapmak gerekir. İnsan, hayatındaki en değerli anları yaşarken, zamanın ne kadar kıymetli olduğunu daha

iyi kavrar. Ertelemeden, yapabileceğiniz her güzel şeyin peşinden gitmek, hayatınızı daha anlamlı ve tatmin edici hale getirir. "Ömür güzel şeyleri sonraya bırakacak kadar uzun değil" sözünün anlamı, hayatın her anının kıymetini bilmek ve erteleme alışkanlıklarından kaçınmaktır. Her anı dolu dolu yaşamak, sadece hayatı daha zengin ve anlamlı kılmakla kalmaz, aynı zamanda bize yaşamın geçiciliğini hatırlatır ve onu daha değerli kılar. Anı yaşamak, hayatın sunduğu güzelliklere ulaşmak için attığımız en önemli adımdır. O yüzden, hemen şimdi bir güzellik yapın; birini arayın, gülümseyin, dünyaya dair minik ama değerli anları kaçırmayın...

Dua, Sabır ve Namaz Hakkında...

Bakara Suresi 153. Ayet: "Ey iman edenler! Sabır ve namazla yardım dileyin. Şüphesiz Allah sabredenlerin yanındadır." Bu ayette Allah, yardımın iki temel anahtarı olarak sabır ve namazı önümüze koyuyor. İman eden bir insanın karşılaştığı zorluklar karşısında sergilemesi gereken ilk iki tavır şunlardır:

Sabır: Sadece beklemek değil, dayanmak, direnmek ve Allah'a güvenerek süreci teslimiyetle karşılamaktır. Zorluk anlarında, insanın nefsi isyan etmek, şikayet etmek ister. Sabır ise bu isyana karşı bilinçli bir duruştur.

Namaz: Namaz, Allah'a yönelmenin, O'na teslim olmanın en sistemli ve sürekli hali. Ayette sabrın hemen yanında namazın zikredilmesi, gösteriyor ki; sabır sadece pasif bir bekleyiş değil, aktif bir kulluk haliyle birleşmelidir.

Dolayısıyla sadece "sabrediyorum" demek yetmiyor; sabrın içinde namazla Allah'a yönelme, O'ndan güç ve yardım isteme var. Burada önemli bir noktaya gelelim: Namazsız dua, kökü toprağa bağlı olmayan bir ağaç gibidir. Çünkü namaz, bir Müslüman'ın Allah'a olan en temel bağlılık ifadesidir. Eğer bir insan namazı önemsemeden, sadece ihtiyaç anında dua ediyorsa, bu samimi bir kulluk tavrı olmaktan uzaklaşır. Neden? Namaz bir akit yenilemesidir: Her namazda "**Ancak sana ibadet ederiz ve yalnız senden yardım isteriz**" (Fatiha Suresi: 5. Ayet) diye söz veririz. Bu söz düzenli olarak verilmiyorsa, dualar da sanki kopuk kalır.

Dua ile namazın bağı: Namaz, bir çeşit duadır; her rüku, her secde, aslında dilin değil bedenin duasıdır. Eğer bu temel dua eksikse, sadece dille edilen dua eksik bir çaba olur. Bu yüzden İslam alimleri şöyle der: **"Namazı terk edenin duası göğe çıkmaz."**

Çünkü namaz, dua için bir yoldur, bir vasıtaadır. Namazla desteklenmeyen dua, hem eksik bir kulluk ifadesi hem de adeta ilişkisiz bir beklenti olur. Özetle; bu ayet bize diyor ki: Zorluklar geldiğinde sadece sabretmek yetmez, sabrını namazla destekle. Yardım istiyorsan önce Allah'a sadakatini göster, en büyük sadakat göstergesi ise namazdır. Namazsız dua, köksüz bir çağrıdır; namaz, duanın hayat bulduğu yoldur. Sabırla edilen namaz, duaya kanat takar; dua da sabrın meyvesini olgunlaştırır...

İnsan Olabilmenin Erdemi!

İnsan olmak, sadece biyolojik bir varlık olmaktan çok daha fazlasıdır. Hakiki insanlık; kalpteki merhametle, dildeki doğrulukla, ameldeki adaletle tamamlanır. Kuran'ın rehberliğinde ve Allah Rasulü'nün (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) örneğinde, insan olmanın erdemi bize hem bir şeref hem de ağır bir sorumluluk olarak yüklenmiştir. İnsan, yeryüzünde Allah'ın halifesi kılınmıştır. Bu onur, beraberinde bir sınavı da getirir. Rabbimiz Kuran'da buyuruyor: **"Şüphesiz biz insanı en güzel biçimde yarattık." (Tin Suresi: 4. Ayet)**

En güzel biçimde yaratılan insan, bu yaratılışa layık bir hayat sürmediğinde, kendini değersiz kılabilir. Aynı surenin devamında uyarılırız: **"Sonra onu aşağıların aşağısına indirdik." (Tin Suresi: 5. Ayet)**

İnsan olabilmek, sadece doğuştan sahip olunan bir kimlik değil; her gün yeniden inşa edilmesi gereken bir ahlaki duruştur. Merhamet etmek, affetmek, doğruyu gözetmek ve adaleti ayakta tutmak, insan olmanın temel taşlarındandır. Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor: **"İnsanların en hayırlısı, insanlara en çok faydalı olanıdır." (Darekutni, Sünen)**

İnsanlara faydalı olmayı, kendi menfaatinin önüne koya-bilen kişi, Allah katında değer kazanır. Zira insan, kendini sadece bireysel çıkarlarına adadığında değil, çevresine şefkatle yaklaştığında gerçek kıymetini bulur. İnsan Dergisi'nin

bir yazısında geçen şu ayet tefsiri, bu bakış açısını derinleştiriyor: **"şüphesiz ki biz insanı bir damla sudan yarattık. Onu imtihan ediyoruz; bu yüzden onu işiten ve gören yaptık."** (İnsan Suresi: 2. Ayet)

İşitmek ve görmek, sadece fiziksel birer özellik değil; hakikati duymak ve adaleti görmek için verilen birer emanet. Her insan, gözünü ve kulağını, zulme değil, hakikate açtığında gerçek insanlığa ulaşır. Sonuç olarak; insan olmak, doğuştan gelen bir ayrıcalık değil, kazanılması gereken bir makamdır. Merhametle yoğrulmuş, adaletle bezenmiş, doğrulukla parlayan bir hayat; insan olmanın şanına yaraşır. Ve unutulmamalı: Gerçek insanlık, görünmeyen yerde de doğru kalabilmektir. Ne diyor Alexis de Tocqueville: **"şerefle bitirilmesi gereken en ağır görev hayattır!"**

Dünyanın En Pahalı Kelimesi: Keşke!

Bazı kelimeler vardır; kulağa hafif gelir ama yüreğe ağır iner. "Keşke" işte tam da öyle bir kelimedir. Ne bir para birimine sahiptir ne de bir ölçü aletiyle tartılabilir. Ama onun bedelini ödemek bazen bir ömür sürer.

"Keşke" demek, bir pişmanlığın, bir eksikliğin, bir gecikmişliğin çığlığıdır aslında. Söylenirken kısa, yaşanırken uzun bir kelimedir. Çünkü "keşke"nin içinde bir zaman vardır. Artık geri getirilemeyen bir zaman. İçinde bir insan vardır belki artık yanında olmayan. İçinde bir fırsat vardır kaçıp gitmiş, dönmesi mümkün olmayan.

Hayatta her şeyin bir bedeli vardır, evet. Ama bazı bedelleri para ödeyerek kapatamazsın. Çünkü onlar ruhundan, kalbinden, zamanından alır. Ve "keşke"nin faturası, genellikle yaşadığın her yeni günde sana yeniden kesilir. Sabahları gözünü açtığında, sessiz anlarda içine dolan o hafif sızıda, bir cümleye sığan ama hayata yayılmış bir yük gibi durur: "Keşke..."

Bir adımı atmadın...

Bir sözü söylemedin...

Bir sarılmayı erteledin...

Bir hakkı helal etmedin...

Bir insanı dinlemedin...

Bir özrü dilemedin...

Ve zaman geçti. O kapı kapandı. O tren kaçtı. O kişi gitti. Ve sen kaldın... keşkenin gölgesinde. Bazıları "keşke"lerini yastığa gömer, bazıları içki kadehinde boğar, bazıları mezar taşına kazır. Ama herkesin bir "keşke"sinin olduğu kesindir. Belki bir aşk, belki bir aile, belki bir dostluk, belki de sadece kendin... Zamanında sahip çıkmadığın bir şey, seni şimdi içten içe kemirir. O yüzden bazen susmalı insan. Bazen gururu değil sevgiyi seçmeli. Cesaretsizliği değil adımı tercih etmeli. Çünkü atılmayan adımlar, yıllar sonra "keşke" diye önüne gelir ve "neden yapmadın?" sorusunu senin yerine her sabah sana sorar.

Unutma, "keşke" dediğin her an, bir başka versiyonundaki "iyi ki"yi yok ettiğin andır. Ve bazen bir "keşke", bir insanın hayatını sessizce bitirebilir. Sadece kalbiyle, içinden içini yiyerek... Dünyadaki en pahalı kelime bu yüzden "keşke"dir. Çünkü onu ödemek için para yetmez. Ömür gerekir...

İsraf Etmeyiniz!

İsraf, bir nimetin gereksiz yere harcanması, kullanılması veya değerlendirilmemesidir. Hayatın her alanında dengeli olmak, İslam dininin temel prensiplerinden biridir. Yüce Allah insanlara sayısız nimetler vermiş, ancak bu nimetlerin doğru kullanılmasını da emretmiştir. İsraf etmek, hem bireysel hem toplumsal zararlar doğurur; insanı şükürsüzlüğe, toplumu da kıtlığa ve ahlaki yozlaşmaya götürür. Kur'an'da israfın yasaklandığı birçok ayet bulunmaktadır. Allah, şöyle buyurmaktadır: **"Yiyiniz, içiniz, israf etmeyiniz. Çünkü Allah israf edenleri sevmez."** (Araf Suresi: 31. Ayet) Bu ayet açıkça göstermektedir ki, nimetlerden yararlanmak serbesttir ancak aşırıya kaçmak ve gereksiz yere harcamak Allah'ın hoşnut olmayacağı bir davranıştır. İsraf, hem kişisel malı hem de ortak kaynakları tüketerek sosyal adaletsizliğe yol açabilir.

Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) de hayatı boyunca sade yaşamı teşvik etmiş ve israfı yasaklamıştır. Bir hadis-i şerifte şöyle buyurmuştur: **"Biriniz abdest alırken suyu israf etmesin, akan bir nehrin kenarında olsa bile."** (İbn Mâce, Tahâre, 48) Bu hadis, su gibi bol görünen nimetlerde dahi dikkatli olunması gerektiğini göstermektedir. Kaynakların sınırlı veya bol olması, onları bilinçsizce harcamayı mazur göstermez.

Günümüzde israf, yalnızca yiyecek ve içeceklerle sınırlı kalmayıp; zaman, enerji, emek ve doğal kaynakların da aşırı tüketimi şeklinde kendini göstermektedir. Özellikle gıda israfı, açlıkla mücadele eden dünyamızda büyük bir çelişkiye sebep olmaktadır. Elektrik ve su israfı, çevre felaketlerini tetiklemekte ve gelecek nesillerin hakkını gasp etmektedir. İhtiyacımız kadar almak ve tüketmek zorundayız. Artan yiyecekleri değerlendirmek ve ihtiyaç sahipleriyle paylaşmak zorundayız. Enerji ve suyu tasarruflu kullanmak zorundayız. Zamanı verimli değerlendirmek zorundayız. Lüks ve gösterişten kaçınmak zorundayız.

İsraf etmeyerek Allah'ın emrine uymuş, Peygamber Efendimizin sünnetini yerine getirmiş oluruz. Böylece hem kendimize hem de topluma fayda sağlarız. Unutmayalım ki, nimetlerin kıymetini bilmek bir şükürdür ve şükür edenin nimeti artar. **"Hani rabbiniz, 'Eğer şükrederseniz size (nimetimi) daha çok vereceğim, nankörlük ederseniz hiç şüphesiz azabım pek şiddetlidir!' diye bildirmişti."** (İbrahim Suresi: 7. Ayet)

Ey İman Edenler!

Kuran-ı Kerim'in **Bakara Suresi 208. ayeti**, Müslümanlara doğrudan bir hitapla seslenmektedir: **“Ey iman edenler! Hep birlikte barış ve selamete (İslam’a) girin ve şeytanın adımlarına uymayın. Çünkü o, size apaçık bir düşmandır.”** Bu ayette geçen kelimeler üzerinde durmak önemlidir:

- **“Selm”** kökünden gelen **“silm”** veya **“selâm”**, “barış”, “teslimiyet”, “güven” ve aynı zamanda İslam’ın köküyle bağlantılı olarak “İslam dini” anlamlarını taşır.
- **“Kaffeten”** ifadesi, “tümüyle, eksiksiz, bütünüyle” demektir. Yani, ayet Müslümanlardan sadece kısmi bir teslimiyet değil, tüm benlikleriyle İslam’a sarılmalarını ister.
- **“Şeytanın adımları”** ise, şeytanın insanların ruhlarına sinsice attığı vesvese, yönlendirme ve aldatıcı yolları simgeler.

Ayet, hem bireysel hem de toplumsal bir çağrı içerir. Kişinin kalben ve aklın tam bir teslimiyet içinde olması gerektiğini vurgularken, toplumsal düzenin de İslam’ın barış ve adalet ilkeleri üzerine inşa edilmesini ister.

Ayetin Nüzul Sebebi ve Tarihsel Bağlamı: Tefsir kaynaklarına göre bu ayet, bazı Yahudi asıllı Müslümanların eski şeriatlarından bazı uygulamalara dönmek istemeleri üzerine inmiştir. Onlar, İslam’a girmiş olsalar da geçmişten kalma bazı ibadet ve kuralları sürdürmek arzusundaydılar.

Allah, bu ayetle müminlere eski inançlardan ve hurafelerden tam anlamıyla ayrılarak İslam'a bütün yönleriyle teslim olmalarını emretmiştir. Dolayısıyla, İslam'a tam teslimiye-
tin, eski kültür ve inanç kalıntılarından arınmayı da kapsadığı
anlaşılmaktadır. Bu ayetin verdiği mesajı üç ana başlıkta
özetleyebiliriz:

A: Kısmi değil, tam teslimiyet: İslam, yalnızca ibadet-
lerde değil; ahlakta, ticaretle, siyasette ve tüm toplumsal
ilişkilerde rehber olmalıdır. Kişinin sadece belli yönlerini İs-
lam'a uygun hale getirip diğer alanlarda kendi hevasını takip
etmesi, eksik bir dindarlık olur.

B: Şeytanın adımlarına karşı uyanık olma: "Şeytanın
adımları" ifadesi, bir anda büyük günahlara düşmeyi değil;
küçük küçük, adım adım insanı haktan uzaklaştıran vesve-
selere işaret eder. Şeytan, insanı bir anda isyana sürükle-
mez; önce küçük günahlarla, tavizlerle başlar. Bu yüzden
ayet, ilk adımdan itibaren dikkatli olmayı ve şeytanın izinden
gitmeyi reddetmeyi öğütler.

C: İslam'ın barış ve selamet dini oluşu: Ayetin temel
çağrısı, insanın kendisiyle, toplumla ve Allah ile barış içinde
bir hayat kurmasıdır. İslam, sadece bir "ritüel dini" değil;
hem içsel huzuru, hem toplumsal adaleti, hem de evrensel
barışı hedefleyen bir yaşam biçimidir.

Bu ayetin günümüz Müslümanları için çok canlı ve gün-
cel mesajları vardır. Modern dünyada bireyler çoğu zaman
dini sadece ibadetlerle sınırlamakta, günlük hayattaki ter-
cihlerinde İslam'ın ilkelerini geri plana atmaktadır. Oysa İs-
lam, sadece namaz ve oruçtan ibaret değildir; ahlak, hak
hukuk, adalet, ekonomik ilişkiler, aile hayatı, çevre bilinci
gibi pek çok alanda kapsamlı bir yol göstericidir.

Ayet, Müslümanların hayatlarını bir bütün olarak İslam'a uygun şekilde düzenlemeleri gerektiğini vurgular. Parçacı ve seçmeci bir dindarlığın yeterli olmadığını, teslimiyetin tüm alanları kapsaması gerektiğini hatırlatır. Aynı zamanda modern çağın "özgürlük" ve "bireysel tercih" gibi kavramları içinde şeytanın adımları daha sofistike hale gelmiştir. Medya, moda, popüler kültür gibi araçlarla insanlar farkına varmadan İslami ilkelerden uzaklaştırılabilir. Bu bağlamda ayet, her dönemde geçerli bir uyarı ve rehberlik tir.

Bakara Suresi : 208. Ayet; müminleri tam teslimiyet, uyanıklık ve bütüncül bir İslam anlayışı ile yaşamaya davet eden güçlü bir çağrıdır. İslam'ın barış ve selamet dini olduğunu, ancak bu barışın tam bir bağlılıkla sağlanabileceğini öğretir. Hayatın sadece bir kısmını İslam'a tahsis etmek değil, tüm yönlerini Kuran ve sünnet ekseninde şekillendirmek ayetin mesajıdır. Şeytanın adımlarına karşı bilinçli olmak, müminin en önemli görevlerinden biridir. Bu ayet, her çağda Müslümanlar için kendini sorgulama ve yeniden doğrultma vesilesidir. Hem bireysel hem toplumsal düzeyde İslam'ın huzur ve adaletini tesis etmek, ancak hep birlikte ve eksiksiz bir teslimiyetle mümkün olacaktır. Allah bizleri bu ayetin çağrısına tam manasıyla icabet eden, şeytanın adımlarından sakınan ve selamet yolundan ayrılmayan kullarından eylesin...

Dostluk ve İnsani Değerler...

İnsanoğlu, yaratılışı gereği sosyal bir varlıktır. Hayat yolculuğunda yanında yürüyecek, dert ortağı olacak, sevinçleri paylaşacak insanlara ihtiyaç duyar. Bu bağlamda dostluk, insanın en temel ihtiyaçlarından biridir. Ancak gerçek dostluğu anlamak için onun temel taşlarını da iyi tanımak gerekir: vefa, samimiyet, iyi niyet, hoşgörü ve hüs-nüzan.

Dostluk, çıkar gözetmeden kurulan, karşılıklı güven, sevgi ve anlayışa dayanan özel bir bağıdır. Gerçek dost, sadece iyi günde değil, zor zamanlarda da yanımızda olan kişidir. Dost, sadece gülümseyen yüzümüzde değil, gözyaşımızda da kendini gösterendir.

Vefa, dostluğun temelidir. Geçmişte birlikte yaşanan güzel anılara, verilen sözlere ve paylaşılan değerlere sadık kalmaktır. Vefalı bir dost, zaman geçse de, şartlar değişse de, kalbinde aynı sıcaklığı taşır. Vefa, sadece sözde kalan bir sadakat değil; davranışlarla gösterilen gerçek bir bağlılıktır.

Samimiyet, içtenliktir. Maske takmadan, olduğu gibi davranmak, kalpten gelen duygularla iletişim kurmaktır. Samimi bir dost, hatamızı yüzümüze söyleyebilecek kadar dürüst, yüreğimizi anlayabilecek kadar da yakındır.

İyi niyet, her durumda karşı tarafı olumlu yorumlama çabasıdır. Dostlukta iyi niyet, kırılganlıkların yerini anlayışa, öfkenin yerini merhamete bırakır. İyi niyetli dost, kusur aramaz; varsa da örter, düzeltmeye çalışır.

Hoşgörü, farklılıkları kabul etme ve anlayışla yaklaşma becerisidir. Dostlukta zaman zaman fikir ayrılıkları, yanlış anlaşılımlar olur. Hoşgörü, bu çatışmaları bir ayrılık nedeni değil, bir büyüme vesilesi haline getirir.

Hüsn-ü zan, insanlara iyi niyetle yaklaşmak, onları kötü niyetli görmemektir. Dostlukta bu özellik, güvenin teminatıdır. Hüsn-ü zan ile hareket eden kişi, dostunun her sözünü, her hareketini art niyetle değil, anlayışla değerlendirir.

Dostluk, her şeyden önce yürek işidir. Bir bakışta halinden anlayandır. Kalabalıklar içinde yalnız kaldığında, sessizce seni fark edendir. Sana “yanındayım” dediğinde, gerçekten orada durandır. Dost, seninle ağlayabilen, seninle gülebilendir. Eleştirecekse kırmadan, uyaracaksa yüzüne, övecekse arkanızdan yapandır. Dost, yanında olduğunda kıymet bilen, uzakta olduğunda yokluğunu hissedendir. Ve en önemlisi, seni sen olduğun için seven kişidir. Dostluk; **vefa** ile güçlenir, **samimiyetle** derinleşir, **iyi niyetle** korunur, **hoşgörü** ile sürer, **hüsn-ü zan** ile huzur bulur. Gerçek dostluk, zamanla sınanır, zorluklarla olgunlaşır ve kalpte iz bırakır. Bugün etrafımızda çokça insan olabilir ama gerçek dostlarımızı bu değerlerle ayırt edebiliriz...

Kefenin Cebi...

İnsanlık tarihi boyunca cevabı en çok aranan sorulardan biri şudur: “Hayat nedir ve ne içindir?” Bu sorunun farklı çağlarda, farklı coğrafyalarda türlü türlü cevapları verilmiştir. Kimileri hayatı bir yolculuk, kimileri bir sınav, kimileri ise sadece tesadüflerin bir araya gelmesi olarak görmüştür. Fakat hangi görüşü savunursak savunalım, bir gerçek var ki hiçbir inkarcı dahi göz ardı edemez: Hayatın sonu ölümdür. İşte tam da bu kaçınılmaz sona dair halk arasında sıklıkla söylenen, derin anlamlar barındıran bir söz vardır: **“Kefenin cebi yok.”**

İlk bakışta sade ve basit görünen bu cümle, aslında insanın dünyadaki varoluşuna dair çok derin bir sorgulamayı tetikler. Kefen, insanın ölümünden sonra sarıldığı beyaz bezdir. Cebi yoktur çünkü insan, ölüm anında ne malını ne mülkünü ne de dünyevi başarılarını yanına alabilir. Geriye sadece çıplak bedeni ve ardında bıraktığı izler kalır. Bu söz, servet peşinde koşarken hayatın asıl anlamını kaçıranlara yöneltilmiş sessiz bir uyarıdır.

Günümüzde başarı çoğu zaman para ile ölçülüyor. Daha büyük evler, daha lüks arabalar, daha prestijli unvanlar... İnsan, bu hırsıyla koştururken bir gün durup aynaya baktığında kendine şu soruyu sormuyor: “Bütün bunlar gerçekten ne işe yarayacak?” Oysa ölüm geldiğinde, CEO da olsak, işsiz de olsak, aynı toprağa gireceğiz. Kefenimiz aynı, mezar taşımız benzer, toprak bizi aynı biçimde saracak. Hiçbir banka hesabı, hiçbir hisse senedi bizimle birlikte öte tarafa geçemeyecek.

İşte bu noktada asıl mesele belirir: Madem kefenin cebi yok, o zaman insan neyle anılır? Cevap aslında çok basit ama bir o kadar da zor: İnsan, yaşarken bıraktığı izlerle anılır. Bir tebessüm, bir çocuğun başını okşamak, bir ihtiyara yardım etmek, bir yoksulu doyurmak, bir dostu dinlemek... Bunlar belki büyük işler gibi görünmeyebilir ama insanın ardında bırakabileceği en değerli şeylerdir. Çünkü insan kalpte iz bırakırsa yaşar. Ölüm yalnızca bedeni götürür, ruh ise yaşadığı gönüllerde sürer.

Varsayalım ki kefenin cebi vardı. Ne koyardık içine? En pahalı saatimizi mi? Çocukluğumuzdan kalma bir oyuncak mı? Bir annenin dua dolu mektubunu mu? Sevgiliden kalan bir mendili mi? Yoksa bir hayat boyunca içimizde taşıdığımız pişmanlıkları mı? Belki de kefenin cebi yoktur çünkü bazı şeyler hiçbir yere sığmaz. Ne bir aşka duyulan özlem, ne de bir evlattan kalan buruk anı. Hayat, cebine hiçbir şey konamayacak kadar narin ve geçicidir. Kefenin cebinin olmaması, bize şunu hatırlatır: Yaşam, biriktirmek değil; paylaşmaktır. Kalıcı olan ne kadar aldığımız değil, ne kadar verdiğimizdir. Bir insanın değeri, arkasından kaç kişinin ağladığı, kaç kişinin dua ettiği, kaç kişinin onunla ilgili “iyi ki tanımışım” dediğidir. O halde, kefenin cebine koyamayacağımız şeyler için ömür tüketmek yerine, gönül cebimizi dolduralım. Sevgiyle, iyilikle, merhametle... Çünkü bir gün o yolculuk başladığında, cebimizde ne varsa değil, kalbimizde ne bıraktıysak onunla anılacağız...

Edep, Terbiye ve Güzel Ahlak Üzerine...

İnsan, sadece biyolojik bir varlık değil; ruhi, akli ve ahlaki boyutlarıyla da anlam kazanan bir varlıktır. Bu çok yönlü yapının en belirleyici unsurlarından biri ahlaktır. Ahlak; insanın iyiyle kötüyü ayırt etme, doğru olanı seçme ve başkalarına karşı sorumluluklarını yerine getirme becerisini ifade eder. Ahlakın alt başlıklarından olan edep, terbiye ve güzel ahlak ise bireyin hem toplumla olan ilişkisini hem de Rabbine karşı duruşunu belirler. Bu üç kavram, kişinin iç dünyasını şekillendirdiği gibi, toplumun huzur ve düzenine de katkı sağlar.

Edep Nedir? Edep, Arapça kökenli bir kelime olup "iyi davranış", "utanma duygusu", "nezaket" ve "haddini bilme" anlamlarına gelir. Edep, kişinin hem Allah'a karşı olan davranışlarını hem de insanlara karşı tutumlarını düzene koyan bir fazilettir. İslam'da edep, sadece dışa yönelik değil, içsel bir duruşun da tezahürüdür.

Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem), **"Ben güzel ahlakı tamamlamak üzere gönderildim."** buyurarak edebın dinin temel yapı taşlarından biri olduğunu ortaya koymuştur. Yine O, edebi bizzat Allah'tan öğrenmiştir: **"Rabbim beni edeplendirdi ve edebimi ne güzel yaptı."** Bu hadis-i şerif, edebın ilahi bir eğitimle kazanılabileceğini, onun doğrudan kalpten gelen bir duruş olduğunu gösterir. Edep; konuşmada, oturup kalkmada, giyimde, göz ve el

kontrolünde, hatta düşüncede bile kendini gösterir. Örneğin bir kişinin başkasının kusurlarını örtmesi, izinsiz birinin mahremine bakmaması veya büyüklerin yanında haddini bilerek konuşması, edep çerçevesinde değerlendirilir.

Terbiye Nedir? Terbiye, genel anlamıyla bir şeyi olgunlaştırmak, düzeltmek ve geliştirmek anlamına gelir. Ahlaki bağlamda ise terbiye, bireyin küçük yaşlardan itibaren ruhen ve davranışsal olarak eğitilmesidir. Terbiye, sadece bilgi vermek değil; kalpteki duyguları da şekillendirmektir. İnsanın yaratılışında var olan fitri yönler, doğru bir terbiyeyle güzelleşir. Bu noktada ailenin ve çevrenin rolü büyüktür. Çocukluk çağında verilen terbiye, bireyin karakterini belirler. Hazreti Ali şöyle buyurmuştur: **“Çocuğu yedi yaşına kadar oynat, yedi yaşından on dört yaşına kadar eğit, on dört yaşından sonra ise arkadaş ol.”** Bu söz, terbiyenin yaşlara göre değişen yöntemlerle verilmesi gerektiğini vurgular. İslami terbiyenin temelinde Kuran ve sünnet vardır. Bir birey, Rabbine, peygamberine, ailesine, topluma ve tüm varlıklara karşı sorumlu olduğunu bildiğinde, terbiyeli bir hayat sürmeye başlar. Bu da onu hem dünyada hem ahirette huzura götürür.

Güzel Ahlak Nedir? Güzel ahlak, hem edep hem de terbiyenin somut bir sonucudur. Güzel ahlak; doğruluk, sabır, affedicilik, cömertlik, merhamet, tevazu, adalet gibi faziletleri kapsar. İslam'ın temel gayesi, insanı ahlaken yüceltmek ve onun nefsine hakim bir birey olmasını sağlamaktır. Peygamber Efendimiz'in hayatı, güzel ahlakın canlı bir örneğidir. Kuran'da onun ahlakı hakkında şöyle buyrulmuştur: **“Ve**

şüphesiz sen yüce bir ahlak üzeresin.” (Kalem Suresi: 4. Ayet) Güzel ahlak sadece bireyin kemale ermesini sağlamaz, aynı zamanda toplumda güveni, adaleti ve sevgiyi tesis eder. Hasedin yerini tevazu, kibrin yerini alçakgönüllülük, kin ve öfkenin yerini sabır ve affedicilik aldığında, toplum barış ve huzura kavuşur.

Edep, Terbiye ve Ahlakın Toplumsal Etkileri: Toplamların çöküş sebeplerine bakıldığında ahlaki yozlaşmanın büyük bir rol oynadığı görülür. Ahlaksızlık, edepsizlik ve terbiyesizlik; aile yapısını bozar, insan ilişkilerini çökertir ve nihayetinde toplumu kaosa sürükler. Buna karşılık edep, terbiye ve güzel ahlak ile yoğrulmuş bireylerden oluşan toplumlar; adaletli, merhametli, üretken ve huzurlu olurlar. Edep, bireyler arasında saygıyı; terbiye, düzeni ve disiplini; güzel ahlak ise güveni sağlar. Bu üç değerin bir arada olduğu ortamda ne haksızlık kök salabilir ne de düşmanlık büyüyebilir.

Edep, Terbiye ve Güzel Ahlak Nasıl Kazanılır? Bu değerler doğuştan gelmez; zamanla, eğitimle, örnek almayla kazanılır:

Aile ortamı: Çocuklara küçük yaşlardan itibaren model olmak önemlidir. Anne baba kendi davranışlarıyla edebi ve terbiyeyi öğretmelidir.

Eğitim: Okullarda sadece akademik başarı değil, karakter eğitimi de verilmelidir.

Dini Bilinç: İnsanın yaratılış amacını bilmesi, davranışlarına sorumluluk katar.

İyi Arkadaşlıklar: İnsan, arkadaşının dini üzerinedir. Edep ve ahlak yönünden güçlü bir çevre, kişiyi olumlu etkiler.

Kendi Kendini Denetleme: Vicdan muhasebesi yapmak ve nefisle mücadele etmek ahlakın gelişmesinde temel unsurdur.

Edep, terbiye ve güzel ahlak; insanı insan yapan, toplumu ayakta tutan ve ahirette kurtuluşa götüren yüce hasletlerdir. Bu üç kavram, birbiriyle iç içe geçmiş, birbirini tamamlayan değerlerdir. Her birey bu değerlere sahip olmayı bir görev bilmeli, çocuklarına ve çevresine örnek olarak bunu yaymalıdır. Zira insanın dünyadaki gerçek başarısı, sahip olduğu mal mülk değil; taşıdığı ahlaktır...

Konuşmanın Niteliği!

İnsanların konuştukları şeyler, aslında onların iç dñyalarının bir yansımasıdır. Kimi zaman farkında bile olmadan, seçtiğimiz konular kişiliğimizi, değerlerimizi ve dñyaya bakış açımızı ele verir. Bu bağlamda, konuşma içerikleri üç ana kategoriye ayrılabilir: dedikodu, benmerkezcilik ve toplumsal duyarlılık. Bu üç temel kategori, insanları karakter özelliklerine göre sınıflandırmak için güçlü birer ölçüttür.

Dedikodu, çoğunlukla başkalarının özel hayatı üzerine yapılan ve çoğu zaman doğruluğu sorgulanabilir sohbetlerdir. Bu tür insanlar, kendi hayatlarından çok başkalarının ne yaptığıyla ilgilenir. Bu tutum, hem kişisel gelişimi engeller hem de toplumda güvensizlik üretir. Dedikodunun merkezinde merak değil, yargılama ve küçümseme vardır. Bu insanlar çoğu zaman kendi eksikliklerini örtmek için başkalarının hayatlarını masaya yatırırılar. **“Zayıf zihinler insanların konuşur”** der Eleanor Roosevelt. Bu söz, dedikodunun zihinsel tembelliğin ve kişisel tatminsizliğin bir göstergesi olduğunu açıkça ortaya koyar.

Egoist bireyler sürekli olarak kendilerinden, başarılarından, problemlerinden ve ihtiyaçlarından söz ederler. Empati kurmakta zorlanırlar çünkü dñyayı sadece kendi perspektiflerinden görürler. Bu tür konuşmalar, çevresindekileri zamanla yorar ve insan ilişkilerinde mesafe üretir. Kendiyle meşgul olmak elbette doğaldır ama bunun sürekli hale gelmesi, kişinin topluma olan bağlarını zayıflatır. Bu insanlar

genellikle başarılarını anlatırken, aslında onaylanma ihtiyacı duyarlar. Onlar için konuşma bir paylaşım değil, bir “kendi imajını parlatma” aracıdır.

Akıllı ve duyarlı insanlar, bireysel sınırların ötesine geçer ve toplumun genel refahıyla ilgilenir. Konuşmalarında eğitime, çevreye, adalete, ekonomik sorunlara veya kültürel değerlere yer verirler. Amaçları sadece konuşmak değil, farkındalık üretmek, çözüm önermek ve gelişimi desteklemektir. Bu kişiler empati sahibidir. Başkalarının acılarını da, sevinçlerini de kendi gerçekliği gibi hisseder. Onların sohbetleri ilham verir, düşündürür ve harekete geçirir.

Konuşmalar bir ayna gibidir. Dedikodular, içi boş bir merakın ve güvensizliğin ürünüdür. Sürekli kendinden bahsetmek, benmerkezci bir yaşamın belirtisidir. Ancak toplumun meseleleri üzerine düşünen, konuşan ve çözüm arayan insanlar; hem birey olarak olgunlaşır, hem de topluma katkı sağlar. Kısacası, insan konuşmasıyla büyür, gelişir ya da küçülür. Ne konuştuğuna dikkat et, çünkü karakterin cümlelerinde saklıdır...

Cahil ile Dost Olma!

İnsan sosyal bir varlıktır; hayatını sürdürebilmesi, gelişmesi ve huzur bulması için başkalarıyla ilişkiler kurması kaçınılmazdır. Ancak bu ilişkilerin niteliği, kişinin karakterine, aklına ve niyetine göre değişir. Dostluk, öyle sıradan bir bağ değildir; sevgi, güven, sadakat ve bilgelik üzerine inşa edilmelidir. İşte bu yüzden atalarımızdan bugüne gelen şu öğüt, her çağda geçerliliğini korur: **“Cahil ile dost olma.”**

Cahilliğin tanımını yapmıştık. Kuran-ı Kerim’de cehalet bir karanlık olarak tasvir edilir. Nitekim Yüce Allah şöyle buyurur: **“Onların çoğu zandan başka bir şeye uymaz. Zan ise haktan bir şey ifade etmez. Allah onların yapmakta olduklarını çok iyi bilendir.”** (Yunus Suresi: 36. Ayet)

Cahil kişi, zanla hareket eder, bilgiye değil varsayımlara dayanır. Duygularıyla düşünür, öfkesine hakim olamaz, sorgulamaz. Bu da onu hem kendi hayatında hem de çevresinde zarar verici bir konuma getirir. Cahilin dostluğu, dibi görünmeyen bir kuyu gibidir. Sana iyilik yaptığını zannederken büyük kötülöklere sebep olabilir. Sır tutamaz, fitneye açıktır, yanlış anlaşılır, seni de yanlış anlar. Hatta sana olan sevgisi bile bazen zarar verir, çünkü aklıyla değil, duygularıyla hareket eder. Kuran’da cehaletin zararlarına karşı açık bir uyarı vardır: **“Rahmân’ın kulları, yeryüzünde tevazu ile yürürler ve cahiller onlara laf attığında ‘Selam’ der geçerler.”** (Furkan Suresi: 63. Ayet) Bu ayette, olgun ve bi-

linçli Müslümanlara, cahillerle tartışmaya girmemeleri, onları muhatap almamaları tavsiye edilir. Çünkü cahil ile girilen her tartışma, karanlığa çekilen bir adım olabilir. Hazreti Ali, cehaletle dostluğun zararını şöyle ifade eder: **“Cahil bir kimse ile dostluk kurma; ya sana zahmet verir ya da seni rezil eder.”**

Gerçek dost, seni korur, hatalarını söyler, seni hakikate yönlendirir. Cahil ise seni ya kendi cehaletine ortak eder ya da yıkıma sürükler. Dostluk, yalnızca sevgi ile değil, aynı zamanda **hikmet, basiret ve ahlak** ile yürütülür. İnsan kiminle dostluk kurduğuna dikkat etmelidir. Zira Hazreti Peygamber şöyle buyurmuştur: **“Kişi, dostunun dini üzeredir. Öyleyse her biriniz kiminle dostluk ettiğine dikkat etsin.”** (Ebû Dâvûd, Edeb, 16)

Bu nedenle dostlukta ölçü, sadece kalp bağı değil; akıl ve karakter birliğidir. Cehaletle dostluk, bilgeliğin ışığını örter. Bu yüzden cahil ile dost olmaktan sakınmak, hem dünya hem ahiret huzurunun bir parçasıdır...

Duyarsızlık!

Günümüzde toplumsal ilişkilerin giderek karmaşıklaştığı, bireylerin yoğun stres ve bilgi bombardımanı altında yaşadığı bir dünyada "duyarsızlık" kavramı her zamankinden daha fazla gündeme gelmektedir. Peki, duyarsızlık nedir? Neden ortaya çıkar? Ve toplum üzerindeki etkileri nelerdir?

Duyarsızlık, en basit haliyle, bir bireyin çevresindeki olaylara, insanlara, duygulara ya da sorunlara ilgisiz kalması, tepki vermemesi durumudur. Empati eksikliği, duygusal mesafe ve kayıtsızlık gibi unsurlar duyarsız davranışların temelinde yatar. Bu durum bireysel olabileceği gibi, toplumsal ölçekte de gözlemlenebilir. Duyarsızlık birçok faktöre bağlı olarak gelişebilir:

Yoğun bilgi ve uyarana maruz kalma: Sürekli haber akışı, felaket haberleri ve sosyal medyadaki içerik yoğunluğu, bireyde "duyarsızlık eşliğini" yükseltebilir. Bu da kişinin zamanla hiçbir şeye yeterince tepki verememesine yol açar.

Toplumsal normlar ve bireyselleşme: Modern toplumlarda bireycilik ön plana çıktıkça, insanlar kendi sorunlarına odaklanma eğilimi gösterir. Bu da başkalarının yaşadığı sıkıntılara karşı ilgisiz kalmayı beraberinde getirir.

Travma ve duygusal yorgunluk: Sürekli olumsuz durumlara maruz kalan bireyler, bir tür savunma mekanizması olarak duygusallaşıp içe kapanabilir ve zamanla duyarsızlaşabilir.

Duyarsızlık sadece bireyin ruh halini değil, aynı zamanda toplumun genel işleyişini de olumsuz etkiler. Empati eksikliği, sosyal dayanışmayı zayıflatır. Toplumsal sorunlara karşı tepkisiz kalan bir kitle, adaletsizliklerin ve eşitsizliklerin sürmesine zemin hazırlar. Sessiz kalınan her sorun, daha büyük krizlerin doğmasına neden olur.

Evet, duyarsızlığa karşı en büyük panzehir farkındalıktır. Bireyler; empati kurma yeteneklerini geliştirdikçe, küçük yardımlarla büyük değişimlere yol açabileceklerini fark ettikçe, duyarlılık da artacaktır. Eğitim, sanat, edebiyat ve sivil toplum faaliyetleri bu konuda güçlü araçlardır. Duyarsızlık, çağımızın en sinsi sorunlarından biridir. Ancak bu durum kader değildir. Her birey, kendi çevresine karşı daha dikkatli ve sorumlu davranarak bu zinciri kırabilir. Unutulmamalıdır ki, bir insanın acısına kayıtsız kalan, insanlığını yitirir...

Nankörlük!

İnsanoğlu yaratılışı gereği aciz, muhtaç ve unutkandır. Rabbinin kendisine lütfettiği sayısız nimeti zamanla unuttur, onları sanki kendi çabasıyla elde etmiş gibi zanneder. İşte bu durum, Kuran'da ve hadislerde sıkça uyarılan nankörlük (küfrân-ı nimet) halidir.

Yüce Allah, Kuran'da nankörlüğü şirke birlikte anmış, nankör insanın dünya ve ahiret hüsrânına sürükleneceğini bildirmiştir: **"Şüphesiz insan, Rabbine karşı pek nankördür." (Âdiyât Suresi: 6. Ayet)** Bu ayet, nankörlüğün insanın fitratında olabileceğini, ancak bunun farkına varıp düzeltmeyenin helak olacağını açıkça belirtir. Bir başka ayette Rabbimiz şöyle buyurur: **"Allah'ın nimetini tanıyıp durdukları hâlde inkâr ettiler; çoğu da kâfirdir." (Nahl Suresi: 83. Ayet)**

Nankörlük, burada Allah'ın nimetini tanımasına rağmen onu inkar etmek, şükretmemek olarak ifade edilmiştir. Zira nimetleri inkar etmek, insanı şirke kadar götürebilecek büyük bir ahlaki zaafiyet olarak görülür. Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem), nankörlüğün hem insanlar arası ilişkileri zedeleyen hem de Allah ile kul arasındaki bağı koparan büyük bir günah olduğunu şöyle bildirmiştir: **"Cehennemlik kadınların çoğu, kocalarına karşı nankörlüklerinden dolayı oraya girerler. Kendisine ömrü boyunca iyilik ettiğin hâlde senden bir kötülük görse, 'Senden hiç hayır görmedim!'**

der." (Buhârî, İmân, 21) Bu hadis, nankörlüğün sadece Allah'a değil, insanlara karşı da gösterilmesinin ne kadar çirkin ve tehlikeli olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Başka bir hadis-i şerifte Peygamber Efendimiz şöyle buyurmuştur: **"İnsanlara teşekkür etmeyen, Allah'a da şükretmiş olmaz." (Tirmizî, Birr, 35)** Buradan da anlaşılıyor ki, insanlar arası minnet duygusunun kaybolması, zamanla Allah'a karşı da şükürsüzlüğe dönüşebilir. Nankörlük sadece ahlaki bir eksiklik değil, aynı zamanda imanı zedeleyen bir tutumdur. Kuran'da Rabbimiz, nimetlerini hatırlatarak şükreden kullarını övmüş, nankörleri ise azapla uyarmıştır: **"Eğer şükrederseniz, elbette size daha fazla veririm. Ama nankörlük ederseniz, şüphesiz azabım çok çetindir." (İbrahim Suresi: 7. Ayet)**

Şükür, sadece dil ile değil; kalp ile hissetmek, amel ile göstermekle tamamlanır. Nimeti verenin Allah olduğunu bilmek ve onu yerli yerince kullanmak da şükürün bir parçasıdır. Nankörlük, insanın hem Rabbine hem de insanlara karşı sergilediği büyük bir vefasızlıktır. Hem dünya hayatında huzursuzluk kaynağıdır hem de ahirette ağır bir vebaldir. Nankörlükten korunmanın en etkili yolu, her halükarda şükretmeyi öğrenmek, Allah'ın ve kulların hakkını teslim etmektir. Unutmayalım ki; nimete şükür artırır, nankörlük ise nimeti azaltır.

Fitne!

İslam'da "fitne" kelimesi birçok anlama gelmektedir: im-tihan, deneme, sapkınlık, karmaşa, ayrılık, hatta bazen kü-für ve zulüm. Kuran ve hadislerde geçen bağlamlara göre, fitne çoğu zaman insanları Allah'ın yolundan alıkoyan, top-lumları ifsat eden büyük bir tehlike olarak sunulur. Kuran'da "fitne" kelimesi farklı türevleriyle yaklaşık 60 yerde geçer. Bu kelime bazen bir "imtihan" anlamında, bazen de bir "boz-gunculuk ve sapkınlık" anlamında kullanılır.

"Fitne, öldürmekten daha kötüdür." (Bakara Suresi: 191. Ayet) Buradaki fitne, inananlara yapılan baskı, zulüm ve dinlerinden döndürme çabasıdır. Bu, Allah katında adam öldürmekten bile daha büyük bir suçtur. Peygamber Efen-dimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem), özellikle kıyamet yaklaştıkça artacak olan fitneler konusunda ümmetini defalarca uyarmıştır. **"Öyle bir zaman gelecek ki, kişi mümin olarak sabaha erecek, akşama kafir olarak girecek. Akşam mü-min olup sabah kafir olacak. O zaman malınızı değil, dininizi korumaya bakın."** (Müslim, İman, 186) Bir başka hadis: **"Fitne zamanında oturan, ayakta durandan hayırlıdır. Ayakta duran, yürüyenden hayırlıdır. Yürüyen, koşandan hayırlıdır."** (Buhari, Fiten, 5)

Bu hadislerde, fitne zamanlarında aceleci davranmanın, taraf tutmanın ya da olayları kıskırtmanın tehlikesine işaret edilir. En hayırlısı, sabırla ve akılla yaklaşmak, fitneye karışmamaktır. Fitne, insanın iç huzurunu bozan, toplumun dengesini altüst eden, dostu düşmana çeviren, gerçeği gölgede bırakan bir karmaşadır. Sessiz gelir, fark edilmez ama kök saldıığında ortalığı yakar geçer. Bazen bir sözle başlar, bazen bir dedikoduyla büyür, bazen de suskunlukla derinleşir. Fitne, sadece olayların kendisi değil, olaylara yüklenen niyetlerle de beslendiğinde daha da tehlikeli bir hal alır.

Bir toplumu içeriden çökerten şey, genellikle dış saldırı değil; fitnedir. İnsanlar birbirine güvensizlik duymaya başlar. Kardeşlik yerini şüpheye bırakır. Gerçek, yerini söylenilere terk eder. Haklı olan değil, sesi çok çıkan haklı gibi görünür. Oysa fitnenin en güçlü yanı, hakikati bulanık göstermesidir. Fitne zamanlarında doğruyu bulmak zorlaşır. Herkes kendi penceresinden bakar, kendi hakikatini oluşturur. Kalpler birbirinden uzaklaşır. Oysa insanı ayakta tutan en önemli şey, kalpler arasındaki bağıdır. Bu bağ kopduğunda, toplum olarak bir arada durmak da mümkün olmaz.

Modern çağda medya, ideolojiler, çıkar çatışmaları, sosyal adaletsizlik ve cehalet gibi unsurlar da birer fitne aracına dönüşebilmektedir. Bugünün fitneleri, sadece fiziksel değil; düşünsel ve duygusal yıpratmalarla da imanları sarsmaktadır. İnançların sulandırılması, hak ile batılın karıştırılması, ümmetin dağılması bu dönemin en büyük fitnelerindendir. Fitneye karşı en güçlü silah, basirettir. Yani doğruyu yanlışın içinde ayıklayabilme yeteneği. Bu da ancak

sükunetle, akıl ile ve derin düşünmeyle mümkündür. Fitneye kapılanlar genellikle duygularıyla hareket eder. Oysa fitne karşısında sakin kalmak, susulması gereken yerde susmak, konuşulması gereken yerde de hakkı söylemek gerekir.

Günümüzde bilgi çok ama hikmet az. Herkes konuşuyor ama az kişi dinliyor. İşte bu ortamlar, fitnenin en kolay yayıldığı zeminlerdir. Çünkü fitne, karmaşayı sever. Netlikten hoşlanmaz. Belirsizlik onun en verimli toprağıdır. Bu yüzden bugün belki de en büyük görevimiz, önce kendi içimizde netleşmek, sonra da etrafımıza bu netliği yansıtmaktır. Unutmamak gerekir ki fitne, sadece kargaşayı değil, ahlaki çöküşü de beraberinde getirir. Güvensizlik, çıkarıcılık, ikiyüzlülük, korkaklık ve hatta zulüm; hepsi fitne ortamlarında büyür. Bu yüzden fitneye mücadele etmek, sadece bir meseleye karşı durmak değil; aslında bir karakter meselesidir.

Fitne, sadece bir sınav değil; imanı zedeleyen, toplumu bölen, hak ile batılı karıştıran çok yönlü bir musibettir. Kuran ve sünnet ışığında fitneye karşı uyanık olmak, özellikle bugünün bilgi kirliliği çağında her Müslüman için farzdır. Fitnelerle dolu zamanlarda en güvenli yol, Peygamber'in öğretilerine sarılmak, istikamet üzere kalmaktır. **“Rabbimiz! Kalplerimizi doğru yola ilettikten sonra saptırma.” (Âl-i İmrân Suresi: 8. Ayet)**

Ahlaki Felaketler!

İslam ahlakı, bireyin iç dünyasını arındırmayı ve toplum hayatını barış içinde sürdürmeyi hedefler. Ancak bazı kötü huylar vardır ki hem bireyin hem de toplumun huzurunu derinden sarsar. Bunların başında **iftira, kin, nefret, yalan ve merhametsizlik** gelir.

İftira, bir kişiye işlemediği bir suçu isnat etmektir. Bu, hem kul hakkıdır hem de büyük bir günah olarak kabul edilir. Kuran'da şöyle buyrulur: **"Kim bir günah veya suç işler de sonra bunu bir suçsuzun üzerine atarsa, şüphesiz büyük bir iftira ve açık bir günah yüklenmiş olur."** (Nisa Suresi: 112. Ayet)

Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: **"Bir kimse, bir mümine, onda olmayan bir kusuru isnat ederse, Allah onu cehennem köprüsünde tutar; ta ki söylediği sözden kurtuluncaya kadar."** (Ebu Davud, Edeb 40)

İftira, bireyin haysiyetine saldırıdır ve kul hakkı doğurduğu için tövbesi sadece Allah'a değil, aynı zamanda iftiraya uğrayan kişiye karşı da tevbe ve helallik dilemeyi gerektirir.

Kin ve nefret, kalbi karartan, insanı intikama yönlendiren duygulardır. Müminin kalbi bu kirlerden arınmış olmalıdır. Kuran şöyle der: **“Ey iman edenler! Bir topluma olan kininiz sizi adaletsizliğe sevk etmesin. Adil olun. Bu, takvaya daha yakındır.”** (Maide Suresi, 8. Ayet)

Resülullah şöyle buyurmuştur: **“Mümin kin tutmaz.”** (Tirmizî, Birr 59) Kin tutmak, affediciliği öldürür ve toplumsal barışı bozar. Müslüman, affetmeyi bilen, kalbini nefretten arındıran kişidir.

Yalan, İslam ahlakında en çirkin davranışlardan biridir. Doğruluk, müminin en belirgin vasfı iken yalan, münafıklığın alametidir. Kuran'da buyrulur: **“Şüphesiz Allah, yalan söyleyenleri doğru yola iletmez.”** (Zümer Suresi: 3. Ayet)

Hadis-i şerif: **“Yalandan sakının. Çünkü yalan, günaha; günah ise cehenneme götürür.”** (Buhârî, Edeb 69; Müslim, Birr 105) Yalan, güveni sarsar, ilişkileri bozar ve toplumun temelini çökertir. Bu sebeple mümin, daima doğru sözlü olmalıdır.

Merhamet, Allah'ın rahmetinin yeryüzündeki yansımasıdır. Merhametsiz insan, hem kendine hem de başkasına zulmeder. Peygamberimiz şöyle buyurur: **“Merhamet etmeyene merhamet olunmaz.”** (Buhârî, Tevhîd 2; Müslim, Fedâil 66) Bir başka hadis-i şerifte Peygamber efendimiz şöyle buyurmuştur: **“Siz yerdekilere merhamet edin ki göktekiler de size merhamet etsin.”** (Tirmizî, Birr 16)

Mümin, yetime, düşküne, hayvana hatta doğaya karşı bile merhametlidir. Merhametsizlik, kalbi taşlaştırır ve kişinin maneviyatını öldürür.

İftira, kin, nefret, yalan ve merhametsizlik gibi kötü huylar, bireyin kalbini ve toplumun yapısını bozar. İslam, bu hastalıklarla mücadele etmeyi ve kalbi arındırmayı emreder. Çünkü temiz bir kalp, Allah'a yaklaşmanın, huzurlu bir toplum da İslam'ın yaşanabilirliğinin temelidir. Bu kötü huylardan uzak durmak, hem bireysel hem toplumsal kurtuluşun anahtarıdır. Dua, tövbe, ilim ve salih amellerle temiz bir kalbe ulaşmak mümkündür...

Yalanın Kucağında Büyüyen Bir Canavar: Dedikodu!

Toplumların en eski hastalıklarından biri olan dedikodu, ne yazık ki zamanla sıradanlaşmış, hatta çoğu zaman masum bir sohbet türü gibi kabul edilmiştir. Oysa dedikodu, temelinde yalan barındıran, kişilere zarar veren ve ilişkileri yıpratan bir davranış biçimidir. “Yalan, dedikodunun anasıdır” desek yeridir; zira bir söylentiye dedikoduya dönüştürebilmek için çoğu zaman gerçeğe eğilip bükülmüş, çarpıtılmış bilgiler gerekir. Bu da yalanın devreye girmesi demektir.

Dedikodu yapabilmek için genellikle tek bir gerçek yetmez. O gerçek süslenir, abartılır, yeni “bilgiler” eklenir. İşte bu süreçte kişi farkında olmadan ya da bile isteye yalan üretmeye başlar. Bir olayı olduğundan farklı anlatmak, boşlukları kendi kafasından doldurmak, duyduğu bir cümleyi başka bir anlamla aktarmak... Bunların her biri, dedikodunun içinde gizli gizli büyüyen yalanlardır.

Dedikodunun beslendiği üç ana kaynak vardır: türetmek, eklemek ve çarpıtmak. Türetmek, olmayanı var gibi göstermek. Ekleme, gerçeğe süs katmak. Çarpıtmak ise doğruyu eğip bükerek farklı bir anlama sokmaktır.

Bunların hepsi doğrudan yalan söylemek olmasa da, gerçeği bozduğu için özünde yalana kapı aralar. Peki neden dedikodu yaparız? Bu sorunun birçok psikolojik cevabı olabilir: İlgi çekmek, kendini önemli hissetmek, bir gruba ait

olmak ya da başkalarının hataları üzerinden kendini aklamak... Ancak hangi neden olursa olsun, dedikodu her zaman bir başkasının imajını, onurunu ya da mahremiyetini zedeler. Toplum olarak bu konuda daha bilinçli olmamız gerekiyor. Çünkü bir kişiyi yalanla itibarsızlaştırmak sadece o kişiye değil, aynı zamanda toplumsal güven duygusuna da zarar verir. Dedikodu; dostlukları, aile bağlarını, iş ilişkilerini ve hatta toplumdaki adalet algısını çürütür. Rabbimiz Kur'an'da şöyle buyurmaktadır: **"Ey iman edenler. Zannın çoğundan kaçının. Çünkü zannın bir kısmı günahtır. Tecessüs etmeyin (birbirinizin gizlisini-kusurunu araştırmayın). Kiminiz de kiminizin gıybetini yapıp-arkasından çekiştirmesin. Sizden biriniz, ölü kardeşinin etini yemeyi sever mi? İşte bundan iğrenip-tiksindiniz. (O halde gıybetten de tiksinişiniz) Allah'tan korkup-sakının. Hiç şüphesiz Allah Tevab'dır (tevbeleri kabul edendir), Rahim'dir (rahmetiyle çok esirgeyendir)."** Hucurât Suresi: 12. Ayet)

Sonuç olarak, dedikodu masum bir eğlence değil, farkında olmadan işlenen bir tür sosyal şiddettir. Ve bu şiddetin ilk tohumu her zaman yalandır. Eğer daha sağlıklı, daha güvenilir ilişkiler kurmak istiyorsak, önce doğruluğa ve dürüstlüğe sadık kalmalıyız. Dedikodunun değil, empati ve anlayışın diliyle konuşmayı tercih etmeliyiz.

Fikirlere Değil, İnsana Saygı!

Dünyanın en sarsıcı suskunluğu, yanlış bir fikre sırf “saygı” adına ses çıkarmamaktır. “Her fikre saygı duymalıyız” cümlesi, kulağa hoş gelen ama içinde büyük bir çürüme taşıyan bir yalandır. Fikirlere saygı olmaz; saygı, düşünebilen, hissedebilen, hata yapabilen insana olur. Fikirlerse sorgulanmak, tartışılmak, hatta gerektiğinde yok edilmek içindir. Tarihte her büyük baskı rejimi, önce kendi fikirlerini kut-sallaştırdı. Kimi fikirler “eleştirilemez” ilan edildiğinde, düşünce özgürlüğünün celladı çağrılmış olur. Nazizm bir fikirdi. Irkçılık bir fikirdir. Kadınların ikinci sınıf insan olduğunu savunmak bir fikirdir. “Her fikre saygı” gibi gözükken bu nötr-lük maskesi, işte bu karanlık fikirlerin arkasına gizlenir. Eğer fikirler tartışılmazsa, hatalar tekrarlanır. Eğer fikirler kut-sallaştırılırsa, insanlar sorgulamayı unutur. O yüzden “fikre saygı” adı altında, suskunluk bir erdem değil; korkaklıktır.

Bir insan, yanlış bir düşünceyi savunabilir. Ona saygı duyarız çünkü o da bizim gibi düşünme hakkına sahip bir bireydir. Ama o insanın düşüncesi, insanlık onurunu çiğni-yorsa, gerçeği eğip büküyorsa, nefret yayıyorsa, o düşün-ceye karşı savaşmak bir haktır. Hatta bir görevdir. Bir dok-torun yanlış teşhisine “saygı duyalım” diyebilir miyiz? Hayır. Doğru bilgiyle düzeltiriz. Aynı şey fikirler için de geçerlidir. Bir fikri eleştirmek, ona karşı çıkmak, yok etmeye çalışmak; insan onurunu, hakikati ve ilerlemeyi savunmaktır.

Toplum, farklı fikirlerin çatışmasıyla gelişir. Ama bu çatışma, fikirleri eşit konuma getirmez. Her fikir eşit değildir. Bilimsel gerçeklerle çelişen, insan haklarını çiğneyen, şiddeti savunan fikirlerin yaşama hakkı yoktur. Bu fikirler "saygı" değil, muhalefet ister. Özgür düşünce ortamı, her fikrin desteklenmesi değil, her fikrin sınanmasıyla mümkündür. Doğruyu bulmak, yanlışla hesaplaşmayı gerektirir. Bu yüzden fikirler arasında ayıklama yapmak, ilerlemenin temelidir. Sorgulanmamış fikir, yozlaşır. Dokunulmazlık verilen fikir, dogmaya dönüşür. Ve dogmalar, düşüncenin mezar taşıdır.

Bugün "fikre saygı" kisvesiyle, eleştiriden muaf tutulan pek çok zararlı görüş, toplumu içten içe çürütüyor. Kimse sesini çıkaramıyor çünkü karşılığında "saygısız" yaftası yapıştırılıyor. Örneğin; Kemalizm! Oysa suskunluk, kötülüğün en büyük müttefikidir. Cesaretin sustuğu yerde, adalet çürür. Fikre karşı çıkmak, insanı aşağılamak değildir. Tam tersine, onu ciddiye almaktır. Ona "daha iyisi mümkün" demektir. İnsanlar hata yapar. Hatalar fikirlere yansır. Bu yüzden fikirleri savunmak değil, sınamak gerekir.

Fikirleri kutsallaştıran toplumlar, zamanla düşünmeyi unutur. Bizler insanız, fikirlerimizin efendisi olmalıyız; kölesi değil. Her fikre saygı değil; her insana saygı gerekir. Fikirlere ise sorgulama, meydan okuma ve gerektiğinde reddetme hakkı tanınmalıdır. Çünkü hakikate ancak o zaman yaklaşırsınız...

Kirlenmek Güzeldir Mi Dediniz?

Yıl olmuş bilmem kaç, insanlık Mars'a koloni kurmanın derdine düşmüş, hala burada çamurun içine düşmeyi erdem sananlar var. "Kirlenmek güzeldir" diyerek milyonların zihnine attığınız o slogan, sadece deterjan satmadı. Aynı zamanda kirli düşünceyi, özensiz yaşamı, vurdumduymazlığı da meşrulaştırdı. Tebrik ederim; bir cümleyle hem tembelliği, hem hoyratlığı, hem de görgüsüzlüğü paketleyip "özgürlük" diye sattınız.

Reklam filmlerinde çocuklar neşeyle çamura bulanıyor, anneleri gülümsüyor, fon müziği neşeli... Ne güzel değil mi? Ama o "kir" sadece pantolonda kalmıyor. Zihinlere de sıçırıyor. "Nasıl olsa temizlenir" rehabetiyle çevreyi kirletmeyi, doğaya hoyrat davranmayı, sokakta yere çöp atmayı, masa başında kalemmini emip yere tükürmeyi olağanlaştırıyor.

Bir dakika durup düşünelim: Kirlenmek güzeldir diyen kim? Bir reklam ajansı. Hedef ne? Deterjan satmak. Ama toplumun algısına yapılan tahribatın telafisi hangi çamaşır makinesinde yıkanacak? Bu slogana alkış tutanlar, çocuğu toprağa düşüp pantolonu çamur olunca gülümseyen ideal aile figürünü alkışlıyor. Ama aynı kişiler, çocukları biraz fazla konuşunca "terbiyesiz" diyor. Demek ki kirin bile kabul edilebilir bir versiyonu varmış: Görselse olur, fikirselse olmaz.

O zaman soralım: Gerçek kir nedir? Üzerine dökülen çamur mu, yoksa hiçbir şeyi dert etmeyen, sorumluluktan kaçan, “nasıl olsa biri temizler” diyerek yaşayan bir zihniyet mi? Kirilenmeyi doğallıkla, gelişimle, üreticilikle eşitleyen bu sinsî anlatı, tembelliği özgürlük, sorumsuzluğu serbestlik, laubaliliği doğallık gibi satıyor.

Çocuk toprağa düşsün, evet. Ama kalkmayı da öğrensin. Kendi pisliğini kendi temizlemeyi öğrensin. Sadece üstünü değil, ardında bıraktığı izleri de. Zihinsel kirlenmenin affı yoktur çünkü. Oraya bulaşan, yıllarca kalır. Ve ne deterjan çıkarır, ne sabun. Şimdi kalkıp bir de “Kirlenmek aslında hayatla temas etmektir” falan diyebilirsiniz. Kusura bakmayın ama hayatla temas, çöp kutusuna atmadan sokağa fırlattığın pet şişeyle değil; o şişeyi toplayan işçiye saygı duymakla başlar. Kirli bir çevre, kirli bir ruhun dışavurumudur.

Yani sevgili reklamcılar, pazarlamacılar ve ezber tüketiciler: Kirli olanı “güzel” diye parlatmaya çalışmayın. Parlatınca temizlik olmuyor, sadece cilalanmış bir boşluk oluyor. Ve o boşlukta, vicdan değil sadece alışveriş fişi büyüyor...!

Kurban Bayramı!

Kurban Bayramı, İslam dünyasında Hac ibadetiyle birlikte kutlanan en önemli dini bayramlardan biridir. Her yıl Zilhicce ayının 10. günü başlayan bu mübarek günler, Hazreti İbrahim'in Rabbine olan sarsılmaz teslimiyetinin ve Hazreti İsmail'in örnek sabrının bir nişanesi olarak anılmaktadır. Kurban Bayramı, yalnızca bir ibadet değil; aynı zamanda paylaşmanın, yardımlaşmanın, kardeşliğin ve sosyal dayanışmanın en güçlü tezahürüdür.

Kurban, sözlük anlamı itibariyle "yaklaşmak" demektir. Dini anlamda ise Allah'a yakınlaşma niyetiyle belirli şartları taşıyan hayvanın, usulüne uygun şekilde kesilmesidir. Kurban ibadeti, hem Kuran'da hem de Hadislerde açıkça ifade edilmiştir. Kuran'da kurban ibadeti özellikle şu ayetle sabittir: **"Rabbin için namaz kıl ve kurban kes."** (Kevser Suresi: 2. Ayet) Bu ayette Allah, namazla birlikte kurban kesmeyi emretmiştir. Ayrıca kurbanın şekli değil, arkasındaki niyetin ve takvanın önemli olduğu şu ayette vurgulanmıştır: **"Onların ne etleri ne de kanları Allah'a ulaşır. Allah'a ulaşacak olan sadece sizin takvanızdır."** (Hac Suresi: 37. Ayet) Bu ayetler, kurbanın maddi yönünün değil, Allah rızası için yapılan teslimiyetin öne çıktığını gösterir. Kurban ibadetinin temelinde Hazreti İbrahim'in sadakati ve Allah'a olan teslimiyeti yer alır. Hazreti İbrahim bir rüyasında Allah'ın, oğlu Hazreti İsmail'i kurban etmesini istediğini görür. Bu ilahi emre karşı hem kendisi hem de oğlu büyük bir teslimiyetle boyun eğenler: **"Ey babacığım! Sana emredileni yap. İnşallah beni sabredenlerden bulursun."** (Saffat Suresi: 102. Ayet)

Allah, bu teslimiyet karşısında Hazreti İsmail yerine bir koç gönderir. Bu olay, İslam ümmetine Allah'a olan sadakat ve teslimiyetin en yüce örneklerinden biri olarak miras kalmıştır. Hazreti Muhammed (Sallallahu aleyhi ve sellem) kurban ibadetine büyük önem vermiş ve Müslümanlara da bu ibadeti öğretmiştir. Sahih hadislerde, kurban kesmenin faziletine şöyle işaret edilir: **"Kurban günlerinde, Allah katında kurban kesmekten daha sevimli bir amel yoktur."** (Tirmizî, Edahî,1) Bu hadis, kurban kesmenin bir gelenek değil, önemli bir dini vecibe olduğunu göstermektedir.

Kurban ibadetinin amacı sadece bireysel bir kulluk göstergesi değildir. Aynı zamanda sosyal dayanışma ve yardımlaşmanın zirveye çıktığı bir ibadettir. Kurban etinin üçe bölünerek; bir kısmının ihtiyaç sahiplerine, bir kısmının yakın akrabalara ve bir kısmının da eve ayrılması sünnettir. Bu paylaşım, toplumda kardeşlik bağlarını kuvvetlendirir. Kurban Bayramı, sadece bir hayvan kesme ibadeti değildir. O, Allah'a teslimiyetin, takvanın, sadakatin ve paylaşmanın simgesidir. Kurban, bizleri Hz. İbrahim'in teslimiyetine, Hz. İsmail'in sabrına ve Peygamber Efendimiz'in sünnetine bir adım daha yaklaştırır. Bu bayramda hem Allah'a yaklaşmalı hem de çevremizle dayanışmayı güçlendirmeliyiz. **"Kurbanlarınızı gönülden, ihlasla ve takva üzere kesiniz. Allah, ancak takva ile yapılan ameli kabul eder."** (Maide Suresi: 27. Ayet)

Körlük!

Toplumda "kör" kelimesi genellikle fiziksel bir eksiklikle, yani görme yetisinin yitimiyle eşleştirilir. Ancak, insanın asıl körlüğü sadece gözle değil, gönülle de ilgilidir. İşte tam da bu noktada şu sarsıcı ifade karşımıza çıkar: Kör diye gözleri görmeyene denmez! Asıl kör, yaratılana bakıp Yaratan'ı görmeyendir.

Bu cümle, insanoğlunun sıklıkla gözle gördüğüne kanaat getirdiği dünyayı, aslında ne kadar eksik algıladığını yüzüne çarpan bir kamçı gibidir. Sadece gözle görmek, hakikati kavramaya yetmez. Asıl mesele, görülen her şeyde Yaratan'ın izini, kudretini ve sanatını sezebilmektir.

Nice insan vardır ki, gözleri görmez; ama kalbiyle, vicdaniyla, akıyla âlemleri temaşa eder. Bu insanlar, görmeyenin özüne inmiş kimselerdir. Diğer yanda ise gözleriyle etrafını gören; ama yaratılışın arkasındaki ilahi kudreti, hikmeti, sanatı göremeyen insanlar vardır. Kuran'da bu hakikat şu ayetle dile getirilir: **"Gözler kör olmaz, fakat göğüslerdeki kalpler kör olur."** (Hac Suresi: 46. Ayet)

Bir yaprağın damarlanmasından tutun da bir kar tanesinin geometrisine kadar her şey, yaratılıшта bir maksadın, bir sanatın ve bir sahibin varlığına işaret eder. Lakin bu işaretleri görmek için sadece biyolojik bir gözle değil, içsel bir idrake ihtiyaç vardır. Akıl, kalp ve vicdan üçgeninde çalışan bir bakış, yaratılana bakarak Yaratan'ı görür.

Günümüzde insanlar, ekranlara bakıyor ama manaya gözlerini kapatmış durumda. Tabiatı izliyor ama tesadüf diyor. İnsan bedenindeki mucizeleri çözüyor ama sadece "doğa kanunu" diyor. Bu, gözlerin açık ama ruhun kör olmasıdır. Bu, hakikatin yanı başında yaşarken ondan habersiz olmaktır.

Gerçek görme, sadece ışığı algılamak değil, anlamı idrak etmektir. Her yaratılış bir mesaj, her detay bir imza, her hayat bir kelimedir. Bunları okuyabilmek için gözden öte gönüle, duyuştan öte idrake ihtiyaç vardır. Asıl körlük, anlamayan kalbin ve hakikati göremeyen aklın körlüğüdür. Öyleyse bir daha düşün: Görüyor musun, yoksa sadece bakıyor musun?

Takva Nedir?

Takva, İslam dininde temel bir kavramdır ve müminin hayatını Allah'ın rızasına uygun bir şekilde şekillendirmesini ifade eder. Kuran'da birçok ayette takvadan bahsedilmesi, bu kavramın ne kadar önemli olduğunu açıkça gösterir. Takva, sadece dış görünüşteki bir dindarlık değil, kalpte kök salan bir bilinç, sorumluluk ve Allah'a karşı saygı dolu bir duruştur.

Sözlükte takva; korunmak, sakınmak, kendini tehlikelerden uzak tutmak anlamlarına gelir. Arapça kökenli "v-k-y" kökünden gelir. Terim olarak ise takva; Allah'ın emirlerini yerine getirip, yasaklarından sakınarak kişinin kendini Allah'ın gazabından koruması anlamına gelir. Bu, hem içsel bir bilinç hem de dışsal bir davranış disiplini olarak karşımıza çıkar.

Kuran'da takva kelimesi ve türevleri yüzlerce ayette geçer. Takva, Allah katında insanların değer ölçüsü olarak belirtilmiştir: **"Ey insanlar! Sizi bir erkek ve bir dişiden yarat-tık. Birbirinizle tanışmanız için sizi kavimlere ve kabilelere ayırdık. Şüphesiz Allah katında en üstün olanınız, takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah her şeyi bilendir, her şeyden haberdardır."** (Hucurât Suresi: 13. Ayet) Bu ayet gösteriyor ki, ırk, soy, mal, mülk gibi dünyevî unsurlar değil; insanın Allah'a karşı duyduğu saygı ve sorumluluk bilinci, yani takvası, asıl değeri belirler. Peki takva neleri gerektirir?

İhlas (samimiyet): Allah için yapılan her işte samimi olmak.

Farzlara bağlılık: Namaz, oruç, zekat gibi ibadetleri titizlikle yerine getirmek. **Günahlardan sakınmak:** Özellikle büyük günahlardan uzak durmak.

Kalp temizliği: Kin, kibir, haset gibi kötü duygulardan arınmak.

Dünya ile ölçülü bir ilişki: Dünyaya değil, ahirete yönelmek.

Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) Ceb-rail hadisinde takvayı şöyle tanımlar: **“Allah’ı görüyormuş gibi ibadet etmendir; her ne kadar sen O’nu görmesen de, O seni görüyor.”**

Bu tanım, takvanın zirvesidir. Yani takva, ihсан bilinciyle yaşamak, her an Allah’ın huzurundaymış gibi bir hayat sürmektir. Takva sahiplerinden örnekler şöyledir:

Hazreti Ebu Bekir: Malını Allah yolunda feda etmesiyle tanınır. Onun takvası, cömertliği ve sadakatiyle görülür.

Hazreti Ömer: Adaletiyle ünlüdür. Takvası, yönetiminde bile Allah’a karşı sorumluluğu elden bırakmamasıyla ortaya çıkar.

Hazreti Ali: Hem ilim hem de ibadetteki derinliğiyle takva sahibi bir önderdir.

Takva, bir müminin en yüce özelliğidir. Allah ile kul arasındaki ilişkiyi sağlamlaştıran, insanın hem bu dünyada hem de ahirette huzurlu olmasına vesile olan bir yaşam biçimidir. Takva, sadece bir kavram değil; bir hayat tarzıdır. Kişi, her anını Allah'ın rızasına uygun yaşamaya gayret ettikçe, takva sahibi olur...

Tevekkül Nedir?

İnsanoğlu hayatı boyunca türlü zorluklar, belirsizlikler ve imtihanlarla karşılaşır. Bu zorluklar karşısında kalbinin sü-kunetini koruyabilmesi, Allah'a olan güvenine ve teslimiye-tine bağlıdır. İşte bu güven ve teslimiyetin adı tevekküldür. Tevekkül, sadece bir teslimiyet değil; sebeplere sarılmakla birlikte sonucu Allah'a bırakmak demektir.

Tevekkül, kelime anlamı itibarıyla bir işi başkasına ha-vale etmek, güvenmek demektir. İslami literatürde ise te-vekkül, kulun üzerine düşen görevleri yerine getirdikten sonra neticeyi Allah'a bırakması ve O'na tam anlamıyla gü-venmesidir. Yani tevekkül, çalışmadan, gayret etmeden elini kolunu bağlayarak beklemek değildir. Bilakis, insanın tüm imkanları seferber edip sonucu Allah'a havale etmesi-dir.

Kuran'da tevekkül, birçok ayette övülen bir davranış ola-rak zikredilmiştir. Müminlerin temel vasıflarından biri olarak Allah'a güvenmeleri gösterilmiştir: **“Kim Allah'a tevekkül ederse, O ona yeter.” (Talâk Suresi: 3. Ayet)** Bu ayet, tevekkülün en özlü tanımını sunar. Allah'a güvenen bir kul, asla yalnız değildir. Rabbimiz, onun için yeterlidir.

Bir başka ayette ise şöyle buyrulur: **“Eğer mümin ise-niz, yalnız Allah'a tevekkül edin.” (Al-i İmran Suresi: 160. Ayet)** Bu ayet, tevekkülün imanla doğrudan ilişkili olduğunu göstermektedir. Gerçek tevekkül, sağlam bir imanla müm-kündür.

Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) tevekkülünü sadece sözle değil, hayatıyla da en güzel şekilde örneklemiştir. Bir hadiste şöyle buyurmuştur: **“Eğer siz Allah’a hakkıyla tevekkül etseydiniz, O size kuşlara rızık verdiği gibi rızık verirdi. Kuşlar sabah aç çıkar, akşam tok dönerler.”** (Tirmizî, Zühd, 33) Bu hadis, tevekkülün tembellik değil, gayretle birlikte olması gerektiğini açıkça ifade eder. Kuşlar bile rızıkını aramak için çaba gösterir. Tevekkül eden insan da çalışır, arar, sorar ama sonucu Allah’a bırakır.

Tevekkül, sebeplerle çatışmaz; bilakis sebeplere sarılmayı tamamlar. Ashab-ı Kiram’dan biri, Peygamber Efendimiz’e gelip **“Deveyi bağlayayım mı, yoksa tevekkül mü edeyim?”** diye sorduğunda Efendimiz şöyle buyurdu: **“Önce deveni bağla, sonra tevekkül et.”** (Tirmizî, Kıyamet, 60) Bu hadis, tevekkülün ihmal değil, bilinçli bir sorumluluk anlayışı olduğunu öğretir. Tevekkül, insana hem psikolojik hem de ruhsal bir denge kazandırır. Korkuyu, endişeyi azaltır; kalbe huzur verir. Çünkü kişi bilir ki, çabası ne olursa olsun, sonucu belirleyecek olan Allah’tır. Tevekkül eden bir mümin: karşılaştığı zorluklar karşısında panik yapmaz. Başarısızlık durumunda isyana düşmez. Başarıyı sadece kendine mal etmez. Tevekkül, aynı zamanda sabırla da iç içedir. Sabreden bir kul tevekkül eder, tevekkül eden bir kul sabreder.

Tevekkül, imanın bir tezahürüdür. Mümin, hem çalışır hem dua eder hem de sonucu Allah’tan bekler. Tevekkül, insanı kibirden uzaklaştırır, tevekkülle Allah’a yönelen bir kalp, huzur bulur. Bugünün belirsizliklerle dolu dünyasında

tevekkül, müminin en büyük sığınağıdır. Unutmayalım ki:
“Allah, tevekkül edenleri sever.” (Al-i İmran Suresi: 159.
Ayat)

Sabır: Kara Bir Diken!

“Sabır kara diken” ifadesi, sabrın zorluğunu ve derinliğini anlatan etkileyici bir benzetmedir. Bu benzetme, sabrın acı veren ama sonunda huzur ve olgunluk getiren bir süreç olduğunu vurgular. İslam'da sabır, müminin en temel ahlaki erdemlerinden biri olarak kabul edilir ve Kuran ile hadislerde sıkça övülür.

Şeyh Edebali'nin **“Sabır, kara bir diken i yutmak, diken iğini parçalayıp geçerken de hiç ses çıkarmamaktır”** sözü, sabrın hem fiziksel hem de ruhsal boyutunu anlatır. Bu söz, sabrın sadece dayanmak değil, aynı zamanda içsel bir mücadele olduğunu gösterir.

Kuran, sabrı müminin en değerli silahı olarak tanımlar. Bakara Suresi'nde şöyle buyrulur: **“Ey iman edenler! Sabır ve namazla yardım dileyin. Şüphesiz Allah sabredenlerle beraberdir.” (Bakara Suresi: 153. Ayet)** Bu ayet, sabrın sadece bireysel bir erdem değil, aynı zamanda Allah'ın yardımına vesile olan bir davranış olduğunu belirtir. Ayrıca, yine Bakara Suresi'nde: **“Andolsun, sizi biraz korku, açlık ve mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabredenleri müjdele.” (Bakara Suresi: 155. Ayet)** Bu ayet, sabrın hayatın kaçınılmaz zorlukları karşısında gösterilmesi gereken bir tutum olduğunu ve bu tutumun mükafatının büyük olduğunu ifade eder.

Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem), sabrı müminin en önemli özelliklerinden biri olarak tanımlar. Bir

hadis-i şerifte şöyle buyurmuştur: **“Müminin işi ne hoştur! Çünkü her işi hayırdır. Bu özellik sadece mümine mahsus- tur. Bir nimetle karşılaşırsa şükreder, bu onun için hayır olur. Bir musibete uğrarsa sabreder, bu da onun için hayır olur.” (Müslim, Zühd, 64)** Bu hadis, sabrın müminin hayatındaki merkezi rolünü ve her durumda hayır getiren bir tutum olduğunu vurgular.

Sabır, sadece pasif bir bekleyiş değil, aynı zamanda aktif bir direniştir. İslam’da sabır, zulme karşı sessiz kalmak değil, adalet için mücadele ederken metanetli olmaktır. Bu, sabrın hem bireysel hem de toplumsal bir sorumluluk olduğunu gösterir. “Kara diken” benzetmesi, sabrın acı veren ama sonunda olgunluk ve huzur getiren bir süreç olduğunu anlatır. Sabır, müminin hem Allah’a olan bağlılığını hem de içsel gücünü gösterir. Bu nedenle, sabır sadece bir erdem değil, aynı zamanda bir yaşam biçimidir...

Lut Kavmi de Bizde, Put Kavmi de!

Zamanın ruhu bozuldu derler ya, işte biz öyle bir devrin tam ortasındayız. Ne Lut kavminin helak edildiği ahlaki çöküş uzak bizden, ne de Hazreti İbrahim'in baltaladığı putların modern versiyonları. Her yanda hakikatten kopmuş bir hayat tarzı, hak ve batılın iç içe geçtiği bulanık bir çağ... Fakat yine de selam olsun o karanlıkta meşale gibi parlayanlara. Selam olsun hak yolundan ayrılmayanlara.

Kuran'da kıssası geçen Lut kavmi, sapkınlıkta sınır tanımamış bir toplumu temsil eder. Yalnızca cinsel sapkınlıkla değil, aynı zamanda zulüm, isyan ve ifsatla anılırlar. Bugün onların izini sadece geçmişte değil, ekranlarda, sokaklarda, siyasette, hatta eğitim sistemlerinde görebiliyoruz. Ahlaki değerler yerle bir edilirken, helak edilmeyi hak eden toplumlar gibi yaşamaya başladık. Normal olan sapkın, sapkın olan normal oldu. İşte bu noktada hatırlatmak gerekir: Rabbimiz'in gazabı, sadece taş yağmuru ile gelmez; bazen insanları kendi nefislerinin esaretine terk etmek de bir azaptır.

Hazreti İbrahim'in baltayla kırdığı putlar, bugün artık taştan değil; ama ekranlarda, ceplerde, borsalarda, sosyal medyada yaşamaya devam ediyor. Mal, şöhret, kariyer, zevk... Hepsi modern çağın putları haline geldi. İnsanlar secde etmiyor belki ama hayatlarını bu değerlerin önünde eğiyorlar. Kalpler tevhid ile değil, tüketimle doyuyor. Herkes bir şekilde bir putun kölesi olmuş durumda.

İşte böyle bir ortamda Allah'a kul olmak, Resul'ün izinden yürümek, tevhid sancağını taşımak kolay değil. Bazen yalnız kalırsın, bazen alay edilirsin, dışlanırsın. Ama unutma: Allah'ın dostluğu, insanların takdirinden daha büyüktür. Bu çağda iffetli kalmak, harama el sürmemek, helal rızık peşinde olmak, namazını terk etmemek, doğruluktan sapmamak; adeta çağın devrimidir.

Bugün Lut kavminin izinden gidenler çoğaldı, put kavminin izinden gidenler yaygınlaştı. Ama hala Allah'a kul olmaktan şeref duyan, harama karşı başını çeviren, hakka sınıksız sarılan yiğitler var. Ve işte onlar, bu çağın gerçek kahramanlarıdır.

Selam olsun zulme karşı çıkanlara!

Selam olsun fitrata sadık kalanlara!

Selam olsun geceyi secdeyle delenlere!

Selam olsun hak yolundan ayrılmayanlara!

En Güzel Devrim: İslam!

Tarih boyunca insanlık, adalet, eşitlik ve özgürlük arayışıyla pek çok devrim yaşadı. Ancak bu devrimlerin büyük çoğunluğu ya sınırlı kalmış ya da zamanla yozlaşmıştır. Oysa İslam, ortaya çıktığı andan itibaren sadece bir inanç sistemi değil, aynı zamanda köklü bir sosyal, kültürel ve ahlaki devrim olmuştur. Hazreti Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) risaletiyle birlikte insanlık tarihi yeni bir döneme girmiş, karanlıklar içindeki bir toplum; zulümden adalete, cehaletten ilme, ayrımcılıktan eşitliğe doğru derin bir dönüşüm yaşamıştır.

İslam'ın ilk devrimci adımı, insan onurunu merkeze almasıyla başlamıştır. Cahiliye Arap toplumunda kız çocuklarının diri diri toprağa gömüldüğü, köleliğin sıradanlaştığı, kabilecilik üzerinden ayrımcılığın hüküm sürdüğü bir ortamda İslam, "Kadın erkek herkes eşittir", "Köle de insandır", "Üstünlük sadece takva ilemdir" diyerek yerleşik düzeni sarstı. Bu yönüyle İslam, sadece bireylerin iç dünyasında değil, toplumun yapısında da devrimsel bir değişim gerçekleştirdi. Zengin-fakir, Arap-acem, köle-hür ayrımı ortadan kalktı. Birlik, kardeşlik ve ümmet bilinci doğdu.

Hazreti Muhammed, yalnızca tebliğ eden bir peygamber değil, aynı zamanda bir devrim önderidir. Mekke'de sabırla inşa ettiği dava, Medine'de bir devlet halini aldı. Bu süreçte adaletin hakim olduğu, toplumsal sözleşmelerin yapıldığı, din ve vicdan özgürlüğünün korunduğu bir toplum modeli

ortaya kondu. İlk İslam toplumu, sadece bir inanç topluluğu değil; aynı zamanda adaletin, eşitliğin ve merhametin hüküm sürdüğü bir toplumsal devrim örneğidir.

Bugün dünya, yeni devrimlere muhtaç. Kapitalizmin açmazı, emperyalizmin yıkıcılığı, ahlaki çöküş ve insani değerlerin aşınması, insanlığı çıkmaz sokaklara sürüklüyor. Bu ortamda İslam'ın mesajı, hem bireysel ahlak hem de toplumsal adalet açısından taptaze bir devrim çağrısıdır. İslam, çağların ötesinden gelen evrensel ilkeleriyle hala insanlığı ayağa kaldırabilecek yegane güçtür.

İslam bir devrimdi; çünkü zulmü kaldırdı, adaleti tesis etti, insanı özgürleştirdi. Ve İslam, hala devrim yapmaya devam ediyor; kalplerde, toplumlarda, sistemlerde. Onu doğru anlayan ve yaşayan her birey, bu kutlu devrimin bir neferidir. Bu yüzdendir ki İslam, sadece bir din değil, aynı zamanda en güzel ve en büyük devrimlerin aracıdır...

İnsanın Hakikatten Kaçışı Üzerine...

Kuran'da, insanın öğüde karşı gösterdiği kayıtsızlık ve kaçış hali, oldukça çarpıcı bir benzetmeyle tasvir edilir: **“Böyle iken onlara ne oluyor ki, sanki aslandan ürküp kaçan yaban eşekleri gibi öğütten yüz çevirip kaçıyorlar?”** (Müddessir Suresi: 49-51. Ayetler)

Bu ayetlerde Rabbimiz, öğüt karşısındaki insanın halini; vahşi doğada, hayatta kalma içgüdüleriyle panik halinde kaçan yaban eşeklerine benzetiyor. Üstelik onları kaçırان şey, yalnızca bir aslan değil, hakikatin ta kendisi olan ilahi mesajdır. Bu çarpıcı anlatım, hem Kuran'ın edebi üstünlüğünü hem de insanın manevi körlüğünü gözler önüne seriyor.

İnsan fitraten hakikate meyillidir. Ancak bu meyil, nefsin ve dünyevi arzuların gölgesinde zamanla zayıflayabilir. Gerçeklerle yüzleşmek; kişinin alışkanlıklarını, konfor alanlarını, hatta kimliğini sorgulamasını gerektirir. Bu ise çoğu zaman rahatsız edici bir deneyimdir. Bu nedenle bazı insanlar, öğüt dinlemeye ya da hakikati kabule değil, ondan uzaklaşmaya meyleder. Bu ayette, Kuran'ın mesajından kaçanların durumu da işte bu psikolojik savunma mekanizmasına benzer bir tepkiyle açıklanıyor. Tıpkı bir yaban eşeğinin ani bir tehlike karşısında panikleyip kaçması gibi, bu insanlar da Allah'ın ayetlerini işittiklerinde içsel bir korkuyla, fakat neyin korkusu olduğunu bilmeden uzaklaşıyorlar.

Yaban eşeği, çöl ortamında yaşayan, ürkek ve tehlikeye karşı aşırı duyarlı bir hayvandır. Aslan ise vahşi doğanın en

güçlü ve ürkütücü varlığıdır. Ayette geçen bu tasvir, sadece fiziksel bir kaçışı değil, aynı zamanda bilinçli bir yüz çevirmeyi de anlatır. Bu insanlar gerçeği sezdikleri halde, o gerçeğin getireceği sorumluluklardan ürktükleri için yüz çevirirler. Oysa Kuran'ın mesajı bir tehdit değil, rahmet ve kurtuluş çağrısıdır. Ne var ki, vicdanı dumura uğramış bir kalp için bu rahmet bile bir tehdit gibi algılanabilir.

Bugün de pek çok insan, dinin sunduğu hakikatleri duyduğunda benzer bir tavır sergiliyor. “Kulağımı tıkarsam yok sayabilirim” mantığıyla, ölümden, hesap gününden, adaletten, sorumluluktan kaçmaya çalışıyor. Modern hayatın gü-rültüsüne, dijital dikkat dağınıklığına sığınarak hakikati bastırmaya çalışıyor. Ancak hakikat, kaçmakla yok olmaz. Tıpkı aslandan kaçan eşeğin sonunda yorulup çaresiz kalması gibi, insan da hakikatten ne kadar kaçarsa kaçsın, sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacaktır.

Kur'an bu ayetle sadece bir eleştiride bulunmuyor, aynı zamanda bir uyarı ve davet sunuyor: Hakikatten kaçma, ona yönel! Zira Allah'ın mesajı, seni tehdit etmek için değil, seni kurtarmak içindir. Yeter ki kalbini aç, kulağını hakikate çevir. Bugün her birimiz bu ayeti kendimize sormalıyız: Ben de aslandan kaçır gibi hakikatten mi kaçıyorum? Yoksa Rabbimin mesajını kalbime alan, ondan hayatıma yön veren bir kul muyum? Ne mutlu kulluk görevini yerine getirenlere!

Tevazulu ve Mütevazı İnsan Olmanın Önemi!

İnsanın ahlaki kemale ulaşmasında tevazu, yani alçakgönüllülük, temel bir erdem olarak yer alır. Tevazu, kişinin kendini olduğundan büyük görmemesi, başkalarını küçük görmemesi ve kibirden uzak bir hayat sürmesidir. Mütevazı insan; insanlarla iyi geçinen, kibirlenmeyen, başarıyı ve nimeti Allah'tan bilendir. Yüce Allah, Kuran'da tevazuyu öven, kibri ise şiddetle yeren birçok ayetle kullarını uyarmaktadır: **"Rahmân'ın kulları, yeryüzünde tevazu ile yürürler. Cahiller kendilerine laf attığında, 'Selam' der geçerler." (Furkan Suresi: 63. Ayet)** Bu ayet, Allah'a kullukta ileri derecelere ulaşmış müminlerin en önemli özelliğinin tevazu olduğunu ortaya koyar. Aynı zamanda kibir ve öfkeye karşılık vermek yerine sükunetle hareket etmeyi teşvik eder. Bir başka ayette ise şöyle buyrulur: **"İnsanlara karşı kibirlenip yüz çevirme! Yeryüzünde böbürlenerek yürüme! Çünkü Allah, kendini beğenip övünen hiç kimseyi sevmez." (Lokman Suresi: 18. Ayet)** Bu ayetler, müminin gerek Allah'a gerekse insanlara karşı tavrında daima ölçülü, yumuşak huylu ve alçakgönüllü olması gerektiğini bildirir.

Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed (Sallallahu aleyhi ve sellem), hayatı boyunca tevazunun en güzel örneklerini sergilemiştir. O, hem toplumun en fakiriyle hem de en büyüğüyle aynı şekilde ilgilenmiş, kimseye yukarıdan bakmamış, insanların seviyesine inmiş ve gönüllerine girmiştir.

Efendimiz şöyle buyurmuştur: **"Allah, tevazu göstereni yüceltir, kibirleneni alçaltır."** (Müslim, Birr, 69) Bu hadis, tevazunun ne kadar değerli; kibrin ise ne kadar tehlikeli bir duygu olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Tevazu sahibi olmak, insan ilişkilerinde huzur ve güvenin temelidir. Mütevazı insanlar karşısındaki dinler, anlamaya çalışır ve yargılamaz. İnsanlar onlarla vakit geçirmekten hoşlanır, onların varlığından istifade eder. Tevazu, sadece başkalarına karşı değil; aynı zamanda Allah'a karşı da bir teslimiyet şeklidir. Kişi, sahip olduğu her nimetin Allah'tan olduğunu bilir, bununla övünmez; aksine daha çok şükreder. Tevazu, Allah katında büyük bir değere sahip olup, müminin kalbini süsleyen en yüce hasletlerden biridir. Kibir ise kalbi karartan, insanı Allah'ın rahmetinden uzaklaştıran tehlikeli bir duygudur. Mümin, hayatının her alanında tevazuyu kuşanmalı, Peygamber Efendimiz'i örnek alarak alçakgönüllülüğü bir yaşam biçimi haline getirmelidir. Son olarak bir başka hadiste ise şöyle buyurur efendimiz: **"Kimin kalbinde hardal tanesi kadar kibir varsa, cennete giremez."** (Müslim, İman, 147) Rabbim gerektiği gibi tevazu sahibi olmamızı nasip etsin inşallah...

İslam'ı Müslümanlara Göre Yargılamayın!

Tarihin her döneminde dinler, mensuplarının davranışlarıyla değerlendirilmiş; ancak bu, çoğu zaman dinin asli kaynaklarından kopuk, yanlış bir algıya yol açmıştır. Bugün İslam dini de benzer bir durumla karşı karşıyadır. Dünyanın çeşitli yerlerinde, farklı kültürlerle sahip Müslümanların sergilediği tutumlar, çoğu zaman İslam'ın ne söylediğinden çok, bireylerin ne yaptığına göre değerlendirilmektedir. Oysa bu ciddi bir hatadır: İslam'ı, Müslümanların davranışlarına bakarak değil, kendi kaynaklarına göre değerlendirmek gerekir.

Kuran ve sünnet, İslam'ın temel referanslarıdır. Bunlar, bir Müslüman'ın hayatında adaleti, merhameti, dürüstlüğü, sabrı ve güzel ahlaki esas almasını emreder. Ancak her birey bu ölçülere uygun hareket etmeyebilir. Tıpkı bir doktorun hatasını tıp bilimine mal edemeyeceğimiz gibi, bir Müslüman'ın yanlışını da doğrudan İslam'a fatura etmek doğru değildir.

Son yıllarda özellikle Batı medyasında sıkça görülen bir eğilim, siyasi hareketler veya radikal grupların eylemlerini "İslam" ile özdeşleştirmektir. Bu, hem kavramsal hem de ahlaki olarak sorunludur. Bir Müslüman bir hata yaptığında, bu İslam'ın değil, insanın eksikliğidir. Din; yol gösterir, ama birey o yolu her zaman doğru yürümeyebilir. Bu yüzden İslam'ı değerlendirirken, öncelikle şu soruyu sormak gerekir: "Bu davranış Kuran ile ne kadar örtüşüyor?"

Eğer biri İslam'ı gerçekten tanımak istiyorsa, onu önce Kuran'dan, Hazreti Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) hayatından öğrenmelidir. Müslümanların yaşadığı ülkelerdeki sosyal, ekonomik veya politik sıkıntılar, İslam'ın bir ürünü değil; aksine, İslam'dan uzaklaşmanın sonuçları olabilir. Peygamberin Medine'de kurduğu toplumda farklı dinlerden insanlar barış içinde yaşamış, kadınlara, yetimlere ve kölelere haklar verilmişti. Bugün Müslüman coğrafyasında gördüğümüz birçok sorun, bu ideal toplum yapısından uzaklaşmanın göstergesidir.

Bir dinin doğruluğu, o dine mensup bireylerin ahlakına indirgenemez. İslam'ı tanımak isteyen biri, Müslümanların hatalarından değil, İslam'ın özünden hareket etmelidir. Elbette her Müslüman, dinini en güzel şekilde temsil etmekle sorumludur. Ama dinin doğruluğu, bireylerin doğruluğuyla ölçülmez. İslam'ı, Müslümanlara göre değil; Kuran'a ve Peygamber'e göre yargılayın.

Kınadığını Yaşamadan Ölmezsin!

Hayat, gözü doymaz arzuların, büyük konuşmaların ve başkalarını küçümseyen yargıların hesabını eninde sonunda sorar. Zamanla gördük ki, bir insanın ayağına bakmadan ayakkabısıyla alay edenler bir gün yalınayak kalabiliyor. Kınayanlar, küçümseyenler, “Ben asla...” diyenler; hayatın öğretmenliğinde en ağır dersleri alanlar oluyor. Çünkü Allah, haddini bilmeyeni önce susturur, sonra sınar, en sonunda da terbiye eder.

İnsanoğlu, çoğu zaman başına gelmeyen acılara karşı haddinden fazla cesur olur. “Ben olsam böyle yapmazdım”, “Ben asla o duruma düşmem” diyenler, gün gelir aynı sınavda ter döker. Büyük konuşmak, kaderin dikkatini çeker. Ve kader, bir gün seni o konuştuğun sınavın tam ortasına koyarak susturur.

Kendi hayatlarımızda da çevremizde de bunun örneklerini çok gördük. Birini borcundan dolayı ayıplayan birinin bir süre sonra geçim derdine düşmesi... Ahlaki bir zaafı olanı yargılayan birinin benzer bir durumla yüzleşmesi... Büyük konuşmalar, insanın önce egosunu şişirir, sonra da hayat onu patlatır.

Eskiler boşuna dememiş: “Kınadığını yaşamadan ölmezsin.” Çünkü kınamak, insanın hem kibirle hem de cehaletle kurduğu bir tuzaktır. Bir insanın hatasını alay konusu yapmak, onu aşağılamak ya da yargılamak aslında kendi içsel sınavına davetiye çıkarmaktır. Hayat adaletlidir; ama bu

adalet mahkeme salonlarında değil, yaşanmışlıklarda tecelli eder.

Kınayanlar bir gün benzer yükleri sırtlanırken, daha önce empati gösteren, yargılamayan insanlar iç huzurla yollarına devam eder. Çünkü kibirle değil, anlayışla yaklaşanlar; yargılamak yerine anlamaya çalışanlar hayatın testinden alnının akıyla geçer.

Bir başka gerçek de şudur: Haksızlıkla üzülmüş, kalbi kırılmış, sessizce içine atmış insanların ahı asla yerde kalmaz. Ah, görünmez ama çok güçlü bir duadır. Ah alan, bunu belki o anda fark etmez, ama hayat onun karşısına öyle bir yerde, öyle bir şekilde çıkarır ki, yaptığı zulmün gölgesinden kurtulamaz. Ah, zamanla döner; belki yıllar sonra, belki başka birinden ama aynı hissi yaşatır. Çünkü hayat, herkesin hesabını kendi terazisinde görür. Sessiz kalanların sesi olur, mazlumun duası, zalimin suskunluğuna dönüşür.

İnsan olmak, sadece nefes almak değil; başkalarının sınavlarına saygı göstermek, kendi hayatının öğretmenini olmakla mümkündür. Büyük konuşmaktan, kınamaktan, alay etmekten uzak durmak; hayatta yürürken başkasına çelme takmamak gerekir. Çünkü hayat öyledir ki, bugün güldüğün şey, yarın gözyaşına dönüşebilir.

O yüzden en iyisi şudur: Haddini bil, kalbini kirletme, dilini yargıdan arındır. Çünkü kaderin adaleti ağır işler ama tam isabetle vurur! Konuyla ilgili bir ayette şöyle buyrulur: **“Ey iman edenler! Bir topluluk diğer bir toplulukla alay et-**

mesin; zira onlar kendilerinden daha iyi olabilirler. Kadınlar da başka kadınlarla alay etmesinler; çünkü alay edilenler edenlerden daha iyi olabilirler. Biriniz diğerinizi aşağılamayın, birbirinize kötü ad takmayın. İman ettikten sonra fasıklıkla anılmak ne kötüdür! Günahlarına tövbe etmeyenler yok mu, işte zalimler onlardır.” (Hucurat Suresi: 11. Ayet)

Hayat, kimseye ayrıcalık tanımaz. Ah alanı da, büyük konuşanı da, kınayanı da zamanı geldiğinde terbiye eder. Çünkü bu dünya bir imtihan yeridir; sınavın kiminle, neyle ve ne zaman geleceği bilinmez. Ancak bir hakikat vardır ki, Allah adildir ve adaleti şaşmaz.

Peygamber efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurur: **“Bir kimse, bir başkasını yaptığı bir şeyden dolayı ayıplarsa, aynı şeyi yapmadan ölmez.”** (Tirmizi, Kıyamet 53)

Kardeşim, ne kadar mütevazı yaşarsan, o kadar az yara alırsın. Ve unutma, hayat, herkese eninde sonunda hak ettiğini verir. Ama sabırla, ama zamanla...!

Kanun Koyucu İnsan Değil, Allah'tır!

Modern çağda hukukun kaynağı tartışmaları insan merkezli sistemlerle ilahi kaynaklı sistemler arasında önemli ayrılıklar doğurmuştur. Laik sistemlerde kanun koyucu halkın iradesine veya seçilmiş temsilcilerine dayandırılırken; ilahi hukuk anlayışı, hüküm koyma yetkisinin sadece Allah'a ait olduğunu savunur. Bu yazı, "Kanun koyucu insanlar değil, insanı yaratan Allah'tır" tezini, dini metinler, felsefi ilkeler ve toplumsal sonuçlar üzerinden temellendirir.

Kuran, hüküm koyma yetkisinin yalnızca Allah'a ait olduğunu açık şekilde ifade eder: **"Hüküm yalnızca Allah'ındır."** (Yusuf Suresi: 40. Ayet) ve **"Allah, hüküm koymada hiçbir kimseyi ortağı yapmaz."** (Kehf Suresi: 26. Ayet) Bu ayetler, yasama yetkisinin sadece Yaratıcı'ya ait olduğunu ve insan aklının bu konuda mutlak bir yetkiye sahip olmadığını bildirir. Ayrıca Peygamber'in sünneti, ilahi hükümlerin nasıl uygulanması gerektiğine dair pratik örneklik sunar. İslam hukukunda temel ilkelerden biri şeriatın maksadıdır (Makâsıdü'ş-şeri'a). Bu maksatlar dinin, canın, malın, aklın ve neslin korunmasıdır. İlahi kanunlar bu beş temel esası koruyarak toplumun adil ve dengeli yapısını kurar.

İnsan akli, yaratılış itibarıyla sınırlıdır. Geçmiş ve geleceği tüm yönleriyle bilemez. Bu nedenle mutlak adalet ve hikmetle hüküm koyma kapasitesine sahip değildir. Batı hukukunda dahi çoğunluğun iradesine dayalı yasalar zaman zaman insan onurunu zedelemiştir. Örneğin kölelik, kadınların seçme hakkının reddi, ırk ayrımcılığı gibi uygulamalar bir zamanlar "hukuki" sayılmıştır. Buradan hareketle şu

soru gündeme gelir: Eğer ahlaki ve hukuki ölçütler zamana, mekana ve çoğunluğa göre değişebiliyorsa, evrensel ve mutlak bir adalet nasıl sağlanacaktır? İşte burada "vahiy" devreye girer. Vahiy, insanın ulaşamayacağı bilgileri sunan, evrensel hakikati bildiren ilahi bir kaynaktır.

Modern seküler hukuk sistemleri bireysel özgürlükleri mutlaklaştırmış, toplumsal faydayı ve ahlaki ikinci plana atmıştır. Bunun sonucunda: Aile yapısı çözülmüş, zina ve sapkınlık normalleştirilmiş, faiz düzeniyle ekonomik zulüm yaygınlaşmış, insanlar arasında sınıfsal adaletsizlik artmıştır. Tüm bunlar, insan merkezli yasaların insanı mutlu etmeye yetmediğini ortaya koymaktadır. İlahi sistemde ise insan fıtratına uygunluk esastır. Nitekim Kuran şöyle der: **"O halde sen hanif olarak bütün varlığınla dine, Allah insanları hangi fıtrat üzere yaratmışsa ona yönel! Allah'ın yaratmasında değişme olmaz. İşte doğru din budur; fakat insanların çoğu bilmezler."** (Rum Suresi: 30. Ayet) Fıtratla uyumlu olan hukuk, Allah'ın koyduğu hükümlerle mümkündür. Çünkü insanı en iyi bilen, onu yaratandır.

Hüküm koymak, insanı tanımayı, geçmiş ve geleceği bilmeyi, adaleti eksiksiz uygulamayı gerektirir. Bu özellikler insanda yoktur. Bu sebeple insan kendi başına kanun koyduğunda eksik ve hatalı sistemler ortaya çıkar. Gerçek kanun koyucu, insanı yoktan var eden ve onun maslahatını en iyi bilen Allah'tır. Kurtuluş, adalet ve huzur; Allah'ın hükümlerine dönmekle mümkündür. Bugün dünya ilahi ölçülere dönmedikçe ne adalet bulacak ne de gerçek anlamda özgür olacaktır...

İslam: Tek ve Hak Din!

İslam, yalnızca son peygamber Hazreti Muhammed (Sallallahu aleyhi ve sellem) ile başlamış bir din değildir; aksine insanlığın yaratılışından itibaren Allah'ın gönderdiği tek hak dindir. Kuran'da **“Allah katında din İslam'dır.” (Âl-i İmrân Suresi: 19. Ayet)** buyrulurak bu hakikat açıkça beyan edilmiştir. Bu ayet, Allah'ın gönderdiği bütün peygamberlerin aynı hakikati, yani tevhid inancını tebliğ ettiklerini gösterir. Yahudilik veya Hristiyanlık gibi kavramlar ise, peygamberlerin tebliğ ettiği ilahi mesajın daha sonra insanlar tarafından değiştirildiğini ifade eder. Dolayısıyla “semavi dinler” ifadesi, sanki Allah'ın birden fazla din indirdiğini ima eder ki bu, Kuran'ın ortaya koyduğu tevhid anlayışıyla bağdaşmaz.

Kuran, Hazreti Nuh'tan Hazreti İbrahim'e, Hazreti Musa'dan Hazreti İsa'ya kadar tüm peygamberlerin Allah'a teslimiyet içinde olduklarını, yani Müslüman olduklarını bildirir. **“O, gerek daha önce (gelmiş kitaplarda), gerekse bunda (Kuran'da) size ‘Müslümanlar’ adını verdi.” (Hac Suresi: 78. Ayet)** bu hakikati pekiştirir. İsa Hristiyan değildi, Musa da Yahudi değildi; çünkü bu isimler Allah tarafından değil, sonradan insanlar tarafından oluşturulan toplumsal ve siyasi kimliklerdir. Onların tebliğ ettiği din, yalnızca Allah'a teslimiyet dini olan İslam'dı.

İnsanlık tarihi boyunca Allah aynı mesajı farklı toplumlara ve dönemlere uygun biçimde göndermiştir. Fakat zamanla insanlar, nefislerinin ve çıkarlarının peşine düşerek bu vahiyleri tahrif etmiş, dinlerini parçalara ayırmıştır. Kuran bu konuda şöyle uyarır: **“Dinlerini parça parça eden ve fırka fırka olanlar yok mu? Senin onlarla hiçbir ilişkin yoktur.” (En’âm Suresi: 159. Ayet)** Bu nedenle Allah bizden, “Alevi”, “Sünni”, “Şii”, “Selefi” gibi beşeri sıfatlarla ayrışmamızı değil, yalnızca “Müslüman” olmamızı istemiştir. Çünkü bu isimler, Kuran’ın öğrettiği tevhid anlayışını bölmüş; ümmeti ihtilafa, mezhepçiliğe ve kardeş kavgasına sürüklemiştir.

Zamanla ümmet içinde bazı sözler, Peygamber’e ait olup olmadığı araştırılmadan “hadis” adı altında dinin temel kaynaklarından biri haline getirilmiştir. Oysa Kuran, **“Biz sana bu kitabı her şeyi açıklayan bir rehber olarak indirdik.” (Nahl Suresi: 89. Ayet)** buyurarak, dinin temel ölçüsünün yalnızca Allah’ın kitabı olduğunu belirtir. Muhammed Allah’ın elçisidir; o, Kuran’ı tebliğ eden, yaşayan ve örnekleyen kişidir. Fakat vahyin üstüne söz eklemek, Allah’ın dinini tamamlanmamış görmek anlamına gelir ki bu, tevhid inancına aykırıdır.

İslam, Hazreti Adem ile başlayan, son peygamberle mühürlenmiş tek hak dindir. Allah, kullarından sadece kendisine teslim olmalarını, başka isimler ve mezhepler altında bölünmemelerini istemiştir. **“Hep birlikte Allah’ın ipine sımsıkı yapışın; bölünüp parçalanmayın.” (Âl-i İmrân Suresi: 103. Ayet)** Dolayısıyla Müslüman, sadece Allah’a teslim olan,

O'nun vahyine dayanan, dinini insan sözleriyle değil Allah'ın kitabıyla şekillendiren kişidir. Gerçek kurtuluş, isimlerde değil, teslimiyettir. Allah'ın dini tektir. O dinin adı İslam'dır. Bütün peygamberler Müslümandır. Allah bizden de "Müslüman" olmamızı ister.

Sahte Hadisler ve Açtığı Yaralar!

İslam tarihi boyunca hadisler, Müslümanlar için büyük bir rehber olmuştur. Ancak, sahih olanlarıyla sahte olanlarını ayırt etmenin zorlukları, zaman içinde ciddi inanç krizlerine ve ihtilaflara sebep olmuştur. Bu makalede, sahte hadislerin İslam toplumu üzerindeki etkilerini, bunları tespit etmenin güçlüklerini ve hadis bağımlılığının getirdiği problemleri Kuran ışığında ele almaya çalışacağım...

Hadislerin derlenme süreci, Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatından yaklaşık iki asır sonra sistematik olarak başlamış, ancak bu süreçte uydurma hadisler de İslam literatürüne gerek İblis ve askerleri, gerekse Müslüman olmayanlar tarafından girmesi sağlanmıştır. Hadislerin sahih olup olmadığını belirlemek için geliştirilen isnad (ravi zinciri) ve metin tenkidi yöntemleri, kesin sonuçlar vermekten uzak kalmıştır. Öyle ki, birçok hadis alimi aynı hadise farklı derecelerde güvenilirlik atfetmiştir. Kuran, vahyin tek ve değişmez kaynak olduğunu vurgular: **"Biz Kitap'ta hiçbir şeyi eksik bırakmadık."** (En'am Suresi: 38.Ayet)

Bu ayet, dinin temel ilkelerinin Kuran'da tam ve eksiksiz olarak mevcut olduğunu göstermektedir. Ancak, hadislerin dinin temel kaynağı haline gelmesi, sahte hadislerin Müslümanlar arasında yayılmasına ve bunların din algısını çarpıtmasına sebep olmuştur. Maksat; Allah'ın din olarak kabul ettiği İslam'ı çarpıtmak ve toplumlar nezdinde çatışmaya,

ayrılıklara ve bunların örnek alınarak insanların inançsızlığa sürüklenmesini sağlamaktı. Başardılar mı? Evet!!! Sahte hadisler, Müslümanların inanç, ibadet ve toplumsal yaşamlarını doğrudan etkilemiştir. Bunlardan bazıları şunlardır:

Çelişkili ve Çatışan Hükümler: Bir konuda hem yasaklayıcı hem de serbest bırakan hadislerin varlığı, Müslümanları tereddütte bırakmıştır. Örneğin, bazı hadisler Resulullah'ın dünyadan yüz çevirerek ruhban bir hayat yaşadığını belirtirken, bazıları onun hayatı dolu dolu yaşadığını gösterir.

Kadın Haklarının Kısıtlanması: Uydurma hadisler, kadınların eğitim almasını, toplumsal hayatta yer almasını engelleyen yanlış inanışlara sebep olmuştur. Oysa Kuran'da kadın ve erkeğin eşit bir şekilde Allah katında değerlendirildiği belirtilir: **"Ben, sizden erkek olsun kadın olsun, hiçbir çalışanın amelinin zayi etmeyeceğim."** (Âl-i İmrân Suresi: 195. Ayet)

Şiddet ve Baskıyı Meşrulaştırma: Bazı sahte hadisler, İslam'ı kılıç dini gibi göstererek şiddeti teşvik etmiş ve hoşgörüyü dayalı İslam anlayışını zedelemiştir. Oysa Kuran'da dinin zorla kabul ettirilemeyeceği belirtilir: **"Dinde zorlama yoktur. Doğruluk, sapıklıktan ayrılmıştır."** (Bakara Suresi: 256. Ayet)

Ehli Sünnet inancı, Kuran'ın yanında hadislere de büyük önem verir ve birçok konuda sünneti belirleyici unsur kabul eder. Ancak, hadislerin doğruluğundan emin olunamaması, Ehli Sünnet'in temel ilkelerinden olan "sahih hadis" anlayışını zora sokmaktadır. Kuran'da Allah, yalnızca kendisinin hüküm koyma yetkisine sahip olduğunu açıkça belirtir: **"Hüküm yalnızca Allah'ındır. O, yalnız kendisine kulluk etmenizi emretmiştir. İşte dosdoğru din budur."** (Yusuf Suresi: 40. Ayet)

Bu ayete rağmen, hadislerin dinin temel kaynağı haline getirilmesi, Müslümanlar arasında ihtilaflara yol açmış, mezhepler arası farklılıkların artmasına neden olmuştur. Oysa ki, sahihliği tartışmalı rivayetlere dayanmak yerine, Müslümanların Kuran merkezli bir anlayışa yönelmeleri daha sağlam bir inanç temeli oluşturacaktır.

Sahte hadislerin oluşturduğu tehlikelerden kurtulmanın en sağlam yolu, İslam'ı doğrudan Kuran'dan öğrenmektir. Hadisler, ancak Kuran'a uygunlukları ölçüsünde dikkate alınmalıdır. Kuran'ın şu çağrısı, Müslümanlar için en büyük rehberdir: **"Ey insanlar! Size Rabbinizden bir öğüt, kalplerde olana bir şifa, müminler için bir rehber ve rahmet gelmiştir."** (Yunus Suresi: 57. Ayet)

Hadis ilmi, tarihsel bir değer taşımakla birlikte, dini hükümlerde belirleyici olmamalıdır. Asıl olan farzlardır. Kuran'ın merkezde olduğu bir inanç ve amel anlayışı, sahte hadislerin yol açtığı sapmaları önleyebilir ve İslam'ın özüne dönüşünü sağlayabilir. Müslümanların, hadislerin doğruluğuna körü körüne bağlanmak yerine, onları Kuran süzgecin-den geçirmeleri gerekmektedir.

Bu doğrultuda, Müslümanların bilinçli bir şekilde Kuran'ı okumaları, sahih bilgiye dayanan bir İslam anlayışını benimsemeleri ve sahte rivayetlerin oluşturduğu dini yozlaşmaya karşı durmaları büyük önem taşımaktadır. Kulaktan dolma sahte hadislere itibar edilmemelidir.

Ruhun Hakikati...

Secde Suresi 9. ayette Allah şöyle buyurur: **“Sonra onu (Adem’i) şekillendirip ona ruhundan üfledi. Sizin için kulaklar, gözler ve gönüller yarattı. Ne kadar da az şükrediyorsunuz!”** Bu ayet, insanın yaratılışında bedeni yön ile ruhi yönün birleşmesini vurgular. Allah, insanı topraktan gelen maddi bir varlık olarak yarattı, fakat onu hayvanlardan ayıran asıl özelliği ilahi nefestir. Bu nefestir ki insana bilinç, akıl, vicdan, irade ve manevi bir derinlik kazandırır. Vücudun hareket etmesini sağlar. Ellerin, kolların, bacakların, dilin, dudakların sırrı budur.

Ayette geçen “ruhumdan üfledim” ifadesi, Allah’ın ruhundan bir parça vermesi anlamına gelir. **Kaf Suresi 16. Ayette** geçen; **“Biz ona (insana) şah damarından daha yakınız.”** ifadesi de böylelikle anlam bulur.

Ruh, insana Allah tarafından özel bir şeref ve değer kazandıran manevi cevherin verilmesidir. İnsana hayat, idrak, şuur ve irade kazandıran ilahi bir emanet ve sırdır. Nasıl ki öldüğümüzde ruh bedenden ayrılınca geriye kalanların bir değeri olmaz ve toprağa gömülür ise ruh da ait olduğu yere, berzah alemine göç eder. Çünkü ruh yok olmaz.

Kuran’da başka bir ayette ruh hakkında şöyle buyrulur: **“Sana ruhtan soruyorlar. De ki: Ruh, Rabbimin emrindedir. Size bu hususta ancak az bir bilgi verilmiştir.” (İsra Suresi: 85. Ayet)** Bu da gösteriyor ki ruhun mahiyeti tam

anlamıyla akıl ile çözülemez; o, Allah'ın ilahi kudretiyle insana verilmiş görünmez bir hakikattir. Ruh, insanın yalnızca yaşamasını değil, aynı zamanda anlamlı bir varlık olmasını sağlar. **Beden:** Topraktan gelir, dünyaya bağlıdır, fanidir. **Ruh:** İlahi kaynaktan gelir, asıldır, ölümsüzdür. Bu yüzden insanın değerini belirleyen şey sadece bedeni değil, onun taşıdığı ruh ve o ruhun ortaya koyduğu **iman, ahlak ve iradedir.**

Allah'ın insana kulak, göz ve gönül vermesi, insanın çevresini idrak etmesi ve doğru yolu bulması içindir. Ancak ayetin sonunda **“Ne kadar da az şükrediyorsunuz!”** ifadesi, insana verilen bu büyük nimetin çoğu zaman unutulduğunu bildirir. Kulak, hakikati işitmek içindir. Göz, hakikati görmek içindir. Gönül, hakikati idrak ve hissetmek içindir. Eğer insan bunları sadece dünyevi menfaat için kullanırsa, ruhunu köreltmış olur.

Secde Suresi 9. ayet, insanın yaratılışındaki en büyük sırra işaret eder: **Allah'ın insana ruhundan üflemesi.** Bu, insanın şerefini, sorumluluğunu ve diğer varlıklardan üstünlüğünü gösterir. Ruh, Allah'ın insana verdiği en büyük emanettir. Bu emaneti korumak da imanla, salih amelle, ahlakla ve şükürle mümkündür...

Şükür Bilinci...

İnsan, yaratılışı gereği arzularının peşinde koşar. Ancak her arzu, onun hayrına değildir. Rabbimiz, sonsuz ilmi ve hikmetiyle kulları için bazı şeyleri takdir etmez, bazılarını ise yasaklar. İnsan, Allah'ın men ettiği veya nasip etmediği şeylerin peşinde ısrar ederse, hem huzurunu kaybeder hem de sahip olduğu nimetleri görmez olur.

Kuran'da Allah şöyle buyurur: **“Olur ki, hoşlanmadığınız bir şey sizin için hayırlıdır; hoşlandığınız bir şey de sizin için şerlidir. Allah bilir, siz bilmezsiniz.”** (Bakara Suresi: 216. Ayet) Bu ayet bize açıkça gösteriyor ki, bizim hoşumuza gitmeyen bazı şeylerin ardında nice hayırlar olabilir; tam tersi, gönlümüzün arzuladığı bazı şeyler de bize zarar verebilir. İnsan, sınırlı aklıyla geleceği göremez. Ancak Allah, her şeyin iç yüzünü bilen tek varlıktır. Bir nimete ulaşamadığımızda isyan etmek yerine, Allah'ın bu konuda bizim için sakladığı hikmeti düşünmek gerekir. Çünkü kayıp gibi görünen şey, aslında bir korunma olabilir.

Sevgili Peygamberimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: **“Gerçek zenginlik, mal çokluğu değil; gönül tokluğudur.”** (Buhârî, Rikak, 15) İnsan, elindekine kanaat etmeyip sürekli erişemediği şeylerin peşinde koştuğunda mutsuz olur. Halbuki kanaat eden kimse, sahip olduğu nimetlerin farkına varır ve huzur bulur. Başka bir hadiste ise şöyle buyrulur: **“Allah'ın sana taksim ettiğine razı ol ki insanların en zengini olasın.”** (Tirmizî, Zühd, 11)

Burada da açıkça görüyoruz ki gerçek huzur, Allah'ın takdirine rıza göstermektir. Dünya hayatında sınanıyoruz. Bize verilen nimetler, birer imtihan vesilesidir. Sürekli mahrum kaldığımız şeylere odaklanmak, elimizdeki güzellikleri göremememize sebep olur. Oysa Kuran'da defalarca **“Şükredin ki nimetiniz artsın” (İbrahim Suresi: 7. Ayet)** buyrulmaktadır.

Şükür, nimeti çoğaltan ve huzuru kalbe yerleştiren bir anahtardır. Allah'ın bize takdir etmediği şeylerin ardında muhakkak bir hikmet vardır. Bizim için hayırlı olmayanı, Rab-bimiz bizden uzaklaştırır. Mümin, kaybettiğine değil; sahip olduğuna odaklanır, şükreder ve huzur bulur. Asıl saadet, Allah'ın takdirine teslimiyet ve O'na rıza göstermektir...

Namaz Hakkında

Namaz, müminin Rabbi ile kurduğu en özel bağıdır. O, sadece bir ritüel ya da alışkanlık değil, insanın yaratılış gayesini idrak etmesine vesile olan ilahi bir davettir. Allah, Kuran’da **“Ben cinleri ve insanları ancak Bana kulluk etmek diye yarattım” (Zâriyât Suresi: 56. Ayet)** buyurur. İşte bu kulluğun zirvesi ve en somut hali namazdır.

Namaz, bir kulun, Rabbinin huzurunda eğilip secdeye kapanarak acziyetini ilan ettiği bir kulluk ifadesidir. Günde beş vakit bize emredilen bu ibadet, aslında bir zorunluluktan ziyade bir lütuftur. Dünyanın karmaşası içinde savrulan ruhlarımız için sükunet, huzur ve anlam bulduğumuz bir limandır.

Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) namazı “dinin direği” olarak nitelendirmiştir. Bir binanın direkleri olmadan ayakta kalması mümkün olmadığı gibi, iman da namazsız bir temele dayanamaz. Namazı terk eden bir insan, aslında Rabbiyle arasındaki bağları gevşetir ve kalbini boşluğa terk eder.

Unutulmamalıdır ki, namaz bir teklif değil, bir zorunluluktur. Rabbimiz, bu ibadeti bizden talep etmiş ve **“Namazı dosdoğru kılın” (Bakara Suresi: 43. Ayet)** emrini vermiştir. Yani bu, bir seçenek değil, bir mümin için kesin bir sorumluluktur. Ancak bu sorumluluğu yerine getirmek, insanın maneviyatını yücelten, ruhunu arındıran ve dünya-ahiret dengesini kurmasını sağlayan bir yolculuktur.

Namaz, sadece bireysel bir ibadet değil, aynı zamanda bir ahlak ve disiplin okuludur. Namaz kılan bir insan, günlük hayatını da bu disiplin çerçevesinde şekillendirir. Sabah namazına kalkmak, erken uyanmayı ve güne zinde başlamayı öğretir. Öğle ve ikindi namazları, işlerin arasında Allah'ı hatırlamayı sağlar. Akşam ve yatsı namazları ise günü bir hesaplama ile sonlandırmaya vesile olur.

Hayatımızın yoğunluğu, işlerin karmaşası ve modern çağın telaşları ne olursa olsun, namazı terk etmek bir mümin için düşünülemez. Çünkü namaz, ruhun gıdasıdır. Nasıl ki bedenimiz susuz ve gıdasız ayakta duramazsa, ruhumuz da namazsız bir hayatı sağlıklı bir şekilde sürdüremez. Tetikte bekleyen şeytan, namazsızlık boşluğundan faydalanır ve türlü çeşit günaha davet eder.

Öyleyse, Rabbimizin huzurunda boyun eğip secdeye kapanmayı ihmal etmeyelim. Çünkü bu dünya bir imtihan yeridir ve namaz, bu imtihanı kazanmamız için elimizdeki en güçlü araçlardan biridir. Bu bilinçle hareket eden her mümin, dünya hayatında huzuru, ahiret hayatında ise ebedi kurtuluşu bulacaktır. Rabbim hepimize namazı hakkıyla eda eden kullarından olmayı nasip etsin...

Zekat ve Faiz...

İslam dini, bireylerin hem dünyevi hem de ahireti için huzurlu bir yaşam sürmelerini amaçlar. Bu hedefin temel taşlarından biri, toplumdaki ekonomik dengenin sağlanmasıdır. Bu bağlamda, zekat ve faiz iki önemli kavram olarak karşımıza çıkar. İlki sosyal yardımlaşma ve dayanışmayı teşvik ederken, diğeri toplumsal adaleti zedeleyen ekonomik eşitsizliklere neden olur.

Zekat, İslam'ın beş şartından biri olup mali bir ibadettir. Kuran-ı Kerim'de defalarca namazla birlikte anılarak, Müslümanların hem Allah'a hem de topluma karşı olan sorumluluklarını vurgular. Zekat, toplumdaki zengin ve fakir arasındaki uçurumu azaltmayı amaçlar. Zenginlerden alınarak fakirlere ulaştırılan bu pay, ekonomik dengenin sağlanmasına katkıda bulunur. Bunun yanı sıra zekat, bireyde şefkat ve merhamet duygularını geliştirir, cimrilikten kurtulmaya vesile olur.

Zekat, sadece bir ibadet değil, aynı zamanda bir sosyal adalet aracıdır. Fakirlerin temel ihtiyaçlarını karşılamayı ve onların onurlu bir yaşam sürmelerini sağlamayı hedefler. Bu yönüyle, modern dünyanın karşı karşıya olduğu gelir eşitsizliği sorunlarına ilahi bir çözüm sunar. Kuran'a göre fakire verilen yardım bir lütuf değil, bir haktır. Çünkü Allah şöyle buyurur: **“Onların mallarında, isteyenin ve mahrumun bir**

haklı vardır.” (Zâriyât Suresi: 19. Ayet) Bu ayet, zenginliğin bir ayrıcalık değil, bir emanet olduğunu ve o emanetin içinde mazlûmun payının bulunduğunu açıkça ortaya koyar.

Faiz (ribâ), İslâm'da kesin bir şekilde yasaklanmıştır. Kuran'da faiz yiyenlerin, ahirette şeytan çarpmış gibi dirilecekleri ifade edilerek bu fiilin ne denli ağır bir günah olduğu belirtilir: **“Faiz yiyenler, ancak şeytanın çarptığı kimsenin kalktığı gibi kalkarlar. Bu, onların ‘Alışveriş de faiz gibidir’ demelerindendir. Oysa Allah alışverişi helal, faizi haram kılmıştır...”** (Bakara Suresi: 275. Ayet)

Faiz, ekonomik sistemde ciddi bozulmalara yol açar; sermaye sahipleri zenginleşirken fakirlerin daha da fakirleşmesine neden olur. Bu durum, toplumda adaletsizlik, huzursuzluk ve güvensizlik ortamı üretir.

Faiz aynı zamanda bireysel ve toplumsal ahlaka zarar verir. İnsanları haksız kazanca yönlendirir ve emek karşılığı olmadan elde edilen gelirle hak ihlaline neden olur. Bu da insanları sorumluluk duygusundan uzaklaştırır, toplumda dayanışma yerine bireysel çıkarların ön planda olduğu bir düzeni teşvik eder.

Modern ekonomik sistemlerin faiz temelli olması, Müslüman bireyler ve toplumlar için ciddi bir meydan okumadır. Ancak, İslâm ekonomisi faizden uzak alternatifler sunar. Karz-ı hasen (faizsiz borç verme), mudarebe (emek-sermaye ortaklığı) ve murabaha (kar payı ile satış) gibi uygula-

malar, faizsiz bir ekonomik düzenin mümkün olduğunu gösterir. Bu sistemler, hem adil kazanç elde etmeyi hem de ekonomik kalkınmayı teşvik eder.

Faizin neden olduğu ekonomik ve ahlaki sorunlardan kurtulmanın yolu, İslam Hukukunun ülkeye entegre edilmesinden geçer. Faizin yasaklandığı, zekatın ise zorunlu hale getirildiği bir düzen, hem bireylerin hem de toplumun refahını artıracaktır. Bu tür bir sistemde, zengin ile fakir arasındaki uçurum kapanacak, toplumsal barış ve dayanışma güçlenecektir.

Sonuç olarak, zekatın farz kılındığı, faizin ise tamamen ortadan kaldırıldığı bir ekonomik düzen, yalnızca Müslümanlar için değil, tüm insanlık için daha adil bir dünya inşaatının anahtarıdır. Bu anlayışın yaygınlaşması, hem dini vecibelerin yerine getirilmesine hem de sosyal adaletin sağlanmasına katkı sağlayacaktır. İnşallah ülkemizde faiz kaldırılıp, zekat zorunlu hale getirilir. Bu da şimdiki "Laik" sistem ile mümkün olmayacak bir şey. "İslam Hukukuna" geçmemiz şart!

Asr-ı Saadet...

Asr-ı Saadet, İslam tarihinde Hazreti Muhammed'in (Sallallahu aleyhi ve sellem) yaşadığı ve İslam'ın temel esaslarının uygulamada en mükemmel biçimde temsil edildiği dönemi ifade eder. Arapça "asr" kelimesi zaman veya çağ anlamına gelirken, "saadet" kelimesi mutluluk, huzur ve refah demektir. Dolayısıyla "Asr-ı Saadet", "mutluluk çağı" anlamına gelir. Bu dönem, İslam medeniyetinin temel taşlarının atıldığı, insanlık tarihine örnek olacak bir toplumsal adalet, ahlak, inanç ve hukuk düzeninin tesis edildiği zaman dilimidir.

Peygamber'in liderliğinde kurulan Medine Devleti, insan hakları, eşitlik, adalet ve din özgürlüğü prensipleri üzerine inşa edilmiştir. **Medine Vesikası**, farklı din ve kabilelere mensup toplulukları bir arada yaşatan ilk yazılı anayasal belge olarak kabul edilir. Bu belge, vatandaşlık bilincinin temellerini atmış, herkesin hak ve sorumluluklarını belirlemiştir. Peygamber'in yönetim anlayışı, istişareye dayalı, adaleti esas alan ve bireyin haklarını koruyan bir model sunmuştur. Bu sistem, daha sonraki dönemlerde İslam hukukunun (fıkıh) ve siyaset düşüncesinin ana referansı olmuştur.

Asr-ı Saadet toplumu, adalet, merhamet, yardımlaşma ve tevazu esasları üzerine kurulmuştur. Cahiliye döneminde yaygın olan kabilecilik, ırkçılık ve sınıf farkları yerini

kardeşlik ve eşitliğe bırakmıştır. Hazreti Muhammed'in **“Arabın Arap olmayana üstünlüğü yoktur”** hadisi, bu anlayışın en açık ifadesidir. Kadınların toplumdaki konumu da bu dönemde ciddi bir dönüşüm yaşamıştır. Cahiliye geleneğinde değersiz görülen kadın, İslam ile birlikte hak sahibi, miras alan ve toplumsal saygıya layık bir birey haline gelmiştir. Aynı şekilde kölelik kurumu da İslam'ın yeni düzenlemeleriyle kaldırılma sürecine girmiştir.

Asr-ı Saadet'in en belirgin özelliği, insanın hem dünyada hem de ahirette huzuru hedefleyen bir inanç sisteminin pratiğe dönüşmesidir. Bu dönemde Müslümanlar, ibadetleri sadece şekilsel bir görev olarak değil, ruhsal bir terbiye aracı olarak görmüşlerdir. Namaz, oruç, zekat ve hac gibi ibadetler toplumda birlik ve dayanışma duygusunu güçlendirmiş; sabır, kanaat, şükür ve affetme gibi erdemler günlük hayatın temel ilkeleri olmuştur.

Asr-ı Saadet'te ekonomi, üretim ve adalet temelleri üzerine kurulmuştur. Faiz yasaklanmış, ticaretin dürüstlük ve güven esaslarına göre yapılması emredilmiştir. Zekat, infak ve sadaka gibi sosyal yardımlaşma kurumlarıyla gelir dağılımında denge sağlanmıştır. Hazreti Peygamber'in **“Komşusu açken tok yatan bizden değildir”** hadisi, sosyal adaletin ekonomik boyutuna işaret eder.

Asr-ı Saadet yalnızca tarihsel bir dönem değil, aynı zamanda evrensel bir modeldir. Bugün insanlık, adalet krizleri, ahlaki yozlaşma ve ruhsal boşluklar yaşarken, Asr-ı Saadet'in ilkeleri bir umut kaynağı olarak durmaktadır. Modern dünyada insan hakları, toplumsal barış, kadın hakları

ve dinler arası hoşgörü konularında bu dönemin uygulamaları hala örnek alınabilir mükemmelliktendir.

Asr-ı Saadet, sadece İslam tarihinin değil, insanlık tarihinin de en onurlu dönemlerinden biridir. Bu çağda, adaletle yönetilen bir devlet, ahlaki değerlere dayalı bir toplum ve ruhsal olgunluğa erişmiş bireyler yetişmiştir. Bu dönem, çağlar ötesine seslenen bir örneklik taşır: Asr-ı Saadet, zamanla sınırlı değil, imanla mümkündür. Bugün her Müslüman, bu dönemin ruhunu kendi hayatında yaşatarak Asr-ı Saadet'i yeniden ihya etme potansiyeline sahiptir. Rabbim bizlere Asr-ı Saadet'i yaşatacak o kutlu devleti kurmayı nasip etsin inşallah. Zira tüm insanlığın kurtuluşu böyle bir döneme muhtaçtır...

Diplomasızlardı Ama!

Tarih boyunca birçok toplum, liderlerini belirlerken resmi eğitim, diploması ve mesleki unvanları önemli ölçütler olarak kabul etmiştir. Ancak İslam tarihinin erken dönemine bakıldığında, başka bir gerçeklik karşımıza çıkar: Resmi eğitim denen şeyin olmadığı bir çağda, İslam'ın ilk nesli Hazreti Ebubekir, Hazreti Ömer, Hazreti Osman, Hazreti Ali ve Hazreti Halid bin Velid gibi isimler olağanüstü bir önderlik sergilemiştir. Onlar ne modern anlamda üniversitelere gittiler, ne de hukuk, siyaset, felsefe veya iktisat eğitimi aldılar. Fakat buna rağmen büyük dönüşümlere öncülük ettiler. Bu durum bize, büyüklüğün diplomanın ötesinde; karakter, iman, adalet duygusu, ahlak ve sorumluluk bilinci gibi daha derin temeller üzerinde yükseldiğini gösterir...

İnançsızları yola getiren Hazreti Ebubekir siyaset okumadı. Ebubekir, İslam tarihinde sadece ilk halife değil, aynı zamanda İslam toplumunu en zor zamanlarda bir arada tutan büyük bir devlet adamıdır. Modern anlamda bir siyaset bilimi eğitimi yoktu; fakat sahip olduğu özellikler onu eşsiz bir lider kıldı:

- Güçlü bir dürüstlük ve güvenilirlik (Sıddık)
- İnsan ilişkilerindeki yumuşaklık ve nezaket
- Ticaret tecrübesinden gelen toplum analizi
- Kriz anlarında sergilediği olağanüstü kararlılık

Ridda Savaşları'ndaki duruşu, Medine'deki otorite boşluğunu hızla doldurduğu ve toplumun dağılmasını engellemesi, onun siyasi zekasının en büyük göstergesidir. Diplomasi yoktu; fakat büyük bir devlet akli vardı.

Krallıkları yenen Hazreti Ömer'in hukuktan diploması yoktu. Ömer'in liderliği, tarihte adeta bir adalet abidesi olarak yer etmiştir. O, hiçbir zaman bir hukuk okulunda okumamıştı; fakat İslam hukukunun temel ilkelerini öylesine özümsemişti ki sistemli bir adalet düzeni inşa edebildi. Onun döneminde:

- Divan teşkilatı kuruldu.
- Kadılık sistemi düzenlendi.
- Halkın yöneticileri sorgulama hakkı güçlendirildi.
- Devlet idaresi bölgelere ayrılarak modern anlamda kamu yönetiminin temelleri atıldı.

Üstelik Ömer, yalnızca içeride düzen kuran bir lider değildi; Sasani İmparatorluğu'nu tarihten silen, Bizans'a diz çöktüren de onun stratejik dehasıydı. Hukuk diploması yoktu ama adaletin kitabı gibi bir ömür bıraktı.

Zengin Hazreti Osman iktisat eğitimi almadı. Osman, İslam tarihinin en başarılı tüccarlarından biriydi. Modern ekonomi eğitimi almamış olsa da ticaret ahlakı, yatırım stratejileri ve toplumsal faydayı gözetken servet anlayışı onun en belirgin özellikleri arasındadır.

- Medine'nin en büyük su kuyularından birini satın alıp Müslümanlara bağışladı.

- Ordunun donatılmasına büyük mali katkılar sağladı.
- Devlet gelirlerini düzenlemek adına yeni uygulamalar başlattı.
- Kuran-ı Kerim'in kitap haline getirilmesi çalışmasını organize etti.

Onun ekonomik zekası, Müslüman toplumun refahını artırmada önemli rol oynamıştır. Diploması yoktu ama ekonominin ve cömertliğin sembolü oldu.

İlim abidesi Hazreti Ali'nin felsefe diploması yoktu. Ali, İslam düşünce tarihinde "hikmetin kapısı" olarak bilinir. Onun sözleri yüzyıllardır hem Doğu hem Batı dünyasında hayranlıkla incelenir.

- Derin kavrayışı
- Mantık yürütme becerisi
- Adalet ve ahlak üzerine etkileyici sözleri
- Devlet yönetimine dair ileri görüşlülüğü

Ne bir felsefe okuluna gitmişti ne de resmi bir eğitim almıştı. Bununla birlikte, Nehcü'l-Belaga'daki sözleri, birçok filozofun yüzyıllarca tartıştığı kavramlardan çok daha derin bir anlam taşır. Diploması yoktu ama felsefenin dili oldu.

Hazreti Halid askeri okuldan mezun değildi. Halid bin Velid, tarihin gördüğü en büyük komutanlardan biridir. O, klasik savaş akademilerinde yetişmiş bir asker değildi; fakat olağanüstü bir strateji dehasına sahipti.

- Mute'de üstün komuta becerisi
- Ridda savaşlarındaki hızlı koordinasyon
- Irak ve Şam fetihlerindeki taktik ustalığı
- 41 savaşa katılıp hiç yenilmemesi

Onun zekası yalnızca savaş meydanında değil, diplomasi, motivasyon ve birlik yönetiminde de kendini gösteriyordu. Diploması yoktu; ama tarihin “Allah'ın Kılıcı” dediği bir liderdi.

Bu örnekler, modern eğitimin önemini küçümsemez aksine şunu gösterir: Eğitim, yalnızca bilgi aktaran teknik bir süreç değil; insanın neye inanacağını, neyi doğru kabul edeceğini ve nasıl bir şahsiyet inşa edeceğini belirleyen temel bir yapıdır. Bu nedenle müfredat, değerlerden bağımsız olmaz. İslam temelli bir eğitim müfredatı; bilginin ahlaktan, gücün adaletten, başarının sorumluluktan kopmamasını sağlar. Sahabe örneğinde görüldüğü gibi, insanı büyük yapan şey sadece bilgi değil, bilginin hangi amaçla ve hangi değerler doğrultusunda kullanıldığıdır. İslam'ı merkeze alan bir müfredat; bireyi yalnızca meslek sahibi yapmaz, aynı zamanda vicdan sahibi, adalet duygusu gelişmiş ve topluma karşı sorumluluk bilinci taşıyan bir insan haline getirir. Bu yüzden gerçek ve kalıcı bir medeniyet inşası, eğitimin merkezine İslami değerlerin yerleştirilmesini zorunlu kılar. Eğitim bir araçtır, amaç ise insanın kendisini inşa etmesidir. Diploma, karakterin ve ahlakın yerini dolduramaz. Gerçek liderliği belirleyen içsel değerlerdir. Sahabenin hayatı bunun

en güçlü kanıtıdır... **Diplomaları yoktu ama O'nları büyük yapan İslam'dı!**

Hazreti Muhammed'in Kadınlar Hakkındaki Hadisleri

Hazreti Muhammed'in (Sallallahu aleyhi ve sellem) kadına karşı hoşgörüyü, merhameti ve saygıyı teşvik eden hadisleri, İslam'ın kadınlara verdiği değeri ve aile içindeki huzuru sağlamada kadınlara yönelik tutumun önemini açıkça ortaya koyar. Bu hadisler, yalnızca ahlaki bir duruş sergilemekle kalmayıp aynı zamanda toplumsal düzeni koruma adına kadının haklarını korumayı vurgular.

"Allah sizden; kadınlara karşı iyi ve hayırlı olmanızı ister; çünkü onlar, sizin analarınız, bacılarınız, kızlarınız, halanız veya teyzelerinizdir." Bu hadis, kadının aile içerisindeki farklı rollerine dikkat çekerek (anne, kız kardeş, kız evlat vb.), kadınlara karşı iyi davranmanın insanlık görevi olduğunu ifade eder. Peygamberimiz, kadınların hem sosyal hem de manevi anlamda saygıya layık olduğunu vurgulayarak, onların insanlık tarihindeki yerini yüceltir. Bu, yalnızca bir kadın hakları bildirgesi değil; aynı zamanda toplumun temeli olan aile bağlarının güçlendirilmesi çağrısıdır.

"Sizin en hayırlınız, eşine hayırlı olandır." buyuran Peygamberimiz, erkeğin hayırlı bir insan olarak tanımlanmasını, ailesine ve özellikle eşine gösterdiği iyi muameleyle ilişkilendirmiştir. Bu, aile kurumunun önemini ve kadının bu kurum içindeki saygın yerini açıkça ortaya koyar.

"Kadınlara ancak asalet ve şeref sahibi kimse değer verir" hadisi, kadına saygının kişinin karakterinin yüceliğiyle doğru orantılı olduğunu ifade eder. Kadını hor görmek ise kişinin kötü ahlakının göstergesidir. Bu, İslam'ın her iki cinsiyetin de onurlu bir şekilde yaşamayı hak ettiğini belirttiğinin güçlü bir kanıtıdır.

"Hanımını haksızlıkla döven, Allah'a ve Resulüne asi olur" hadisi, kadına yönelik şiddeti kesin bir dille yasaklar. Peygamberimiz, kadına karşı yapılan haksızlıkların karşısında duracağını belirterek, bu tür davranışların hem dini hem de ahlaki olarak kabul edilemez olduğunu ifade eder. Bu, İslam'ın şiddet karşıtı duruşunu net bir şekilde ortaya koymaktadır.

"Kadınlar size Allah'ın bir emanetidir. Onlara yumuşak olun ve iyilik edin." Bu hadis, kadını korumanın ve ona iyi davranmanın bir emanet bilinciyle ele alınması gerektiğini hatırlatır.

"Bir kimse, iki kız çocuğunu ergenlik çağına kadar güzelce büyütüp eğitirse, kıyamet günü ben ve o kimse böylece yan yana oluruz." Bu hadis, kız çocuklarının yetiştirilmesine verilen önemi ve bunun ebedi mutlulukla mükafatlandırılacağını bildirir.

"Kadınlar erkeklerin eşidir (tamamlayıcısıdır)." Peygamberimiz, kadın ve erkek arasındaki bağı ve karşılıklı sorumluluk bilincini bu ifadeyle dile getirir.

Bu hadisler, İslam'ın kadına yönelik bakış açısının sevgi, saygı, adalet ve merhamet temellerine dayandığını gösterir. Kadının toplumdaki ve aile içerisindeki yeri; sadece haklarının teslimiyle değil, aynı zamanda kendisine yönelik her türlü ayrımcılık ve şiddetin engellenmesiyle güvence altına alınmıştır. Peygamber Efendimizin öğütleri, her dönemde rehber olacak nitelikte evrensel mesajlar taşımaktadır.

Kadın Emeği ve Kapitalizm!

Modern çağ, özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren “kadın özgürlüğü” kavramını güçlü bir şekilde sahiplenmiş ve bunu ilerici bir değer olarak sunmuştur. Ancak bu özgürlük söylemi, özellikle kapitalist üretim ilişkileriyle iç içe geçtiğinde, özgürlükten çok bir “yeni tip köleliğe” dönüştüğü yönünde ciddi eleştirileri de beraberinde getirmiştir. Bugün pek çok düşünür ve feminist bile bu durumu sorgulamaktadır: Kadın gerçekten özgürleşti mi, yoksa farklı bir boyunburuk altında mı?

Modernitenin iddiası şuydu: Kadın ev içi rollerle sınırlanmasın, ekonomik hayata katılsın, kendi ayakları üzerinde dursun, kariyer sahibi olsun. Bu fikir ilk bakışta kulağa olumlu gelse de, işin pratiği bambaşka bir tabloyu ortaya koydu. Kadınlar evden çıkıp iş gücüne dahil olduklarında çoğunlukla düşük ücretli, sosyal güvencesiz, esnek ama istikrarsız işlerde istihdam edilmeye başlandı. Kadının üretime katılımı, sistem açısından bir “özgürlük” değil, daha fazla “emek sömürüsü” anlamına geldi.

İslam açısından bakıldığında ise, kadının çalışması yasaklanmamış ancak fıtratına, mahremiyetine ve asli sorumluluklarına aykırı olmayacak şekilde sınırlandırılmıştır. Kuran’da kadın ve erkeğin yaratılışta eşit olduğu, ancak rollerinin farklı olduğu vurgulanır. Kadın çalışabilir; fakat bu, bir zorunluluk değil, bir tercih meselesidir. İslam, kadını ekono-

mik baskı altında çalışmak zorunda bırakmaz; onun nafakasını baba, koca veya akrabalarla toplumsal yapı içinde garanti altına alır. Bugün modern sistemin kadını üretim çarına dahil etme çabası, aslında onun bu güvenceden yoksun bırakılıp çaresizleştirilmesinin bir sonucudur.

Erkek egemen modern toplum, kadının iş hayatına katılmasını teşvik ederken, ev içi sorumluluklarını ise onun omuzlarında bırakmaya devam etti. Kadın sabah işe gidip akşam döndükten sonra bir de ev işleri, çocuk bakımı ve yaşlı bakımı gibi "görünmeyen emek"le baş başa kaldı. Bu da onu "çifte mesai" yapan bir çalışan haline getirdi. Kapitalist sistem, bu görünmeyen emeği ücretsiz olarak kullanarak kadının emeğini hem özel alanda hem kamusal alanda sömürmeyi başardı.

İslam, kadının evdeki emeğini küçümsemez; aksine onu kutsal bir sorumluluk olarak görür. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) eşlerinin ev içi sorumluluklarını takdir etmiş, onları asla küçümsememiştir. Kadının annelik, ev idaresi ve aile bağlarını koruma görevleri İslam'da değersizleştirilmez; tersine, en üstün ibadetlerden biri olarak görülür. Modernitenin bu emeği görünmez kılması, sadece kadınları değil aile kurumunu da temelden sarsmıştır.

Modernite yalnızca kadını üretim alanına dahil etmekle kalmadı, aynı zamanda onu yeni bir tüketim nesnesine de dönüştürdü. Reklamlar, sosyal medya ve moda sektörü üzerinden "özgür kadın" imajı çizilirken, bu imajın ardında belirli bir yaşam tarzı, görünüm ve davranış kalıbı dayatıldı. "Özgür kadın" olmak için güzel, bakımlı, ince, genç ve sürekli

tüketen biri olmak gerektiği fikri, kadın üzerinde başka bir baskı mekanizması üretti.

Oysa İslam, kadının değerini ne fiziksel görünümüne, ne ekonomik üretkenliğine ne de dış dünyada takındığı pozlara bağlar. Asıl değer, takvaya ve ahlaka dayanır: **“Şüphesiz Allah katında en üstün olanınız, takvaca en ileride olanınızdır.” (Hucurat Suresi: 13. Ayet)** Kadının değeri ölçülmez; korunur. Tüketim kültürü ise kadını hem bir “meta”ya indirger hem de onu sürekli yetersizlik hissiyle baş başa bırakır.

Kadının gerçek özgürlüğü, sadece ekonomik alanda varlık göstermekle değil, bu alandaki eşitsiz yapılarla mücadele etmekle mümkündür. Eşit işe eşit ücret, bakım emeğinin toplumsal olarak paylaşılması, kadınların karar alma mekanizmalarında aktif rol alması ve kendi yaşam tarzını özgürce belirleyebilmesi bu özgürlüğün temel taşlarıdır. İslami bakış açısıyla ise, gerçek özgürlük Allah’a kullukla mümkündür. Kadının ne aileye, ne eşe, ne de topluma körü körüne boyun eğmesi istenmez; sadece Allah’a kul olması istenir. Bu, en yüksek özgürlük biçimidir. Çünkü İslam’a göre kulluğun dışındaki her bağ, bir çeşit köleliktir.

Modernite kadına "özgürlük" vaat etti ama çoğu zaman bu, sadece üretim ilişkilerinin yeniden şekillendirilmesinden ibaret oldu. Kadın, sadece evin değil, işyerinin de yükünü omuzladı. Görünüşte özgürdü; ama gerçek anlamda karar verici olamadı. Bu sebeple, gerçek özgürlük ancak sistemin sorgulanması ve toplumsal cinsiyet rollerinin kökten dönüşümüyle mümkündür.

İslam, kadına hem onurunu hem değerini koruyabileceği bir hayat çerçevesi sunar. Bu çerçevede kadın ne ezilir, ne de yüceltilmiş bir vitrin objesine dönüştürülür. Onun özgürlüğü; kulluk, güven, merhamet ve adalet temelleri üzerine inşa edilir. Modernitenin dayattığı sahte özgürlükler yerine, kadını hem dünyada hem ahirette huzura kavuşturacak gerçek bir adalet İslam ile mümkündür...

İslam'da Kadın...

Yaşadığımız çağda bazıları başörtüsünün yeterli olduğunu sanıyor, bazıları da başörtüsü takan kadınları sadece bir sembole indirgemeye çalışıyor. Oysa İslam, kadını da erkeği de bir kul olarak görür; değerini dış görünüşten önce niyet, ahlak ve yaşam ilkeleriyle belirler. Başörtüsü, bu büyük bütünün sadece bir parçasıdır ve bir gelenek ya da kültür değil, doğrudan Allah'ın emridir. Kuran'da şöyle buyrulur: **“Mümin kadınlara söyle: Gözlerini haramdan sakınsınlar, iffetlerini korusunlar, kendiliğinden görünen kısmı dışında ziynetlerini göstermesinler; başörtülerini yakalarının üzerine örtsünler...”** (Nur Suresi: 31. Ayet)

Bir başka surede ise kadınlara hitaben şöyle buyrulmaktadır: **“Dışarı çıktıklarında üzerlerine dış örtülerini almalarını söyle. Bu, onların tanınması ve incitilmemesi için daha uygundur.”** (Ahzab Suresi: 59. Ayet) Bu iki ayet, tesettürün yalnızca bireysel bir ibadet değil; aynı zamanda kadının onurunu koruyan toplumsal bir güvenlik ve mahremiyet prensibi olduğunu vurgular. Tesettür sadece bir örtü değildir; bir zihniyet, bir irade, bir kulluk bilincidir.

Tesettür dışı korur, ibadetler içi tertemiz yapar. Günde beş kez Rabbine yönelen bir Müslüman, günün geri kalan saatlerinde de O'nun huzurunda olduğunu bilir. Bu sebeple namaz, tesettürün ruhudur; tesettür de namazın dıştaki saygınlığıdır. Kuran şöyle der: **“Namaz müminler üzerine vakitleri belirlenmiş bir farzdır.”** (Nisa Suresi: 103. Ayet)

İbadetin yalnızca başla değil, kalple ve bedenle bir bütün olduğunu hatırlatır. Tesettür, teslimiyetin dışa yansımaysa, namaz iç dünyayı arındıran bir nefes gibidir. O halde tek başına tesettür bir anlam ifade etmez. İbadet yalnız belli vakitlerde, ahlak ise 24 saat farzdır.

Yalan söylemeyen, kul hakkı yemeyen, edepli ve adaletli bir Müslüman; dış görünüşünden önce davranışlarıyla tanınır. İslam'da ahlak, kimliği belirleyen en temel göstergedir. Bir hadiste efendimiz şöyle buyurmuştur: **“Haya imandandır.” (Buhârî, İmân, 16)**

Haya ve iffet yalnızca kadınların değil tüm toplumun ortak sorumluluğudur. Bir toplumun iffeti zayıfladığında, sadece bireyler değil; aile, toplum düzeni ve nesiller zarar görür. Bugün birçok kadın; barlarda, gece kulüplerinde, eğlence mekanlarında ekonomik zorluklar, çaresizlik veya yönlendirilme sonucu sömürüye açık hale getiriliyor. Bazıları “konsomatris” adıyla istismar ediliyor, bazıları hayat kadını olmaya mecbur bırakılıyor, bazıları düğünlerde dahi insan onuruna uygun olmayan davranışlarla karşı karşıya kalıyor. Burada suç kadınlarda değil; onları bu durumlara iten sistem, ekonomi ve toplumsal ahlak erozyonundadır.

İslam'ın bu konudaki tavrı nettir: Kadın bedeni satılık değildir. Kadın bir meta değildir. İffet ve onur her iki cins bakımından korunması gereken bir emanettir. Peygamber efendimiz ise kadınların korunmasını, desteklenmesini ve onurlandırılmasını defalarca vurgulamıştır. Bir hadisinde şöyle buyurur; **“Erkeğin en hayırlısı, kadına en iyi davranandır.” (Buhari, Nikah 43; Müslim, Fedail 68)** Bir toplum

kadını koruyamazsa, aslında kendi geleceğini koruyamaz. Çünkü gelecek nesli kadın üretir ve yetiştirir.

İslam, kadına yönelmiş her türlü sömürüyü hedef alır. Kadını istismara açık ortamlara iten bir düzeni asla meşru görmez. İslam'da kadının onuru esastır. Eğlence adı altında yapılan istismarlar zinaya açılan kapılardır ve haramdır. Kadını teşhir eden, tüketen ve değersizleştiren sistemlerin tamamı batıldır. Çünkü İslam, kadını hem insan olarak, hem kul olarak, hem ümmetin bir ferdi olarak en yüksek değerde görür.

Kadına şiddet, bir anda ortaya çıkan bir öfke patlaması değil; toplumun uzun yıllardır biriktirdiği yanlış değerlerin sonucudur. Şiddetin kökünde çoğu zaman cehalet, sevgisizlik, güç istismarı, yanlış erkeklik algısı ve yozlaşmış ahlak anlayışı bulunur. Kadını ikinci sınıf gören, onu bir eşya gibi sahiplenme hakkı olduğunu sanan zihniyet; önce saygıyı zedeler, ardından sözü sertleştirir, sonra davranışı şiddete dönüştürür. Şiddete giden yol çoğu zaman İlahi sistemin ortadan kaldırılmasıyla mümkün olmaktadır. Oysa İslam, kadına merhameti, adaleti ve hakkı emrederken; şiddeti, zorbalığı ve tahakkümü kesin bir dille yasaklar. Kadına el kaldırmak, önce insanlığa, sonra Allah'ın emanetine ihanet etmektir.

Toplumsal dönüşüm, ancak kadına verilen değerlerin yeniden ihya edilmesiyle mümkündür. Şiddetin bittiği yer, saygının başladığı, merhametin kök saldıği yerdir. Bu sebeple İlahi nizamla dönmek bir zorunluluktur. Kuran'ın ilk emri **“Oku!”**dur. Tesettür, namaz, ahlak... hepsi bilinçle güçlenir.

Sadece takmakla değil; neden takıldığını bilmekle anlam kazanır. Sadece örtünmekle değil; haya ve edep ruhunu yaşamakla tamamlanır. Bir kadın başını örttüğü kadar zihnini ilimle, kalbini imanla, ahlakını edeple örttüğünde; toplum da onun değeriyle yükselir.

İslam, parça parça yaşanacak bir din değildir. Başörtüsü bir başlangıçtır. Namaz bir nefes, ahlak bir duruş, haya bir zırhtır. Kadın ise toplumun emaneti, insanlığın onurudur. Teslimiyeti tamamlamak, ahlakı kuşanmak, iffeti korumak ve kadının onuruna sahip çıkmak... Çünkü kadın, ancak böyle bir bütünlük içinde anlam bulur. **“Ey iman edenler! Hepiniz topluca İslam’a girin.” (Bakara Suresi: 208. Ayet)** Unutmayın; bu çağrı hepimizedir!

Tekfircilik!

Son yıllarda moda bir akım türedi. Sosyal medyada, bazı sohbetlerde ve videolarda aynı cümleler dönüp duruyor: “Bu düzen tağut”, “Oy veren müşrik”, “Devlette çalışan mürted”, “Bunlar gerçek Müslüman değil”. Bir bakıyORSUnuz, milyonlarca Müslüman silinmiş, geriye “hakikati bilen” küçük bir grup kalmış. Bu dilin adı var: **Tekfircilik!**

Tekfircilik, bir Müslümana “sen dinden çıktın” deme zalimliğidir. Mezhebi değişebilir ama mantık aynıdır. Bugün bu zihniyet; Selefilikte, Vahhabilikte, Harici gelenekte ve Şii yorumlarda karşımıza çıkıyor. Kuran ise bu işin başını daha en baştan keser: **“Size selam verene ‘sen mümin değİlsin’ demeyin.” (Nisa 94)** Yani iman, sokakta ölçülen bir şey değildir. Kalplerin hükmü Allah’a aittir.

Tekfirci söylemin en çok kullandığı ayetlerden biri Maide 44’tür: **“Kim Allah’ın indirdiğiyle hükmetmezse kafirlerdir.”** Bu ayet son yıllarda neredeyse bir “tekfir silahı”na dönüştü: Cümle tek başına okununca sert. Ama Kuran tek cümlelik bir kitap değildir. Bir ayeti anlamak için üç şeye bakmak gerekir: bağlam, bütünlük ve kullanılan kavramın Kuran’daki anlamı. Bu üçü yoksa, ayet konuşmaz; konuşturulur.

Maide 44, Yahudilerle ilgili bir pasajın içindedir. Öncesinde ve sonrasında Tevrat'tan, Yahudi alimlerden ve onların tutumundan bahsedilir. Ayet açıkça şunu anlatır: Allah'ın indirdiği hükmü bilen, onu bilerek gizleyen, menfaat uğruna değiştiren din adamları... Yani mesele: Devlet modeli tartışması değil, Modern hukuk meselesi değil, Müslüman toplumların tamamı hiç değil. Bu ayet, bilinçli tahrif ve inkar durumunu anlatır. İşte çoğu kişinin atladığı nokta burada. Aynı pasajda Allah aynı fiil için üç farklı tanım yapar: **“Kafirlerdir” (Maide 44) “Zalimlerdir” (Maide 45) “Fasık-lardır” (Maide 47)**

Şimdi durup düşünelim: Eğer “Allah'ın indirdiğiyle hükmetmemek” otomatik olarak dinden çıkmak olsaydı, Allah neden aynı fiil için üç farklı ahlaki—itikadi tanım kullansın? Demek ki burada: Tek tip bir küfür yok. Her durum iman kaybı değil. Niyet ve tavır belirleyici. Kuran kendi içinde zaten bunu ayırıyor. Kuran'da “küfür” her zaman dinden çıkmak anlamına gelmez. Kuran'da “küfür” kelimesi çok anlamlıdır. Bazen iman inkarıdır, bazen nankörlük, bazen büyük haksızlık. Mesela: **“İnsan Rabbine karşı çok nankördür.” (Âdiyât Suresi: 6. Ayet)** Burada bütün insanlar veya nankörlerin tamamı mı dinden çıkıyor? Hayır. Demek ki **Maide 44**'teki “küfür” de her durumda itikadi kopuş anlamına gelmez.

Bu ayırım, Kuran'ın kendi yaptığı bir ayırımdır. Eğer bu ayeti şöyle anlarsak: "Allah'ın indirdiğiyle yönetilmeyen her sistemde yaşayan herkes kafirdir" o zaman Kuran'la ciddi bir çelişki çıkar. Çünkü Kuran: Hazreti Yusuf'un gayrimüslim bir devlette görev almasını anlatır. Müslümanların farklı toplumlarda adaletle yaşamalarını yasaklamaz. İnsanları topluca tekfir etmeyi açıkça engeller. Ve en önemlisi: **"Allah kimseye gücünün yettiğinden fazlasını yüklemeyiz."** (Bakara Suresi: 286. Ayet)

İnsanların kontrolünde olmayan bir sistem yüzünden imanlarının iptal edilmesi, Kuran'ın ruhuna aykırıdır. Bu ayetle yapılan en büyük hata şudur: Onu uyarı olmaktan çıkarıp silaha dönüştürmek. Kuran uyarır, düzeltir, ıslah eder. Tekfirci okuma ise: Ayeti koparır, genelleştirir ve insanları dışlar. Oysa Kuran'ın yöntemi nettir: **"Sen onların üzerinde zorba değilsin."** (Kaf Suresi: 45. Ayet) Bu ayet şunları söylüyor: "Allah'ın hükmünü bilerek inkar etmek ağır bir suçtur. Dini menfaat için tahrif etmek büyük bir ihanettir. Ama şunu söylemiyor: Her eksik uygulama küfürdür. Her farklı hukuk sistemi şirk demektir. Bu dünyada yaşayan Müslümanlar topluca dinden çıkmıştır. Kuran bir tekfir kitabı değil, bir hidayet kitabıdır. Ve Kuran'ın dili tehditten çok davettir: **"Allah dilerse sizi tek bir ümmet yapardı."** (Maide Suresi: 48. Ayet) Bu ayeti Kuran bütünlüğüyle okuduğumuzda, tekfir değil sorumluluk, dışlama değil adalet görürüz. İşte fark burada.

“Hüküm yalnız Allah’ındır” ayeti ilk kez bugün kullanılmadı. Tarihte bunu Hariciler söyledi. Aynı Hariciler, Hazret Ali’yi bile tekfir etti. Şii zihniyette aynı kafayla Hazreti Ebu-bekir, Ömer ve Osman’ı tekfir etmişlerdir. Bugün slogan aynı, ambalaj farklı. Bu mantıktan beslenen örgütlere bakmak yeterli: DAESH, El-Kaide, Boko Haram. Hepsinin ortak noktası şu: Önce tekfir, sonra şiddet. İnsanları dinden çıkar, ardından kanlarını ve mallarını “helal” say.

Kuran, Hazreti Yusuf’u anlatırken ilginç bir sahne sunar: **“Beni ülkenin hazinelerine sorumlu kıl.” (Yusuf Suresi 55. Ayet)** Hazreti Yusuf, Müslüman olmayan bir kralın yönettiği bir devlette görev alır. Ne düzen “İslami”dir ne yönetici Müslümandır. Ama Kuran bunu eleştirmez; aksine hikmet ve adalet örneği olarak sunar. Eğer “laik düzende görev almak küfür” olsaydı, bu ayetin Kuran’da yeri olmazdı. İşte tekfirci mantık burada duvara çarpar.

Asıl tehlike şurada: Tekfirci akıl, şirket karşı olduğunu söyler ama Allah’a ait bir yetkiyi kullanır. Kuran açıkça söyler: **“Kalplerde olanı Allah bilir.” (Âl-i İmrân Suresi: 154. Ayet)** Ama tekfirci zihniyet: Niyet okur, iman tartar, Cennet—Cehennem dağıtır. Bu, din değil siyasi güç kullanımıdır.

İslam, “herkesi dışarı atma” dini değildir. İslam, “bir ben kaldım” psikolojisi hiç değildir. Eğer bir din anlatısı sizi: herkesten şüphe eder hale getiriyorsa, sürekli düşman üretiyorsa, kardeşlik yerine nefret öğretiyorsa, orada sorun dinde değil, yorumdadır. Kuran’ın çağrısı hala geçerli: **“Hep birlikte Allah’ın ipine sarılın, ayrılığa düşmeyin.” (Âl-i İmrân Suresi: 103. Ayet)** O ip; mezhep değil, örgüt değil, slogan değil. O ip, Kuran’ın tamamıdır!

İslam'da Zorlama Yoktur

Kuran'ın en temel ilkelerinden biri insanın iradesine saygıdır. Bu ilke, yalnızca inanmayanlar için değil, inananlar için de geçerlidir. Allah şöyle buyurur: **“Dinde zorlama yoktur. Gerçek şu ki doğruluk sapıklıktan ayrılmıştır. Artık kim tağutu reddedip Allah'a inanırsa, hiçbir zaman kopmayan sapasağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah Semi'dir (herşeyi işitendir), Alim'dir (hakkiyle bilendir) (Bakara Suresi: 256. Ayet)**

“Dinde zorlama yoktur.” hükmünü herhangi bir sınıfa tahsis etmez. Ayet, insan olmanın gereği olan özgür iradeyi esas alır. İman, baskıyla değil bilinçle anlam kazanır. Zorlama ile yapılan bir tercih, iman olmaktan çıkar; geriye sadece korku ve riya kalır. Nitekim Kuran, Peygamber'e bile insanları iman etmeye zorlayamayacağını hatırlatır: **“Sen insanları iman etmeleri için zorlayacak mısın?” (Yunus Suresi: 99. Ayet)** Hakikat apaçıktır; kabul etmek de reddetmek de insanın kendi sorumluluğundadır.

Bu nedenle “zorlama sadece kâfire yoktur, Müslümana vardır” anlayışı Kuran'ın ruhuna bütünüyle aykırıdır. Kuran, iman edenlere hitap ederken bile tehditkar bir dil kullanmaz; düşünmeye, anlamaya ve bilinçlenmeye çağırır. **“Hak Rabbinizdendir; dileyen iman etsin, dileyen inkar etsin.” (Kehf Suresi: 29. Ayet)** Bu ayet, iradenin dokunulmazlığını açıkça ortaya koyar. İman, Allah ile kul arasında kurulan bir bağıdır; bu bağa üçüncü bir elin zorla girmesi zulümdür.

İbadet de aynı ilkeye tabidir. Zorla kıldırılan namaz, zorla tutturulan oruç, zorla yaptırılan örtünme; bunların hiçbiri Allah katında samimiyet ifade etmez. Peygamber'in **"Ameller niyetlere göredir"** sözü, ibadetin özünü özetler. Niyetin olmadığı yerde ibadet sadece bedensel bir harekettir. Bu yüzden aile içinde, toplumda ya da devlet eliyle insanlara dini pratikleri zorla yaptırmak, din adına işlenen bir yanlış değil, doğrudan bir haramdır. Kuran, tebliği bile hikmetle ve güzel sözle yapılmasını emreder; **"Rabbinin yoluna hikmetle ve güzel öğütüyle davet et; onlarla en güzel yöntemle tartış. Kuşkusuz senin rabbin, yolundan sapanların kim olduğunu en iyi bilendir; O, doğru yolda bulunanları da çok iyi bilir. (Nahl Suresi: 125. Ayet)** Kabalık, baskı ve şiddet ise insanları hakikatten uzaklaştırır. Sevgiyle anlatılması gereken bir inancı korkuyla dayatmak, dinin özünü inkar etmektir.

Başörtüsü meselesi de bu bağlamdan bağımsız değildir. Kuran'da örtünmeye dair ayetler, kadının onurunu ve güvenliğini merkeze alır. Daha önce başörtüsü meselesini ele almıştım. Tekrar hatırlatayım; Ayet, bir ceza hükmü koymaz; saçın açık olması halinde dünyada ya da ahirette verilecek bir yaptırımdan söz etmez. Burada ahlaki ve toplumsal bir tavsiye vardır, cezai bir zorunluluk değil. Bu nedenle kimse bir kadına zorla başörtüsü taktıramaz; aynı şekilde zorla çıkarttırma da zulümdür. Her iki tutum da insan iradesine müdahaledir ve Kuran'ın temel ilkesine aykırıdır. Bir kadın başörtülü olsun ya da olmasın, "Ben Müslümanım" diyorsa Müslümandır. Kuran'da başını açan kadının kâfir olacağına, dinden çıkacağına ya da cezalandırılacağına dair

tek bir hüküm yoktur. Böyle bir iddia, Kuran'dan değil; kültürden, rivayetlerden ve tarihsel önyargılardan beslenir. Kadını hedef alan bu sert dil, İslam'ın adalet ve merhamet anlayışıyla değil, cahiliye zihniyetinin kalıntılarıyla açıklanabilir. Kuran, bir cana kıymayı en ağır suçlardan biri olarak tanımlar ve haksız yere bir insanı öldürmeyi bütün insanlığı öldürmekle bir tutar: **“Bir cana kıymaya veya yeryüzünde fesat çıkarmaya karşılık olması dışında, kim bir kimseyi öldürürse bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de bir can kurtarırsa bütün insanların hayatını kurtarmış gibi olur.” (Maide Suresi: 32. Ayet)** İnançsızlık bile şiddetin gerekçesi yapılamazken, başörtüsü gibi bir konuda insanları tekfir etmek ya da ölümle tehdit etmek İslam'la bağdaşmaz.

Allah'ın hüküm koymadığı yerde hüküm koymak, ceza belirlemediği konuda ceza icat etmek, din adına konuşurken Allah'ın sınırlarını aşmak büyük bir tehlikedir. Kuran'da ceza hükümleri gayet açıktır. Zina edene yüz sopa, hırsızın elinin kesilmesi gibi... Zorlama, baskı ve şiddeti dine dayandırmak; Allah'ın adını kullanarak insanlara zulmetmektir. Bu, imanı korumaz; aksine onu kirletir.

Sonuçta Kuran'ın sunduğu din, korkunun değil bilincin; baskının değil özgürlüğün; şiddetin değil merhametin dinidir. İnanç, zorla taşınan bir yük değil, gönüllü olarak omuzlanan bir sorumluluktur. İslam'da ne iman ne ibadet ne de örtünme zorla anlam kazanır. Zorlama başladığı yerde din biter; geriye sadece zulüm kalır!

Toplumun Çöküşü!

Bir milletin varlığını sürdürebilmesi, yalnızca ekonomik ya da askeri gücüne bağlı değildir. Tarih boyunca nice imparatorluklar, orduları zayıf düştüğü için değil, ahlaki değerlerini kaybettikleri için çökmüştür. Toplumun çöküşü, çoğu zaman tankların gürültüsüyle değil; vicdanların sessizliğiyle başlar. Ahlak, insanın hem bireysel hem de toplumsal varlığının pusulasıdır. Kuran'da bu gerçeğe şöyle dikkat çekilir: **“Bir toplum kendilerinde bulunanı değiştirmedikçe Allah onlarda olanı değiştirmez.” (Ra'd Suresi: 11. Ayet)** Bu ayet, toplumların yükseliş ve çöküşlerinin, maddi sebeplerden çok manevi dinamiklerle ilişkili olduğunu bildirir. Bir toplumda dürüstlük, adalet, merhamet, haya ve sadakat gibi değerler zayıfladığında, dış saldırılara gerek kalmadan içten içe çürüme başlar. Tekrara düşmüş olacağım fakat yeridir. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) de ahlakın toplumsal istikrar için taşıdığı önemi şu hadisiyle vurgulamıştır: **“Ben güzel ahlaki tamamlamak için gönderildim.” (Muvatta, Hüsnü'l-Hulk, 8)** Bir toplumun en büyük zenginliği, yüksek ahlaka sahip bireyleridir. Çünkü ahlak, toplumu bir arada tutan görünmez bir bağıdır.

Ahlaki çöküş, bir anda meydana gelmez; küçük gevşemelerin, sessiz kabullerin ve ilgisizliğin birikimiyle oluşur. Bu süreçte modern yaşam tarzı, medya ve özellikle televizyon gibi araçlar büyük rol oynar. Günümüzde televizyon, eğlence ve bilgi aracı olmanın ötesinde, bir “değer üretim ve

yönlendirme mekanizması” haline gelmiştir. Diziler, yarışma programları, haber içerikleri ve reklamlarda; hırs, bencillik, tüketim çılgınlığı, şiddet ve cinsellik sıradanlaştırılmakta, izleyicinin bilinçaltına yeni bir “ahlak” anlayışı işlenmektedir.

Medya, özellikle televizyon, toplumun aynası değil, artık onun biçimlendiricisidir. İnsanlar gördükleriyle düşünür, duyduklarıyla hisseder hale gelmiştir. Sürekli olarak para, şöhret ve haz temelli bir yaşamın övüldüğü ekranlar; kanaat, sabır, tevazu ve paylaşma gibi değerleri değersizleştirmektedir. Peygamber’in şu hadisi bu noktada uyarıcıdır: **“Bir kul, Allah’ın hoşnut olmadığı bir sözü, önemsemeden söyler; ama o söz, kendisini cehennemin derinliklerine götürür.”** (Buhârî, Rikâk, 23) Bugün ekranlarda sergilenen “önemsiz” görülen birçok içerik, toplumun değer bilincini aşındırmakta, gençlerin zihinlerinde doğru ile yanlış ayırt etmeyi güçleştirmektedir.

Çöküşün durdurulması, kalplerin yeniden diriltilmesiyle mümkündür. Bunun yolu da imanı, ilmi ve güzel ahlakı yeniden merkeze almaktan geçer. Kuran’da Allah şöyle buyurur: **“Ey iman edenler! Allah’tan korkun ve doğru söz söyleyin.”** (Ahzâb Suresi: 70. Ayet)

Doğruluk, tevazu, adalet ve haya gibi erdemler, modern dünyanın gürültüsü içinde yeniden canlandırılmalıdır. Aileler, çocuklarına yalnızca bilgi değil, değer de aktarmalı; medyanın şekillendirdiği değil, Kuran ve sünnetin aydınlattığı bir hayat inşa etmelidir. Toplumların çöküşü bombalarla başlamaz; ekranlarla, reklamlarla, küçük yalanlarla, unuttu-

ruian hakikatlerle başlar. Asıl kurtuluş, bireyin kendi için-
deki ahlak savaşını kazanmasıdır. Çünkü kalpler sağlam
olursa, toplumlar da sağlam olur. Ahlak çökerse, en güçlü
medeniyet bile enkaz olur...

Bölünmüş Bir Toplum!

Günümüz dünyasında toplumların içinden geçtiği en sancılı süreçlerden biri, kutuplaşmadır. Farklı fikirlerin varlığı demokrasilerin doğal bir parçası olsa da, bu farklılıkların düşmanlığa dönüşmesi, birlikte yaşama kültürünü tehdit eder hale gelmiştir. Maalesef, biz de artık asla geri dönüşü olmayacak şekilde bölünmüş bir toplum haline geldik. Toplumsal bölünme, genellikle siyasi, kültürel, dini ve sınıfsal farkların körüklenmesiyle derinleşir. Bizim toplumumuzda da bu eksenlerde ciddi ayrışmalar yaşanıyor. İnsanlar artık bir araya gelip konuşamıyor, birbirlerini dinlemiyor. “Biz” ve “onlar” dili o kadar kökleşti ki, ortak bir zeminde buluşmak neredeyse imkansız hale geldi.

Bu bölünmeyi en çok besleyen unsurlardan biri sosyal medya oldu. Algoritmalar, insanlara yalnızca kendi fikirlerini onaylayan içerikler göstererek yankı odaları üretti. Bu da karşıt görüşlere karşı tahammülsüzlük doğurdu. Artık biri farklı düşündüğünde onu “hain”, “cahil” ya da “düşman” ilan etmek sıradanlaştı.

Siyasi aktörlerin kullandığı dil, bu bölünmeyi derinleştiren bir başka etken. Oy almak adına yapılan kutuplaştırıcı söylemler, toplumun bir kısmını diğerine karşı kışkırtmakta. Liderler, birleştirici olmak yerine kendi seçmenlerini konsolide etmeyi tercih ediyor. Bu da “bizden olmayan” herkesin dışlandığı, ötekileştirildiği bir atmosfer doğuruyor.

Eskiden farklılıklarımızı zenginlik olarak görürdük. Şimdi ise farklılıklar tehdit olarak algılanıyor. Toplum, empati yetisini neredeyse tamamen yitirdi. Aynı sofraya oturmamak bir yana, aynı cümlede anılmak bile rahatsızlık veriyor. Birbirimizin acısına üzülmeyi bile unuttuk. Gerçek şu ki, bu seviyeye gelmiş bir toplumsal bölünmeyi tersine çevirmek kolay değil. Ancak tamamen imkansız da değil. Bunun için ilk adım, kutuplaştırıcı dili terk edip, ortak değerlerde buluşmayı öğrenmekten geçiyor. Eğitim sisteminden medyaya, siyasetten bireysel davranışlara kadar her alanda empati, hoşgörü ve diyalog kültürünü yeniden inşa etmemiz gerekiyor.

Evet, biz bugün asla geri dönüşü olmayacak şekilde bölünmüş bir toplum gibi görünüyoruz. Ama bu kader olmak zorunda değil. Uyanmak, yüzleşmek ve değişmek hala mümkün. Ancak bunu yapmazsak, bölünmenin ürettiği duvarlar bizi tamamen birbirimizden koparacak. O zaman artık sadece bölünmüş değil, parçalanmış bir toplumdan söz ediyor olacağız.

Ey Müslümanlar, Tefrikaya Düşmeyin!

Bu başlık, toplumu birbirinden ayıran ve bölerek huzursuzluk üreten ayrımcılığa karşı bir çağrıdır. Müslümanların bir arada olmasının, birlik içinde hareket etmelerinin ne kadar önemli olduğu vurgulanmaktadır. Hem Kuran hem de hadisler, birlik ve beraberliğin önemini açıkça belirtir. Kuran'dan bir ayet: **"Ve Allah'ın ipine sımsıkı sarılın, bölünüp parçalanmayın."** (Al-i İmran Suresi : 103. Ayet) Bu ayet, Müslümanlara birlik içinde olmalarını, Allah'ın yoluna sıkı sıkıya tutunmalarını ve asla ayrılmamalarını emreder. Tefrikaya düşmek, yani bölünmek, Allah'ın bu buyruğuna ters düşer. Ayrılıklar, sadece dünyevi değil, ahiret açısından da büyük felakete yol açar.

Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: **"Müslüman, diğer Müslümanların elleriyle ve dilleriyle zarar görmediği kişidir."** (Buhari) Burada da vurgulanan, bir Müslümanın diğerlerine zarar vermemesi, aksine birbirine destek olması gerektiğidir. Tefrika, toplumda zarara ve fitneye yol açar. Efendimizin öğüdü, ayrılıklardan kaçınmamızı ve sürekli olarak kardeşlik duygusunu pekiştirmemiz gerektiğini hatırlatır.

Tefrikaya Düşmenin Zararları: Tefrika, sadece toplumsal huzuru bozmakla kalmaz, bireysel ve manevi açıdan da büyük zararlara yol açar. Kuran'daki emri, müminlerin birbirini sevmeleri ve birleştirici olmaları gerektiğini belirtir.

Tefrikaya düşmek, toplumu hem maddi hem de manevi olarak zayıflatır.

Ahiret Boyutunda Tefrika: Ayrı düşüncelerin, hiziplerin ve grupların izlediği yollar ahirette büyük bir kayba yol açabilir. Peygamberimiz; **"Ümmetim 73 fırkaya ayrılacak, bunların yalnızca biri cennete girecek, diğerleri ise cehenneme girecek."** (Tirmizi) buyurmuştur. Burada da, toplumsal birlik ve beraberliğin önemi vurgulanmaktadır. Hem Kur'an hem de hadisler, Müslümanların birlik ve beraberlik içinde hareket etmeleri gerektiğini açıkça ifade eder. Ayrılıklar ve bölünmeler, ahiretteki durumlarını olumsuz etkileyebilir. Bu yüzden, müminler, toplumda barışı ve huzuru sağlamak adına birbirlerine destek olmalı ve tefrikadan kaçınmalıdır.

Gizli Egemenlik: İzm'ler!

Modern dünya, kendisini “özgürlük”, “bilim”, “ilerleme” ve “akıl çağı” gibi parlak kavramlarla tanımlamayı sever. Oysa bu parıltılı kelimelerin ardında saklanan gerçek, insanlığın tarih boyunca gördüğü en büyük zihinsel işgallerden biridir. Bu işgal tanklarla, topraklarla değil; kavramlarla, ideolojilerle ve zihin mühendisliğiyle yürütülen bir işgaldir. Bu işgalin araçları ise “izm”ler ve “ist”lerdir.

Birbirine zıt gibi görünen ideolojiler dahi, temelde ortak bir zeminde buluşur: sekülerlik. Diğer kavramların tamamı ilahi referansı sistem dışına iter. Bu durum, eleştirel yaklaşımlara göre İslam'ın “Allah merkezli” hayat anlayışının bilinçli biçimde tasfiye edilmesidir. Bu çerçevede “izm”ler, birer alternatif dünya görüşü değil; İslam'ın yerine geçen ikame dinlerdir. Ritüelleri, kutsalları, dogmaları ve “dokunulmaz doğruları” olan bu ideolojiler, modern insanın zihninde vahyin yerini doldurur.

Kapitalizm, sosyalizm, komünizm, liberalizm, sekülerizm, nasyonalizm, anarşizm, konservatizm, faşizm, popülizm, pozitivizm, materyalizm ve ülkemizin kanayan yarası kemalizm... İsimleri farklı, sloganları farklı, bayrakları farklıdır ama özleri birdir. Hepsi aynı hedefe yönelmiştir: İslam'ı hayattan çıkarmak ve onun yerine insan ürünü sahte dinler yerleştirmek.

İslam, yalnızca bir ibadet sistemi değildir. İslam, hayatın tamamıdır. Ekonomidir, hukuktur, siyasettir, ahlaktır, kimliktir. İslam, insanı kul yapar; kula kulluktan kurtarır. İşte tam da bu yüzden, İslam modern güç sistemleri için en büyük tehdittir. Çünkü İslam'a teslim olan bir insan, ne paraya teslim olur, ne devlete, ne ideolojiye, ne modaya, ne de global güç odaklarına. Bu yüzden İslam'ın doğrudan yok edilmesi her zaman mümkün olmamıştır. Bunun yerine daha sinsi bir yöntem seçilmiştir: İslam'ı doğrudan yasaklamak yerine, alternatif inanç sistemleri koymak. İşte "izm"ler tam olarak budur.

Kapitalizm der ki: Paraya hizmet et. Değerini imanında değil, sahip olduğun servette ara. Ahlakı değil, ne kadar kar edeceğini merkeze koy. Vicdanı değil piyasayı dinle.

Sosyalizm/Komünizm der ki: Sisteme hizmet et. Kurtuluşu Allah'ta değil, kurulan düzende ara. Merhameti vahiye değil, ideolojik eşitlikte bul.

Liberalizm der ki: Nefsine hizmet et. Sınır tanıma. Helal-haram tanıma. Hakikati değil arzunu ölçü al. Kendini kendi ilahın yap.

Sekülerizm der ki: Allah'ı hayatından çıkar. Onu sadece sembole indir. Hayatını vahiy ile değil, insan yapımı kanunlarla yönet.

Nasyonalizm der ki: Irka hizmet et. Seni tanımlayan iman değil, kandır. Kardeşliğini inançla değil, ırkçılıkla belirle.

Anarşizm der ki: Her türlü otoriteyi reddet. Hiçbir ilahi hükmü kabul etme. Ama sonunda en güçlü olana boyun eğmek zorunda kal.

Konservatizm der ki: Mevcut düzene hizmet et. Hakikati değil alışılmış olanı koru. Adaleti değil, örf ve adetin sürekliliğini savun.

Faşizm der ki: Güce hizmet et. Merhameti zayıflık say. İtaati kutsal yap. Lideri sorgulanamaz hale getir.

Popülizm der ki: Kalabalığa hizmet et. Hakikati değil çoğunluğun sesini takip et. Doğruyu değil alkışı esas al.

Pozitivizm der ki: Sadece gördüğüne inan. Görünmeyen i inkar et. Vahyi değil ölçülebileni gerçek kabul et.

Materyalizm der ki: Maddeye hizmet et. Ruhu inkar et. Anlamı reddet. İnsanı sadece fiziksel ve biyolojik bir varlığa indirge.

Kemalizm der ki: Hakikati vahiyde değil, devletin çizdiği sınırlar içinde ara. Kimliğini imanla değil, sistemin tanımladığı vatandaşlıkla belirle. Dini hayatın merkezinden çıkar, onu kamusal hayattan uzak tut. Rehber olarak Allah'ın hükmünü değil, Atatürk'ün koyduğu ilke ve inkılapları esas al.

Aslında hepsi aynı şeyi fısıldar: "Allah'ı merkeze koyma!" İslam ise tek bir şey der: "Allah'a hizmet et." Modern ideolojiler, insanı Allah'a kul olmaktan çıkarıp, sistemlere kul yapar. Bankalara kul yapar. Tüketime kul yapar. Devlete kul

yapar. Nefse kul yapar. Putların şekli değişmiştir ama putperestlik bitmemiştir. Bugün insanlar taştan putlara tapmıyor olabilir. Ama kağıt paralara, markalara, ideolojilere, moda, kadına/erkeğe ve güç sistemlerine tapmaktadır. Bu, modern putperestliğin ta kendisidir.

Bu ideolojiler kendiliğinden ortaya çıkmış masum fikirler değildir. Bunlar, dünyayı Allah merkezli olmaktan çıkarıp insan ve güç merkezli hale getiren büyük bir zihinsel dönüşümün ürünüdür. İnsanlığa şu yalanlar söylenmiştir: “Artık vahye ihtiyacınız yok.”, “Artık dini hayatınızdan çıkarabilirsiniz.”, “Artık sizin ilahınız aklınızdır, çıkarınızdır, gücünüzdür.”

Modern ideolojilerin yayılmasını sadece tarihsel veya sosyolojik süreçlerle açıklamanın yetersiz olduğu gayet açıktır. Burada devreye Yahudi kontrollü **Siyonizm** girer. Etnik veya dini bir kimlikten ziyade, bütün “izm”lerin üreticisi ve İslam karşıtı tüm algı yönetimlerini kontrol eden bir güç olarak yer alır. Siyonizm, insanlığı vahiyden koparan, değerleri görecelileştiren ve tüketim/güç eksenli bir dünya düzeni kuran üst akıl ideolojik taşıyıcısıdır. Bütün “İzm”ler ve “İst”ler Siyonizm’in araçlarıdır; birbirleriyle çatışıyor gibi görünseler bile nihai olarak aynı hedefe hizmet ederler: Allah’sız bir dünya tasavvuru.

Siyonizm, Firavun’un söylediği sözün modern versiyonudur. Ne diyordu Firavun? “Ben sizin en yüce rabbinizim.” Siyonist sistemler ne diyor? “Rabbiniz sistemdir.” Bugün milyonlarca insan, kendisinin özgür olduğunu zannediyor.

Oysa hiç olmadığı kadar köledir. Tüketim kölesidir. Sistem kölesidir. Kariyer kölesidir. İdeoloji kölesidir. Ve en trajik olan şudur: İnsanlar kendi prangalarını savunur hale gelmiştir. Siyonizm'in türettiği bütün ideolojilerin gönüllü köleliğini savunup, Allah'ın sistemini "Çağ Dışı" ilan etmişlerdir. Bu Müslüman bir toplum için yenilgi değil; elbette zamanla sökülüp atılacak zihinsel bir işgaldir.

Savaş, sadece mekanik silahlarla değil; manevi kavramlarla yürütölmektedir. İnsanların zihinlerinden Allah çıkarılmış, yerine siyonist ideolojiler konmuştur. İnsanlar artık somut olarak putlara secde etmiyor olabilir ama yine de soyut olarak boyun eğmektedir. İslam insanı sadece Allah'a secde ettirir. Yahudi kontrollü siyonist sistem ise herkese ve her şeye secde ettirir.

Bugün dünyada gördüğümüz şey, basit bir fikir ayrılığı değildir. Bu, iki farklı dünya görüşünün savaşıdır: Bir tarafta Allah, diğer tarafta **Tağut** vardır. O zaman tağut nedir? Tağut; Allah'ın hükmünün yerine geçen, insanın önüne mutlak otorite olarak konulan her şeydir. Bu bazen bir ideoloji olur, bazen bir sistem, bazen bir lider, bazen bir kanun, bazen de insanın kendi nefsi. Tağut, Allah'ın helal ve haram koyma yetkisini gasbeden ve insanı Allah'a kulluktan uzaklaştırıp başka otoritelere boyun eğmeye çağırان düzendir. Tağutun en büyük gücü zorlaması değil, meşrulaştırılmasıdır; insanlara onu normal, gerekli ve hatta doğru göstermesidir. İnsan tağuta boyun eğdiğinde sadece bir kurala uymuş olmaz; Allah'ın mutlak hükmünün yerine şeytani

hükmü koymuş olur. Bu yüzden Kuran, imanın ilk şartlarından birinin sadece Allah'a inanmak değil, aynı zamanda tağutu inkar etmek olduğunu bildirir. Çünkü tağut reddedilmeden, Allah'ın mutlak otoritesi kalpte tam anlamıyla yerleşmez. Allah şöyle buyurur: **"Dinde zorlama yoktur. Gerçek şu ki doğruluk sapıklıktan ayrılmıştır. Artık kim tağutu reddedip Allah'a inanırsa, hiçbir zaman kopmayan sapa-sağlam bir kulpa yapışmıştır. Allah Semî'dir (her şeyi işitendir), Alim'dir (hakıyla bilendir)."** (Bakara Suresi: 256. Ayet)

Sonuç olarak mesele sadece bir ideoloji, bir sistem veya bir siyasi yapı meselesi değildir; mesele, insanın kime teslim olacağı meselesidir. Tağut, insanın önüne Allah'ın hükmünün alternatifi olarak dikilen her otoritedir ve siyonizm, bu küresel düzen içinde tağutun en örgütlü, en sistemli ve en etkili tezahürlerinden biri olarak insanlığı vahiyden koparmayı, ilahi ölçüyü hayattan çıkarmayı ve yerine şeytani egemenliği yerleştirmeyi hedefler. Tağutun en büyük gücü zor kullanması değil, meşruiyet kazanması; siyonizmin en büyük başarısı ise insanlara bu düzeni doğal ve kaçınılmaz göstermesidir. Ancak hakikat değişmez: Allah'ın hükmünün karşısında duran her sistem geçicidir ve tağut ne kadar güçlü görünürse görünsün, varlığı ancak insanların ona boyun eğmesiyle devam eder. Toplumsal bir başkaldırı ile yıkılmayacak tağut yoktur! Bu yüzden gerçek kurtuluş, sadece Allah'a iman etmekle değil, aynı zamanda tağutu reddetmekle başlar; çünkü tağut reddedilmeden iman tamamlanmaz. Si-

yonizmin ve onun kurduğu düzenin zihinsel zincirleri kırılmadan gerçek özgürlük mümkün olmaz. Tağut eli ile putsallaştırılmış ideolojiler köleliktir. Bir tarafta kulluk vardır, diğer tarafta kölelik. Bir tarafta İslam vardır, diğer tarafta tağutun cilalanmış putları İzm'ler ve ist'ler. İslam, insanı tüm sahte efendilerden kurtarıp, yalnızca Allah'a kul yapar. Ve gerçek özgürlük budur... Yüce Rabbimiz **Bakara Suresi: 257.** Ayette şöyle buyurur: **"Allah iman edenlerin velisidir (dostu ve destekçisidir). Onları karanlıklardan nura çıkarır. Küfredenlerin velileri ise tağuttur. Onları da aydınlıktan karanlıklara çıkarırlar. İşte onlar ateşin ashabıdır-halkıdır, onda ebedi olarak kalacaklardır."**

Son olarak, hakikat er ya da geç ortaya çıkar; çünkü tağutun düzeni aldatma üzerine kuruludur, Allah'ın hükmü ise mutlak gerçektir ve kazanan daima hakikate teslim olanlar olacaktır!

Şeriat Hakikati!

Günümüzde “şeriat” kelimesi, birçok insanın zihninde yanlış anlamlar ve korkularla anılır hale geldi. Oysa bu kavram, İslam’ın özünü, yani Allah’ın insan için belirlediği ilahi düzeni temsil eder. Şeriat, sadece kanun kitaplarında veya mahkeme salonlarında yer alan kuru hükümler değil; aksine, insanın hayatına anlam katan, onu adalet, merhamet ve iyilikle donatan bir yaşam biçimidir.

“Şeriat” kelimesi, Arapçada “suya götüren yol” anlamına gelir. Yani şeriat, insanı hakikatin kaynağına, Allah’ın rahmetine ulaştıran yoldur. Bu yol, sadece cezalarla veya yasaklarla değil; ibadetle, ahlakla, insan sevgisiyle ve toplumsal adaletle örülüdür. Namaz kılmak, oruç tutmak, zekat vermek gibi ibadetler şeriatın bir yönünü oluştururken; anne-babaya hürmet etmek, muhtaca iyilik etmek, yoksulu gözetmek, kadına saygı göstermek, ırkçılığa ve zulme karşı durmak da onun ayrılmaz parçalarıdır.

Şeriat, insanın sadece ibadet hayatını değil, ticaretini, aile ilişkilerini, toplumsal davranışlarını ve hatta çevreyle olan münasebetini de düzenler. Helal rızık kazanmak, haksız kazançtan uzak durmak, adaletli davranmak, sözünde durmak... Bunların her biri, şeriatın bir yansımasıdır. Yani şeriat, insanı sınırlandırmak için değil; onu yüceltmek, kötülüklerden korumak ve dünya ile ahiret dengesini sağlamak için vardır.

İran, Afganistan, Arabistan gibi bazı çevreler, şeriatı yalnızca cezalarla, sertliklerle veya baskıyla özdeşleştirerek yanlış bir imaj çizerler. Bu yanlış intiba, dünyadaki bütün insanlığın şeriatтан yüz çevirmesine sebep olmaktadır. Oysa şeriat, özü itibarıyla rahmettir. Kuran'da **"Biz seni alemlere rahmet olarak gönderdik."** (Enbiya Suresi: 107. Ayet) buyrulmuştur. Peygamber Efendimiz bu rahmeti yaşatarak gösterdi: affederek, merhamet ederek, mazluma sahip çıkarak, güçlüye adaletle sınır koyarak. İşte şeriat da bu rahmetin toplumsal düzen haline gelmiş şeklidir.

Şeriat, korkulacak bir sistem değil; Allah'ın insan için çizdiği en güvenli ve en adil yoldur. O, kalplere huzur, toplumlara denge, dünyaya merhamet getirir. Bizler şeriatı sadece kanunlarda değil, kendi hayatımızda yaşatmalıyız: doğrulukla, yardımseverlikle, adaletle, saygıyla... Çünkü şeriat, dürüst ve anlamlı yaşamın ta kendisidir...

Laiklik ve Şariat...!

Bugün insanlık, tarihin en büyük sapmalarından birinin içinde debelenmektedir. Bir tarafta Rabbimizin ilahi nizamı; diğer tarafta insan aklının ve hevasının ürünü olan batıl düzenler... Ve bu sapkın düzenlerin en sinsisi, en tehlikeli olanı: **Laikliktir.**

Laiklik, İslam'ın hayat veren nefesini toplumlardan kesmek için icat edilmiş bir zehirdir. Din ve dünya işlerini ayırmak iddiasıyla yola çıkan laiklik, gerçekte dini hayattan dışlama, ilahi hükümleri iptal etme projesidir. Bu bir tesadüf değildir; bu apaçık bir meydan okumadır: Allah'a karşı açılmış sistematik bir savaştır! Laiklik, sözde özgürlük ve tarafsızlık söylemleriyle sunulmuş bir tuzaktır. Oysa gerçekte laiklik:

- Allah'ın hükümlerini reddeder.
- İnsan aklını hüküm kaynağı yapar.
- Allah'ın indirdiği ölçüleri "geri kalmışlık" diye aşağılar.
- İnsanın hevasını ve çoğunluk iradesini ilahlaştırır.

Kuran bize ne diyor: **"Onlar Allah'ın hükmüyle hükmetmeyenlerdir; işte onlar kafirlerin ta kendileridir."** (Maide Suresi: 44. Ayet) Laiklik, insanın kendi heva ve hevesine göre kanun koyduğu bir düzendir. İnsanın heva ve hevesini ilah edinmesi ise Kuran'da şiddetle reddedilmiştir: **"Hevasını ilah edineni gördün mü?"** (Furkan Suresi: 43. Ayet) Bu ayetler bize gösteriyor ki, laiklik sadece bir yönetim biçimi değil; bir itikadi sapmadır.

Şeriat, Allah'ın yeryüzüne sunduğu rahmettir. Şeriat:

- Adaleti korur,
- Mazlumun hakkını savunur,
- Zalimleri durdurur,
- Toplumun huzurunu sağlar,
- İnsanları dünya ve ahiret saadetine ulaştırır.

Allah şöyle buyurur: **“Artık aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet, onların arzularına uyma.” (Maide Suresi: 49. Ayet)**

Şeriatsız bir toplumda adalet olmaz! Vicdan olmaz! Ahlak çöker, aile çözülür, ekonomi haramla kirlenir, toplumda fuhuş, sapıklık ve sömürü normalleşir. Bugün İslam topraklarında yaşanan tüm kaosların, fitnelerin, savaşların ve zilletin tek sebebi vardır: Şeriattan uzaklaşmak, laiklik, sosyalizm ve benzeri batıl ideolojilere sarılmaktır!

Ey Müslüman kardeşim! Laikliğin getirdiği sonuçlar ortadadır:

- Ahlaksız nesiller.
- Dağılmış aileler.
- Yolsuzluk bataklığında boğulan devletler.
- Zulmün sıradanlaştığı toplumlar.

Şeriatın getirdiği düzen ise apaçık bir rahmettir. Kadınlar onurla korunur, yetimler adaletle büyür, toplumlar Allah'ın rızası ekseninde yücelir. Şeriat, insanı özgür kılar; kulun kula kulluğunu bitirir. Şeriat, insanı sorumluluk sahibi yapar; hesaba çekileceğini bilerek yaşamasını sağlar.

Bizler iman ediyoruz ki:

- “Hüküm yalnız Allah’a aittir!” (Yusuf Suresi: 40.Ayet)

- Allah'ın indirdiğinden başkası ile hükmedenler zalimdir, fasık ve kafirdir! (Maide Suresi: 44-45-47. Ayet)

- Allah'ın dini tamdır, eksiksizdir, zamana ve mekana göre değişmez! (Maide Suresi: 3. Ayet)

Biz laikliği reddediyoruz. Biz şeriatı istiyoruz. Biz, Allah'ın nizamı ile yeryüzünün adalet bulacağına iman ediyoruz. Ve şunu haykırıyoruz: Ya Allah'ın hükmüyle yaşarız, ya zilletle ölürüz! Başka yol yok! Kardeşim, bugün İslam ümetinin önünde iki seçenek vardır: Ya laiklik bataklığında yok olmak, ya da şeriatın rahmet ikliminde yeniden dirilmek! Ayrıca şeriat için mücadele etmek imanımızın bir gereğidir!

Şeriat yoksa özgürlük yoktur.

Şeriat yoksa adalet yoktur.

Şeriat yoksa insanlık yoktur.

Laikliğe lanet olsun! Şeriatı binlerce selam olsun! Allah'ın nizamı yeryüzüne hakim oluncaya kadar mücadele devam edecektir! Ve zafer mutlaka inananlarındır! **"Şüphesiz ki Allah, kendi dinine yardım edenlere yardım eder."** (Hac Suresi: 40. Ayet)

10 Maddelik Şeriat Manifestosu

1. Hüküm yalnız Allah'ındır! Bizler, hayatın her alanında yalnızca Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmedilmesi gerektiğine inanırız!

2. Laiklik küfürdür, reddediyoruz! Din ile hayatı ayıran laikliği, şeytani bir tuzak ve küfrün projesi olarak görüyoruz. Allah'ın hükmü dururken başka hüküm tanımıyoruz!

3. Şeriat adalettir, insanlığın kurtuluş reçetesidir! Şeriat olmadan adalet de, huzur da mümkün değildir. Gerçek özgürlük, yalnızca Allah'a kul olmakla mümkündür.

4. Allah'ın hükümleri evrenseldir! Şeriat, zamana, mekana, devre göre değişmez. Kıyamete kadar geçerlidir. İnsan aklı Allah'ın hükmünü aşamaz!

5. Şeriat; aileyi, toplumu ve devleti korur! İffet, ahlak, nesil ve toplum düzeni, ancak Allah'ın emirlerine göre korunabilir. Şeriat, toplumun sigortasıdır.

6. Şeriat karşıtlığı İslam'a ihanettir! Şeriatı kötülemek, İslam'ın özünü hedef almak demektir. Şeriat düşmanlığı, Allah'a ve Resulüne savaş açmaktır.

7. İslam dini sadece camide yaşanmaz, hayatın her anına hakimdir! Namazı da, ticareti de, yönetimi de Allah'ın emirlerine göre yaşarız. İslam sadece bir inanç değil, tam bir hayat nizamıdır.

8. Şeriatsız toplumlar batmaya mahkumdur! Bugün İslam coğrafyasındaki zilletin sebebi, Allah'ın sistemini terk edip batı ideolojilerine teslim olmaktır.

9. Müminin onuru Şeriatladır! Bizler onurumuzu, izzetimizi yalnızca Allah'ın nizamı ile yaşamakta buluruz. Başka hiçbir sistem bizim başımızı dik tutamaz.

10. Şeriat için mücadele etmek farzdır! Laiklik gibi batıl düzenlere karşı, Allah'ın nizamı için çalışmak, tebliğ etmek, mücadele etmek her Müslüman'ın görevidir.

Allah'ın nizamı hakim oluncaya kadar mücadeleye devam...! Ve elbette "Allah nurunu tamamlayacaktır!"

İslam'da Demokrasi...

Demokrasi, halkın kendi kendini yönetmesi esasına dayanan bir yönetim biçimi olarak modern çağın temel siyasal sistemlerinden biridir. Çoğu zaman Batı kökenli bir sistem olarak değerlendirilse de, İslam'ın temel kaynakları olan Kuran ve sünnet, istişare, adalet, eşitlik ve halk iradesi gibi demokratik değerlere büyük önem verir. Bu bağlamda, İslam ile demokrasi arasında bir çelişki mi yoksa bir uyum mu olduğu, hem akademik hem de siyasi çevrelerde tartışılan bir konudur.

İslam'da karar alma süreçlerinde halkın görüşünü almak, yani "şura" ilkesi temel bir değerdir. Kuran'da bu durum açıkça vurgulanır: **"Onların işleri, aralarında danışma ile dir."** (Şûrâ Sûresi: 38. Ayet)

Bu ayet, İslam toplumlarında yöneticilerin karar alırken toplumun farklı kesimlerine danışmaları gerektiğini ortaya koyar. Hazreti Muhammed (Sallallahu aleyhi ve sellem) hem Medine döneminde hem de savaş kararlarında ashabıyla sürekli istişare etmiş ve onların görüşlerini dikkate almıştır. Bu uygulama, halk iradesine saygı gösterilmesinin İslami bir ilke olduğunu gösterir.

İslam'da yönetimde en temel prensiplerden biri adalettir. Allah, Kuran'da şöyle buyurur: **"Şüphesiz Allah size, emanetleri ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emreder."** (Nisâ Suresi: 58. Ayet)

Demokratik yönetimlerde de esas olan, halkın haklarını korumak ve yöneticilerin halka karşı sorumlu olmalarını sağlamaktır. Bu bağlamda, adaletin tesis edilmesi İslam'ın da, demokrasinin de ortak hedefidir. Peygamber efendimiz bir hadisinde şöyle buyurmuştur: **“Bir iş ehil olmayana verildiği zaman kıyameti bekle.”** (Buhârî, İlim, 2)

Demokratik sistemlerde olduğu gibi, İslam da görevlerin liyakat esasına göre dağıtılmasını emreder. Bu da halkın yöneticilerini serbestçe seçme hakkının desteklenmesi anlamına gelir. Hazreti. Ebu Bekir'in halife seçilmesi süreci, o dönemin toplumsal yapısı içinde bir nevi halk temsiliyetine dayalı bir uygulama olmuştur. Ensar ve Muhacirlerin istişaresiyle halife belirlenmiştir. Bu, İslam tarihinde seçim ve temsiliyetin örneklerinden biridir.

İslam ile demokrasi arasında temel ilke ve değerler bakımından ciddi benzerlikler bulunmaktadır. Şura, adalet, eşitlik, liyakat gibi kavramlar hem İslam'ın hem de demokrasinin temel dayanakları arasındadır. İslam'da halkın yönetime katılımı teşvik edilmiş, otoritenin mutlakiyetçi bir yapıya dönüşmesine karşı denge unsurları oluşturulmuştur. Bu nedenle İslam, kendi değerleriyle örtüşen bir demokratik anlayışa kapı aralayabilir. Elbette modern demokrasinin laiklik, çoğunlukçuluk gibi bazı yönleri İslam'la tam anlamıyla örtüşmeyebilir; ancak temel ilkeler açısından İslam'da demokratik değerlerin güçlü karşılıkları vardır.

Küfür Devletinde Müslüman'ın Görev Alabilirliği...

Kuran'da yer alan Hazreti Yusuf'un kıssası, İslam tarihinde mühim dersler içeren bir anlatıdır. Hazreti Yusuf'un Mısır'da kafir bir yönetimde mali işlerden sorumlu olarak görev alması, Müslümanların gayrimüslim yönetimler altında çalışmasının veya görev yapmasının caiz olup olmadığı tartışmalarında önemli bir referans olarak değerlendirilmiştir.

Hazreti Yusuf'un durumu, bir peygamberin, adaletin tesis ve toplumsal faydanın sağlanması adına, Tevhid inancına sahip olmayan bir devlette dahi görev alabileceğini göstermektedir. Bu bağlamda, Hazreti Yusuf'un Mısır'daki görevini üstlenmesi, yönetimin halkına adaletle muamele etmesine katkıda bulunmayı ve halkın refahını artırmayı amaçlayan bir duruşu simgeler.

Bu örnek, İslam'a göre bir Müslümanın, gayrimüslim bir devlette bile maslahat ve adalet için görev alabileceğini işaret ederken, aynı zamanda İslam hukukunda maslahat prensibinin önemini vurgular.

Peki, Türkiye gibi çoğunluğu Müslüman olan, laik bir devlet yapısına sahip bir ülkede devlet başkanlığı makamı ya da diğer üst düzey görevlerde yer almak İslam'a göre nasıl değerlendirilir?

Kuran'da **"Allah size, emanetleri ehline vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğinizde adaletle hükmetmenizi emreder."** (Nisa Suresi: 58. Ayet) buyurulmaktadır. Bu ayet, yönetimde yer alacak kişilerin ehil olmalarını ve adaletle hareket etmelerini zorunlu kılmaktadır. Müslüman bir bireyin, toplumun menfaatini gözetmek, adalet ve hakkaniyeti tesis etmek adına yönetime talip olması, bu prensiplere uygun olduğu müddetçe meşru kabul edilir.

İslam hukukunda maslahat, yani toplumsal fayda prensibi büyük önem taşır. Devlet başkanlığı gibi yüksek görevler, toplumun düzenini sağlamak, adaleti tesis etmek ve halkın huzurunu temin etmek adına üstlenilebilir. Bu bağlamda, Türkiye gibi laik bir devlette devlet başkanlığı yapmanın İslam'a uygun olması, yöneticinin niyeti ve uygulamalarıyla doğrudan ilişkilidir. Eğer bir yönetici, toplumun ihtiyaçlarına cevap veren, hakkaniyetli bir idare sergiler ve İslam'ın evrensel ahlak ilkelerine uygun hareket ederse, bu makamda bulunmasının İslam'a aykırı bir yanı bulunmamaktadır.

Türkiye'nin laik yapısı, din ve devlet işlerinin ayrılmasını esas alır. Ancak bu, bir Müslümanın İslam'a uygun bir şekilde devlet yönetiminde yer almasına engel teşkil etmez. Laiklik, bir yöneticinin inançlarına göre değil, toplumsal faydayı gözeterek yönetim sergilemesini sağlar. Bir Müslüman yönetici, laik bir devlette hem İslam ahlakına uygun bir yaşam sürerek hem de din ve vicdan özgürlüğüne saygı göstererek toplumun tamamına hizmet edebilir.

Hazreti Yusuf'un kissası, bir Müslümanın yönetimde görev almasının, bulunduğu toplumun inanç yapısına değil, o görevde ne amaçla bulunduğuna bağlı olduğunu gösterir. Hazreti Yusuf, görevini ifa ederken hem adaleti tesis etmiş hem de halkın refahını sağlamıştır. Bu örnek, Türkiye gibi çoğulcu ve demokratik bir yapıya sahip bir devlette, Müslüman bir yöneticinin de aynı şekilde toplumsal faydayı gözeterek hizmet edebileceğini göstermektedir.

İslam'da esas olan, bir yöneticinin adaleti ve hakkaniyeti gözetmesidir. Hazreti Yusuf'un örneğinde olduğu gibi, bir Müslümanın, bulunduğu görevde topluma fayda sağlamak ve adaleti tesis etmek adına çalışması İslam'a uygun bir davranıştır. Türkiye'de devlet başkanlığı veya benzeri bir görevin üstlenilmesi, bu niyet ve uygulamalarla yapılırsa, İslam açısından bir sakınca teşkil etmez. Bu, hem bireysel hem de toplumsal sorumluluğun yerine getirilmesinin bir parçasıdır. Ve gelecekte "İslam Hukukuna" sahip bir devlet hayaline hizmet etmek gibi faydalı sonuçları da doğurabilir.

Hizb-ut Tahrir gibi bazı gruplar, İslam devleti hayalini savunurken yöntemleri ve stratejileriyle bu ideale zarar verebilmektedir. Bu tür gruplar, toplumsal uzlaşmayı göz ardı eden yaklaşımları ve gerçekçi olmayan hedefleriyle İslam'ın evrensel mesajını yanlış bir şekilde temsil edebilirler. İslam devleti, adalet, maslahat ve toplumsal barış ilkeleri üzerine inşa edilmesi gereken bir yapıdır. Ancak bu tür organizasyonların söylemleri, bölünmelere yol açarak bu hedefin gerçekleşmesini zorlaştırabilir. Ayrıca, Hizb-ut Tahrir'in kitlelerine oy kullanmamayı teşvik etmesi ve İslam devleti hayalini

gerçekleştirmek isteyen yöneticilere "küfür devletine hizmet ediyor" şeklinde iftiralar atması, hem toplumsal barışı hem de İslam'ın birleştirici ruhunu zedeleyen davranışlardır. Müslümanlar, İslam'ın evrensel ilkelerini merkeze alarak, toplumun tamamını kucaklayan ve adaleti önceleyen bir anlayışla hareket etmelidir.

Osmanlı İmparatorluğu

Osmanlı İmparatorluğu, tarihin en büyük ve en etkili devletlerinden biri olarak, dünyaya hükmetmiş, farklı kültürleri bir arada tutmuş ve insanlık tarihine önemli izler bırakmıştır. Osmanlı, sadece bir askeri güç ya da toprak genişletme mücadelesiyle anılmamalıdır; aynı zamanda medeniyetin yükseldiği, ilmin, sanatın ve kültürün geliştiği bir devlettir. İmparatorluğun geniş sınırları, farklı inançlardan, dillerden ve milletlerden insanların bir arada barış içinde yaşamasına olanak tanımıştır.

Osmanlı İmparatorluğu'nun yükselişi, 13. yüzyılda Osman Gazi'nin liderliğinde başlamış ve 16. yüzyılda zirveye ulaşmıştır. Toprakları, Anadolu'dan Balkanlar'a, Ortadoğu'dan Kuzey Afrika'ya kadar genişlemiş, aynı zamanda Avrupa'nın iç bölgelerine kadar ilerlemiştir. Osmanlı, sadece toprak kazanmakla kalmamış, aynı zamanda idari, askeri ve sosyal yapısını öyle bir şekilde inşa etmiştir ki, birçok farklı etnik gruba ve dini bir arada tutabilmiştir. Bu da Osmanlı'yı sadece askeri bir süper güç yapmamış, aynı zamanda siyasi ve kültürel olarak da benzersiz kılmıştır.

Osmanlı İmparatorluğu'nun dünya üzerindeki en önemli özelliklerinden biri, İslam dünyasının liderliğini üstlenmiş olmasıdır. 1517'de Memlük Sultanlığı'nı fethederek Hicaz bölgesini de topraklarına katmış, kutsal topraklar olan Mekke ve Medine'yi koruma görevini üstlenmiştir. Ayrıca, halifelik makamını elinde bulundurması, Osmanlı'yı tüm

Müslüman dünyası için manevi bir lider yapmıştır. İslam'ı yaymak, korumak ve onun öğretilerini doğru bir şekilde yaşamak Osmanlı'nın en büyük hedeflerinden biri olmuştur. Osmanlı sultanları, Müslümanların huzuru ve güvenliği için büyük bir sorumluluk duygusu taşıyarak, İslam'ın yayılmasına, korunmasına ve doğru anlaşılmasına hizmet etmişlerdir.

Osmanlı İmparatorluğu'nun en büyük erdemlerinden biri, farklı inançlara, dillere ve kültürlere hoşgörüyle yaklaşmasıdır. Osmanlı'da, halkın çoğunluğunu oluşturan Müslümanlar dışında, Hristiyanlar, Yahudiler ve diğer dini inançlara sahip topluluklar da barış içinde yaşama fırsatı bulmuşlardır. Kanunlar, her dini topluluğa kendi inançlarına uygun yaşam alanı üretecek şekilde düzenlenmiştir. İslam'ın öğretilerine dayalı bir yönetim anlayışı, aynı zamanda adaletin her bireye eşit şekilde sağlanmasını amaçlamıştır. Hükümet, her zaman adaleti ve insan haklarını gözetmiştir, zira Osmanlı İmparatorluğu'nun yönetici anlayışı İslam'ın temel değerleri olan adalet, eşitlik ve merhametle şekillenmiştir.

Osmanlı İmparatorluğu, sadece askeri alanda değil, kültürel ve bilimsel anlamda da büyük bir yükseliş göstermiştir. Osmanlı sarayında bilim adamları, filozoflar, sanatçılar ve mimarlar bir araya gelerek, farklı kültürleri harmanlamış ve tarihi bir medeniyet inşa etmişlerdir. Osmanlı'da tıp, astronomi, matematik ve felsefe gibi birçok alanda büyük ilerlemeler kaydedilmiştir. Osmanlı saraylarında yetişen sa-

natçılar ve zanaatkarlar, geleneksel Türk sanatlarını geliştirmiş, minyatür sanatından halı dokumacılığına kadar pek çok alanda dünya çapında ün kazanmışlardır.

Mimarlık alanında da Osmanlı'nın dünyaya miras bıraktığı eserler dikkat çekicidir. Mimar Sinan gibi dehaların eserleri, sadece Osmanlı'nın değil, tüm dünya tarihinin en önemli mimari yapıları arasında sayılmaktadır. Süleymaniye Camii ve Topkapı Sarayı gibi eserler, sadece estetik güzellikleriyle değil, aynı zamanda mühendislik ve tasarım açısından da birer başyapıt olarak Osmanlı'nın ihtişamını simgelenmektedir.

Osmanlı İmparatorluğu, sadece bir askeri süper güç değil, aynı zamanda bir kültür ve medeniyet imparatorluğuydu. Dünyaya hükmeden bu büyük devlet, İslam'ın öğretilerini tüm dünyaya yayarak insanlığa hizmet etmiş, adaletle yönetmiş ve farklı halkları bir arada tutmuştu. Osmanlı, hoşgörü ve anlayışın simgesi olmuş, barışı, adaleti ve kültürel zenginliği tüm topraklarına yaymıştır. Bugün, Osmanlı'nın mirası sadece geçmişin değil, aynı zamanda geleceğin de rehberidir. Müslüman dünyası için bu büyük imparatorluk, her zaman bir övgü kaynağı ve ilham kaynağı olarak hatırlanacaktır.

Dünyaya Hükmeden Osmanlı ve Adaletinin Müthişliği...

Tarih sahnesinde pek az devlet, sadece askeri gücüyle değil, aynı zamanda adaletiyle de dünya çapında iz bırakabilmiştir. Osmanlı İmparatorluğu bu nadir örneklerden biri olarak tarih kitaplarında yerini alır. Yaklaşık altı asır boyunca üç kıtaya yayılan ve yüzlerce milleti bir arada tutan bu imparatorluğun büyük sırrı, adaletle tesis edilen bir düzeni; **Hilafet ve İslam Hukuku**'nu başarıyla uygulayabilmesidir.

Osmanlı'daki adalet anlayışı, İslam hukukuna dayansa da fethedilen topraklardaki çeşitli din ve milletlerin haklarını koruyan çok yönlü bir yapıya sahipti. Osmanlı sultanları, adaleti tesis etmenin ilahi bir görev olduğuna inanır ve bu anlayışı devletin her kademesine yansıtırlardı. “Mülk, adalet üzerine kaimdir” prensibi, Osmanlı yöneticilerinin ana rehberi olmuştur.

Osmanlı'nın belki de en dikkat çekici yönetim anlayışı, fethedilen topraklardaki halklara kendi inançları ve gelenekleri doğrultusunda özgür bir yaşam sunmasıydı. Demokrasi ve Laiklik kelimeleri o zamanlarda henüz gün yüzüne çıkmamıştı. “Millet Sistemi” olarak bilinen bu yönetim tarzı, her dinden ve etnik gruptan insanı kendi hukuk sistemine göre yargılayarak toplumsal barışı muhafaza etmeyi başarıyordu. Gayrimüslimler kendi kiliselerinde ibadet edebiliyor,

kendi hukuk kurallarına göre yargılanabiliyorlardı. Bu yaklaşım, çoğu Avrupa devletinde görülmeyen bir hoşgörüyü ve adaleti temsil ediyordu.

Osmanlı'nın adalet sisteminin omurgasını oluşturan Hilafet ve ona bağlı kadılar, halkın her kesimine adil yargı hizmeti sunuyordu. Kadılar, sadece yargıç olarak değil, aynı zamanda belediye başkanı, noter ve sosyal düzeni sağlayan yetkililer olarak da görev yapmışlardı. Kadıların verdiği hükümler, İslam hukuku esas alınarak verilse de geleneksel hukuk da göz önünde tutulur ve yerel halkın hassasiyetleri dikkate alınırdı. Bu sayede adaletin kapsayıcı ve tarafsız bir şekilde işlediği bir düzen kurulmuştur.

Osmanlı sultanları, halkın adalete doğrudan ulaşabilmesi için bizzat kapılarını açık tutmuş ve şikayetleri dinlemekten kaçınmamıştır. Sultanın adalet kapısına gelen bir yurttaş, en ufak bir haksızlığa uğradığını düşünse bile doğrudan başvuru yapabilirdi. Bu uygulama, yöneticilerin hesap verebilirliğini arttırıyor ve adaletin tecelli edeceğine dair halkta büyük bir güven oluşturunuyordu.

Osmanlı'nın uzun ömürlü olmasının en önemli sebeplerinden biri, adaletle yönetilmesi olmuştur. Osmanlı tarihçileri ve devlet adamlarının sıklıkla vurguladığı gibi, "Devletin bekası adaletle kaimdir", "İnsanı yaşat ki Devlet yaşasın!" Bu anlayış, yöneticilerin keyfi davranışlarını engelleyerek halkın devlete olan bağlılığını artırmış ve Osmanlı topraklarında barışın uzun süreli olmasını sağlamıştır.

Osmanlı İmparatorluğu, sadece fetihleriyle değil, adaletiyle de dünyaya hükmetmiştir. Çeşitli milletlerden ve dinlerden insanları bir arada barış içinde yaşatabilen Hilafet ve İslam Hukuku isimli bu düzen, Osmanlı'nın yüzlerce yıl ayakta kalmasının anahtarlarından biri olmuştur. Adalet anlayışını çağına göre olağanüstü seviyede ileriye taşıyan Osmanlı, modern hukuk sistemlerinin de esin kaynağı olmuştur. Bugün hala “Osmanlı Adaleti” denildiğinde akla gelen bu şanlı miras, tarihe altın harflerle yazılmış büyük bir medeniyetin hatırasıdır.

Allah, bizlere Osmanlı'nın yıkılışından sonra yerle bir olan Hilafet ve İslam Hukuku sistemlerini geri getirmeyi nasip etsin inşallah. Zira tüm dünya bu sistemlere muhtaç...

Osmanlı ve Yunan Algısı!

Tarih, galiplerin yazdığı bir destan mıdır, yoksa mağlup edilenlerin susturulduğu bir masal mı? Günümüz ders kitaplarında, Osmanlı'ya "hain" damgası vurulurken, Yunan işgaline karşı gösterilen direniş adeta görmezden geliniyor. Bu çelişkili anlatım, genç nesillerin zihinlerinde tarihimize dair nasıl bir algı oluşturuyor?

Osmanlı İmparatorluğu, altı asır boyunca üç kıtada hüküm sürmüş, birçok millete ev sahipliği yapmış bir devlet. Ancak bazı ders kitaplarında, Osmanlı'nın son dönemleri "ihanet" ve "çöküş" kelimeleriyle özetleniyor. Bu anlatım, Osmanlı'nın sadece son dönemine odaklanarak, tüm tarihini bu pencereden değerlendirmek anlamına geliyor. Oysa ki, Osmanlı'nın son döneminde yaşanan zorluklar, sadece iç dinamiklerden değil, aynı zamanda dış müdahalelerden de kaynaklanıyordu. Bu dönemde, birçok cephede savaşan Osmanlı, aynı zamanda iç isyanlarla da mücadele etmek zorunda kaldı. Bu karmaşık dönemi sadece "ihanet" kelimesiyle açıklamak, tarihimize haksızlık değil midir?

1919-1922 yılları arasında, Yunan ordusu Anadolu'yu işgal etti. Bu dönemde, birçok sivil katledildi, köyler yakıldı, insanlar yerlerinden edildi. Ancak bazı ders kitaplarında, bu işgal dönemi yüzeysel bir şekilde geçiştiriliyor. Bu anlatım, işgalin ürettiği acıları ve direnişi görmezden gelmek anlamına geliyor. Halbuki, bu dönemde Anadolu halkı büyük bir direniş gösterdi. Kuvayi Milliye hareketi, halkın işgale karşı

kendi imkanlarıyla oluşturduğu bir direniş örgütüydü. Bu direniş, Türkiye Cumhuriyeti'nin temellerini atan bir mücadeleydi.

Tarih eğitimi, geçmişini anlamak ve ders çıkarmak için önemlidir. Ancak bu eğitim, objektif ve dengeli bir şekilde sunulmalıdır. Osmanlı'nın sadece son dönemine odaklanarak tüm tarihini olumsuz bir şekilde sunmak, genç nesillerin tarihimize olan bakışını olumsuz etkileyebilir. Aynı şekilde, Yunan işgalinin acılarını görmezden gelmek, bu dönemde yaşanan direnişi ve fedakarlıkları unutturabilir.

Bu nedenle, ders kitaplarının tarih anlatımında daha dikkatli ve objektif olması gerekmektedir. Geçmişte yaşanan olayları tüm yönleriyle ele alarak, genç nesillere tarih bilinci kazandırmak, gelecekte benzer hataların tekrarlanmaması için önemlidir. Ülkemi üç buçuk yıl işgal edip annesinin karındaki bebeklere varıncaya kadar süngüleyen Yunana dost diyen ders kitapları, Osmanlı'ya hain diyorsa bu kitapları kim yazıyor diye sormak hakkımızdır!!!

Hilafeti İlan Etmeli!

Hilafet kurumu, İslam tarihinde Hazreti Muhammed Sallallahu Aleyhi ve Sellem'in vefatından sonra Müslüman toplulukları bir arada tutan siyasi ve dini bir otorite olarak ortaya çıkmıştır. 1924 yılında Türkiye Cumhuriyeti tarafından kaldırılan hilafet, yaklaşık 1300 yıllık bir geleneğin sonunu getirmiştir. Bugün bazı çevreler, hem küresel İslam dünyasının yaşadığı parçalanmışlık hem de Türkiye'nin artan bölgesel rolü nedeniyle hilafetin yeniden ilanının gerektiğini savunmaktadır.

Günümüzde İslam dünyası büyük bir siyasi ve manevi liderlik krizinden geçmektedir. Mezhepsel çatışmalar, dış müdahaleler, iç savaşlar ve parçalanmış siyasi yapılar Müslüman toplumları zayıflatmıştır. Bu kaos ortamında Müslümanların ortak sesi olabilecek bir kurum eksiktir. Türkiye, tarihi ve kültürel mirası sayesinde bu boşluğu doldurabilecek yegane ülkelerden biridir.

Osmanlı Devleti, 1517'den 1924'e kadar yaklaşık 400 yıl boyunca hilafet makamını elinde bulundurmuştur. Bu dönem, Müslüman dünyasının görece birlik içinde olduğu ve İslam medeniyetinin geliştiği bir zaman dilimidir. Türkiye'nin bu mirası sahiplenmesi, sadece tarihsel bir görev değil; aynı zamanda bugünün dünyasında İslam'ın itibarını yeniden inşa etme sürecinde ahlaki bir sorumluktur.

Türkiye, son yıllarda savunma sanayi, diplomasi ve bölgesel politikalarıyla küresel bir aktör olmaya doğru ilerlemektedir. Hilafet kurumunun ilanı, sembolik gücün ötesinde, Türkiye'nin İslam coğrafyasında yumuşak gücünü pekiştirecek, manevi bir çekim merkezi oluşturacaktır. Afrika'dan Güneydoğu Asya'ya kadar birçok Müslüman toplumda Türkiye'ye karşı büyük bir sempati mevcuttur. Hilafet, bu potansiyelin somutlaştırılmasıdır.

Sekülerleşmenin getirdiği toplumsal boşluklar, birçok bireyde kimlik krizine yol açmıştır. Hilafet, sadece siyasi değil, aynı zamanda manevi bir yönü olan bir kurumdur. Toplumun kendi kökleriyle yeniden buluşması, değerlerine sahip çıkması ve küresel tüketim kültürüne karşı alternatif bir medeniyet tasavvuru geliştirmesi açısından hilafet önemli bir başlangıçtır.

Bazı çevreler, Türkiye Cumhuriyeti'nin laik yapısının hilafete izin vermeyeceğini öne sürse de, anayasa değişiklikleriyle sistemler yeniden inşa edilebilir. Tarihte birçok kez devlet yapıları halkın talepleri doğrultusunda değişime uğramıştır. Eğer milletin büyük bir kesimi hilafet yönünde bir irade gösterirse, bu siyasi talepler de demokratik yollarla karşılanabilir.

Hilafet, sadece nostaljik bir özlem değil; Müslüman dünyanın içinde bulunduğu krize karşı bir çözüm modeli olarak değerlendirilebilir. Türkiye, sahip olduğu tarihsel sorumluluk, kültürel birikim ve jeopolitik kapasiteyle bu kurumu yeniden ilan etmeye en uygun ülkedir. Elbette bu süreç kolay olmayacaktır; toplumsal mutabakat, entelektüel hazırlık ve

diplomatik denge gerektirmektedir. Ancak İslam ümmetinin birliği, dirliği ve izzeti için bu yolda bir adım atmak artık sadece bir tercih değil, aynı zamanda bir zarurettir. Rabbim Hilafet kurumunu tekrar ayağı kaldırmamızı nasip eder inşallah...

Ey Hizb-ut Tahrir Mensupları!

Sizler bu ümmetin acılarını, zilletini yıllardır dillendirip Hilafet hayaliyle sahaya çıkanlarsınız. Lakin sahadaki gerçeklikten kopup, ümmetin yaralarına merhem olmak yerine, ümmetin kalbine hançer saplamaktan başka ne yapıyorsunuz?

Oy kullanmayı "küfür sistemiyle işbirliği" gibi gösterip, zalimin karşısında durmayı, mazlumun yanında saf tutmayı reddediyorsunuz. Bugün ümmetin ekmeğini çalanla, onu korumaya çalışan arasında bir fark bırakmamak hangi adalete sığar? Hakkı desteklemekten kaçınmanız, batılı desteklemek değil de nedir?

Recep Tayyip Erdoğan politikalarını eleştirilerinizde ölçüyü kaçırarak, kardeşlik hukukunu hiçe sayarak, düşmanın dahi sevinçle izlediği bir fitne ateşini körüklüyorsunuz. Nerede kaldı ümmeti bölmek, nerede kaldı maslahat gözetmek, nerede kaldı hikmetle tebliğ? Nerede kaldı Ulü'l-emr?

Siz oy sandığını "şirk kutusu" görürken, zalimlerin yönetime geçmesine sessiz kalıyor, eliyle ve diliyle mücadele edenleri dışlıyor, horluyor, karalıyorsunuz. Bu mudur İslami şuur? Bu mudur basiret?

Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) dahi Hudeybiye'de en ağır şartları kabul ederek ümmetin maslahatını gözetmişken, siz ümmetin hayrına olabilecek adımları

toptan reddediyorsunuz. Bu nasıl bir inkılapçılık ki halkla değil halka rağmen yola çıkıyor?

Bugün İslam düşmanları birleşip ümmetin değerlerine saldırırken, siz hala “oy haramdır, sistem küfürdür” diyerek ümmeti pasifleştiriyorsunuz. Soruyorum size: Hangi amelinizi ümmetin faydasına bir neticeye ulaştırdınız? Kaç mazlumu kurtardınız, kaç gencin ahlakını kurtardınız, kaç müminin yüreğine umut oldunuz?

Vallahi bu ümmet lafta kurtarılmaz, masada değil sahada mücadele edilir. Biz susmayacağız, siz dilediğinizce konuşsanız da, bu ümmetin evlatlarını sizin umutsuzluk çağrılarınıza terk etmeyeceğiz. Biz oy verirken batıla değil, ümmetin selametini gözeten tarafa destek veriyoruz. Biz eleştirirken yıkmak için değil, ihya için konuşuyoruz. Biz mücadeleyi hayal değil, hakikat üzerinden veriyoruz.

Ya gelin ümmetin yükünü paylaşın, ya da susarak fitneye sebep olmayın!

Doğu Türkistan'da Zulüm!

Doğu Türkistan, tarih boyunca Türk-İslam medeniyeti-nin önemli merkezlerinden biri olmuştur. Bugün Çin Halk Cumhuriyeti'nin "Sincan Uygur Özerk Bölgesi" olarak adlan-dırıldığı bu topraklarda yaşayan milyonlarca Uygur Türkü, son yıllarda sistematik baskı, asimilasyon ve insan hakları ihlalleriyle karşı karşıya kalmaktadır. Uluslararası kamuoyu-nun zaman zaman gündeme getirdiği ancak çoğu zaman görmezden geldiği bu zulüm, bir milletin kimliğini, kültürünü ve inancını yok etme çabasına dönüşmüş durumda.

Doğu Türkistan, Çin'e 1949 yılında Mao Zedong'un ko-münist rejimi tarafından katılmış ve o tarihten bu yana böl-gedeki Müslüman Türk halkı yoğun baskılara maruz kalmış-tır. Başlangıçta kültürel ve dini kısıtlamalarla başlayan sü-reç, zamanla sistematik gözetim, tutuklamalar ve zorla eği-tim kamplarına dönüştü.

Çin yönetimi, "eğitim kampı" adını verdiği yerlerde yüz binlerce, hatta milyonlarca Uygur Türkünü alıkoyarak "yeni-den eğitime" politikası uygulamaktadır. Bu kamplarda tutu-lan insanlar, zorla Çin Komünist ideolojisiyle eğitilmekte, İsl-am dini terk ettirilmeye çalışılmakta, ana dilleri yasaklan-makta ve bazı raporlara göre işkenceye varan muamelelere maruz kalmaktadırlar. Kamplardan sağ çıkanlar, ağır psiko-lojik travmalarla hayatlarına devam etmeye çalışmaktadır.

Doğu Türkistan'da camiler yıkılmakta, Kuran okumak ve oruç tutmak gibi dini pratikler yasaklanmakta, dini kıyafetler giyenler fişlenmekte ya da tutuklanmaktadır. Çin yönetimi, İslamiyet'i "radikalizm" ile eşdeğer görerek inancı sistematik bir şekilde hedef almaktadır.

Uygur Türklerinin aile yapısına da müdahale edilmektedir. Çinli memurların, "gözetmen" sıfatıyla Müslüman ailelerin evlerine yerleştirildiği; bazı kadınların zorla kısırlaştırıldığı; çocukların ailelerinden koparılarak devlet kontrolündeki yurtlara alındığı yönünde ciddi işkenceler mevcuttur. Bu uygulamalar, toplumsal yapının parçalanmasına ve kültürel hafızanın silinmesine yol açmaktadır.

Birleşmiş Milletler ve bazı insan hakları örgütleri, Çin'in uygulamalarını "insanlığa karşı suç" olarak tanımlamış olsa da, büyük devletlerin çoğu ekonomik çıkarlar nedeniyle bu zulme sessiz kalmaktadır. Özellikle İslam dünyasının sessizliği, vicdanları sızlatan bir başka trajedidir.

Doğu Türkistan'daki zulüm, sadece bir halkın değil, tüm insanlığın sınavıdır. Bu baskılara sessiz kalmak, bir milletin hafızasını ve geleceğini yok etmeye ortak olmak anlamına gelir. Uygur Türklerinin sesi olmalı, hakikat uğruna susmamalıyız. Çünkü zulüm kimden gelirse gelsin, mazlum kim olursa olsun, tarafımız adaletten yana olmalıdır!

Filistin Devleti ve Kahpe İsrail!

Dünya tarihinde çok az olay, Filistin halkının maruz kaldığı zulüm ve adaletsizlik kadar ıstırap verici olmuştur. Onlarca yıldır süren bu acımasız işgal ve sistematik zulüm politikaları, insanlık vicdanını derinden yaralamaya devam ediyor. Her biri çok değerli birer hayat olan masum çocukların, kadınların ve yaşlıların hiçe sayılması, İsrail'in yürüttüğü bu politika ile bir terör rejimi kurduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Son dönemde, Filistin topraklarında yaşananlar akıllara durgunluk veriyor. İsrail'in şiddet ve vahşetle uyguladığı saldırılarda tam 50 bin kadın, çocuk ve yaşlı insan hayattan koparılmış; gözyaşı ve acı, bir milletin yüreğine kazınmıştır. Bu soykırım, tarih kitaplarına kara bir leke olarak yazılacak, insanlığın adaleti gecikse de unutmayacağı bir trajedi olarak hatırlanacaktır.

Filistin halkı, özgürlük ve onur savaşlarında sayısız baidireler atlatsa da asla boyun eğmemiş, direnme kararlılığından ödün vermemiştir. Topraklarından koparılmış, evlerinden sürülmüş, temel insani haklarından mahrum bırakılmış bu mazlum milletin masumiyetini görmek için çocukların gözyaşlarına, yıkılmış evlere ve yerle bir edilmiş umutlara bakmak yeterlidir.

Ancak insanlık, bu adaletsizliğe sessiz kalarak, İsrail'in şiddet ve katliam politikalarına hizmet etmektedir. Bugün dünya, sessiz kalışıyla bu zulme ortak olmaktadır. Ey sessiz çoğunluk! Filistin halkının haklı mücadelesinin yanında olduğunuzu ispatlamak zorundasınız. Adalet ve barış, sadece tüm halkların eşitliği ve özgürlüğüyle mümkün olabilir. Sessizlik, zulmün en büyük destekçisidir ve adaletin en büyük düşmanıdır.

Filistin halkı, göçmen kamplarında, harabelere dönmüş şehirlerde ve duvarlarla örölü bir esaretin ortasında bile umutlarından vazgeçmemiştir. Onlar sadece kendi topraklarında yaşamak, çocuklarına barış dolu bir gelecek bırakmak istiyorlar. Bu talepler insanlığın en temel hakkıdır ve görmezden gelinemez.

Bugün, İsrail'in bu kahpece yürüttüğü politikaların bir sonu gelmelidir. Bu hesap mutlaka sorulacak; mazlumların ahı, zalimlerin tahtlarını yıkacaktır. Filistin halkının yanında durmak bir tercih değil, insani bir zorunluluktur.

Allah yardımcınız olsun sevgili Filistinli kardeşlerim. Bu zulmün hesabı elbet sorulacak; adalet er ya da geç yerini bulacak. Kahpe İsrail, işlediği bu insanlık suçunun bedelini mutlaka ödeyecek!

İran Meselesi!

İran'ı "İslam ülkesi" olarak tanımlamak, dinin özünü değil devletin kullandığı söylemi merkeze alan yüzeysel bir yaklaşımdır. Çünkü İslam, temelinde adalet, kul hakkı, özgür irade ve ahlaki sorumluluk gibi evrensel ilkeleri barındırır. Oysa İran'daki siyasal yapı, bu ilkeleri bireyin değil devlet otoritesinin çıkarlarına göre yorumlayan katı bir sistem üretmiştir. Bu durum, dinin ruhundan çok ideolojik bir araç olarak kullanıldığı izlenimini doğurmaktadır.

İslam'da yönetim, emanet ve sorumluluk olarak görülürken; İran'da din, sorgulanamaz bir iktidar mekanizmasına dönüştürülmüştür. Farklı mezhep ve inanç gruplarına yönelik baskılar, ifade özgürlüğünün kısıtlanması ve muhalefetin din karşıtlığıyla eş tutulması, İslam'ın "zorlamanın olmadığı bir din" anlayışıyla çelişmektedir. **Bakara Suresi 256. Ayette** bildirildiği üzere **"Dinde zorlama yoktur."** Bu nedenle İran'da uygulanan sistemin İslami olmaktan çok teokratik ve otoriter bir sistem olduğu aşıkardır.

Ayrıca İslam, bireyin vicdanına hitap eden bir inançtır; devlet zoruyla dayatılan bir kimlik değildir. İran'da ise başörtüsünden düşünce beyanına kadar birçok alan, din adına zorunlu kurallarla denetlenmektedir. Bu yaklaşım, inancı samimi bir tercih olmaktan çıkarıp siyasal itaate dönüştürmekte; böylece insanların Allah'a kul olmaktan çok devlete köle olmalarını sağlayarak İslam'ın manevi yönü bastırılmaktadır. İran halkının büyük çoğunluğu Müslüman olsa bile,

devletin din anlayışı ve uygulamaları İslam'ın temel ahlaki ve insani ilkeleriyle örtüşmemektedir. Bu yüzden, İran'ın "Müslüman bir toplum"dan ziyade, dini ideolojiye dönüştüren bir siyasal yapı tarafından yönetildiğini söyleyebiliriz. Dünyaya İslam'ı kötü ve barbar bir din gibi göstermesi de cabası.

İran, tarih boyunca "hep Müslümanlarla savaştı". İran'ın etrafı yüzyıllardır Sünni Müslüman devletlerle çevrili. Hal böyle olunca çatışmalar da onlarla yaşanmış. Mesela Osmanlı Devleti ile Safevi Devleti arasında hem toprak kavgası var hem de Sünni-Şii siyaseti için içine giriyor. Bu savaşta tahmini olarak 40-50 bin Müslüman hayatını kaybetti. Modern dönemde de en büyük savaşını Irak'la yaptı ve yaklaşık 1 milyon Müslüman'ın ölümüne sebep oldu. Suriye iç savaşında ise zalim Esad tarafında yer aldı ve bu savaşta 500 binden fazla Müslüman katliamı gerçekleştirildi. İran'ın en büyük amacı Şia yayılcılığı ve Sünni düşmanlığı. İran, İslam'ın içine sızdırılmış en büyük fitnelerden biridir. Dilerim bir gün "İslam Devleti" sıfatı bu zulümden, İran/Şia zulmünden kurtulur.

Dip Not: Sünni veya başka herhangi bir mezhep ya da cemaat adına yazmıyorum. Ben Müslümanım ve fitnenin son bulması taraftarıyım. Herkes özgürce kendi inancını yaşamalı. Hayat bu yüzden var. Bir sınavdayız ve bu sınavın hesabını ahirette Allah'a verecek insanların, bu dünyayı inançları yüzünden kan gölüne çevirmelerini zalimce ve gereksiz buluyorum. "Lâ gālibe illallah" (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) "Allah'tan başka galip yoktur!"

PKK'nın Satanist Bir Örgüt Olması!

Terör örgütü PKK, yıllardır çeşitli yasa dışı yöntemler ve illegal yollarla ayakta kalmaya çalışmaktadır. Silahlı saldırılar, intihar bombacıları, organ kaçakçılığı, silah kaçakçılığı, uyuşturucu kaçakçılığı, İslam'a karşı nefret söylemi ve propaganda faaliyetleri gibi bilinen yöntemlerinin yanı sıra, zaman zaman akıl sınırlarını zorlayan yöntemlere başvurduğu da bilinmektedir. Son dönemde bazı raporlar ve itiraf- lar, PKK'nın MOSSAD ve CIA gibi cinleri kullanarak istih- barat ve taraftar topladığı, insanlar üzerinde metafizik ope- rasyonlar düzenlemeye çalıştığı da sızdırılan bilgiler ara- sında yer almaktadır.

Cinlerle ilgili bu tür iddialar, Ortadoğu'nun kültürel yapı- sında cinlerin önemli bir yere sahip olmasından kaynaklanı- yor. Cinlerin insanlara görünmeden farklı coğrafyalarda ha- reket edebileceği, vesveseler ile insanların fikirlerini değiştirebileceği ve bilgi taşıyabileceği yönündeki gerçekler, te- rör örgütünün bu yöntemlerden medet ummasına yol aç- mıştır. İddialara göre, örgüt mensupları çocuk katliamı, he- nüz 18'ine varmamış kız/erkek çocuklarına tecavüz, örgüt içi homoseksüel ilişkiler, Kuran'a işeme, ayaklar altına alma gibi özel ayinler ve ritüeller düzenleyerek cinlerin güvenliğini kazanıp onlardan yararlanmaya çalışmakta, bu sayede is- tihbarat ve örgüte eleman kazandırmak için vesvese gücü ile propaganda avantajı elde etmeyi hedeflemektedir.

Bu tür girişimler, örgütün içinde bulunduğu çaresizliği ve gerçeğe dayalı stratejiler üretmekteki yetersizliğini gözler önüne sermektedir. PKK'nın modern güvenlik önlemleri ve istihbarat karşısında geri plana düşmesi, bu tiksinti verici yöntemlere mahkum kalmasına neden olmuştur. Ancak bu tür yöntemler, sahada karşı karşıya kaldıkları profesyonel ve teknolojik üstünlüğü aşmalarını sağlayacak bir çözüm olmaktan çok uzaktır.

Türkiye'nin güçlü istihbarat teşkilatı MİT, terörle mücadelede hem geleneksel hem de modern yöntemleri başarıyla kullanmaktadır. PKK'nın ister geleneksel yöntemlerle ister İblis'in piçleri olan bu tiksiniç varlıklarla hareket etmesi fark etmeksizin, MİT'in operasyonel gücü ve disiplinli çalışmaları karşısında etkisiz kalmaya mahkumdur.

Ne yaparlarsa yapsınlar, hangi yola başvurlarsa vursunlar başaramayacaklar! Çünkü Allah'ın yardımı bizimledir. Şeytanların debelenmesi, ancak Şehitlerimizi güldürür! PKK'nın satanist sapkınları, MİT ile TSK karşısında duramayacak ve geberecekler!

Devlete Sitem!

Sabıka kaydı olan bir birey, bu ÷lkede en basit iş fırsatına dahi erişemezken, teröre bulaşmış şahısların hiçbir şey olmamış gibi seçimlere katılması, vekil ya da belediye başkanı olmasına nasıl izin veriliyor? Bu nasıl bir adalet anlayışıdır?

Adaletin terazisi bu kadar mı şaşıtı? Bir yanda geçmişte yaptığı bir hatanın bedelini hayat boyu ödeyen vatandaşlar varken, diğer yanda milletin güvenini suistimal eden, terörle iltisaklı şahısların elini kolunu sallayarak topluma yön vermesi, hukukun vicdanını derinden yaralamaktadır.

Terör suçları, toplumun en temel değerlerine ve ulusun birliğine yapılan en büyük ihanettir. Böylesi ağır suçların cezası yalnızca mahkeme salonlarında verilen hükümlerle sınırlı kalmamalıdır. Teröre bulaşmış kişilerin vatandaşlık haklarının ellerinden alınması, seçimlerde aday olmalarının engellenmesi ve hatta bir daha bu ülkenin sınırlarından içeri girmemeleri için gerekli düzenlemeler acilen hayata geçirilmelidir.

Bizim adalet anlayışımız, suça sıfır tolerans üzerine kurulmalıdır. Geçmişte işlediği suçlardan dolayı sabıkalı bir vatandaş bile toplumdan dışlanırken, terör bağlantılı şahısların kamu görevlerine talip olması, halkın iradesine karşı açık bir tehdittir. Bunun adı adalet değildir; bunun adı çifte standarttır!

Yetkililere buradan sesleniyorum: Terörle iltisaklı olan kişilere tanınan bu ayrıcalıklara son verin! Toplumun huzuru, güvenini ve vicdanını koruyacak bir adalet sistemi inşa edin. Çünkü gerçek adalet, toplumun her kesimine eşit ve adil bir şekilde uygulanandır!

Haksızlığa karşı susmak, haksızlığa ortak olmaktır!

Şehitlerimize Minnetle...!

Vatan toprağı, tarihin her döneminde nice kahraman evladın canı pahasına koruduğı kutsal bir emanet olmuştur. Milletimizin bağımsızlık ve hürriyet uğruna verdiği bu kutlu mücadelelerin en şanlı kahramanları ise şehitlerimizdir. Onlar, sadece bir toprak parçasını değil, inancı, namusu, bayrağı ve geleceğimizi korumak uğruna canlarını feda eden yüce ruhlardır.

Kuran'da Rabbimiz şöyle buyurur: **“Allah yolunda öldürülenlere ‘ölüler’ demeyin. Hayır, onlar diridirler. Lakin siz bunu bilemezsiniz.”**(Bakara Suresi: 154. Ayet) Bu ayet, şehitlerin Allah katındaki yüksek derecelerini ve bizim idrakimizin ötesindeki dirilik hallerini açıkça ortaya koyar. Onlar, bizim nazarımızda toprağın altındadırlar belki, ama Allah'ın katında diridirler; rızıklandırılmakta, yüce makamlarda ağır-lanmaktadırlar.

Peygamber Efendimiz (Sallallahu aleyhi ve sellem) şehitlik mertebesine işaret ederek şöyle buyurur: **“Cennete giren hiç kimse, yeryüzündeki her şey kendisinin olsa bile dünyaya dönmeyi istemez. Ancak şehit, gördüğü ikram sebebiyle dünyaya dönüp on defa şehit olmayı ister.”** (Buhârî, Cihâd, 21)

Bu hadiste, şehitliğin ne büyük bir mertebe olduğunu ve Allah katındaki mükafatlarının ne denli yüce olduğunu göstermektedir. Şehitlik, cennetin en yüce köşklerinde ağırlanmak, günahlardan arınmak ve Allah'ın rızasına ulaşmaktır. Bugün huzur içinde aldığımız her nefeste, gökyüzünde dalgalanan ay yıldızlı bayrağımızda, minarelerden yankılanan ezan seslerinde şehitlerimizin kanı, fedakarlığı ve duası vardır. Onlar bizim için, biz farkında olsak da olmasak da, gözlerini kırpmadan can verdiler. Bu yüzden her birine minnet borçluyuz.

Onları sadece anmakla kalmamalı, emanetlerine sahip çıkmalı, onların uğruna can verdiği değerleri yaşatmalıyız. Birliğimizi, beraberliğimizi, inancımızı ve ahlakımızı korumak; her birimizin şehitlerimize olan vefa borcudur. Rabbim tüm şehitlerimize rahmet eylesin. Ruhları şad, mekanları cennet olsun. Dualarımız eksik olmasın onlardan.

Vatan size minnettardır ey şehitler! Bu topraklar sizinle anlam bulur...

Terörist ve Terörizm Tanımı!

Modern dünyada “terörist” kavramı, yalnızca şiddeti tanımlayan bir kelime olmaktan çıkmış; politik, kültürel ve ideolojik bir silaha dönüşmüştür. Medya söylemleri, devletlerin çıkarları ve toplumsal önyargılar, bu kavramın kime uygulanacağını ve kime uygulanmayacağını büyük ölçüde belirlemektedir. Bu çarpıklığın en açık göstergelerinden biri, tarihin en kanlı liderlerinin neredeyse hiçbirinin dini kimlikleri üzerinden “terörist” olarak yaftalanmamış olmasıdır. Oysa benzer ölçekte, hatta çoğu zaman çok daha küçük çaplı şiddet eylemleri, fail Müslüman olduğunda neredeyse otomatik olarak “İslami terör”, “Müslüman terörist” gibi genelleyleci tanımlamalara dönüşmektedir. Bu durum, kaçınılmaz bir soruyu gündeme getirir: Terör kime göre, neye göre tanımlanmaktadır?

Joseph Vissarionovich Stalin (1878–1953) Sovyetler Birliği lideri **Joseph Stalin** döneminde yaşanan zorla kolektifleştirme politikaları, büyük kıtlıklar, siyasi tasfiyeler, sürgünler ve Gulag çalışma kampları sonucunda yaklaşık 20 milyon insanın hayatını kaybettiği kabul edilmektedir. Buna rağmen Stalin hiçbir zaman “ateist terörist” gibi kavramlarla anılmadı. Neden? Çünkü Müslüman değildi.

Mao Zedong (1893–1976) Çin Halk Cumhuriyeti’nin kurucusu **Mao Zedong**’un özellikle “Büyük İleri Atılım” ve “Kültür Devrimi” dönemlerinde uyguladığı politikalar sonucunda en az 30 milyon, bazı araştırmalara göre 45 milyona

varan insan açlık, baskı ve şiddet nedeniyle hayatını kaybetti. Mao'nun kişisel olarak dini bir inancı yoktu; Çin Komünist Partisi açıkça sosyalistti. Buna rağmen, Budizm'in tarihsel olarak Çin kültüründe yer almasına karşın kimse Mao'dan "Sosyalist terörist" ya da "Budist terörist" olarak söz etmedi. Neden? Çünkü Müslüman değildi.

Benito Mussolini (1883–1945) İtalya'daki faşist rejimin lideri **Benito Mussolini**, hem ülke içinde uyguladığı baskı politikaları hem de Etiyopya işgali sırasında işlenen savaş suçları nedeniyle yaklaşık 400 bin kişinin ölümünden sorumlu tutulmaktadır. Katolik geleneğin güçlü olduğu bir ülkede iktidara gelmiş olmasına rağmen Mussolini hiçbir zaman "Hristiyan terörist" olarak adlandırılmadı. Neden? Çünkü Müslüman değildi.

George Walker Bush (1946-Hala gebermedi) ABD Başkanı **George W. Bush** döneminde başlatılan Afganistan (2001) ve Irak (2003) savaşları sonucunda, bağımsız araştırmalara göre yaklaşık 1 ila 1,5 milyon sivilin doğrudan veya dolaylı biçimde hayatını kaybettiği tahmin edilmektedir. Buna rağmen bu savaşlar hiçbir zaman "Hristiyan terörü" çerçevesinde ele alınmadı. Neden? Çünkü Müslüman değildi.

Myanmar'da Rohingya Müslümanlarına yönelik saldırılar, katliamlar, tecavüzler ve zorunlu göçler yıllardır devam etmektedir. Yüzlerce köy yakılmış, en az 10 bin kişi öldürülmüş, 700 binden fazla insan ülkesini terk etmek zorunda kalmıştır.

Faillerin önemli bir kısmı Budist milliyetçi gruplar olmasına

rağmen, bu trajedi neredeyse hiçbir zaman “Budist terörü” olarak tanımlanmamıştır. Bu durum, terör kavramının dinle ilişkilendirilmesindeki çarpıcı seçiciliği bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Terör kavramının seçici biçimde kullanılmasının en güncel ve çarpıcı örneklerinden biri, İsrail’in Filistin topraklarında yürüttüğü askeri operasyonlardır. Özellikle Gazze Şeridi başta olmak üzere Filistin’in farklı bölgelerinde onlarca yıldır süren bombardımanlar, abluka politikaları ve kara operasyonları, yüz binlerce sivilin hayatını kaybetmesine yol açmıştır. Bağımsız insan hakları kuruluşları ve Birleşmiş Milletler raporlarına göre yalnızca 2008 ve 2025 sonrası Gazze operasyonlarında yüz binlerce Filistinli sivil öldürülmüş, ölenlerin çok büyük bir kısmını çocuklar ve kadınlar oluşturmuş, yüz binlerce insan evsiz bırakılmış, hastaneler, okullar ve sivil altyapı sistematik biçimde hedef alınmıştır. Buna rağmen bu eylemler, ana akım medya ve uluslararası siyasi söylemde neredeyse hiçbir zaman “terör” kavramı ile tanımlanmamıştır. Bu noktada sorulması gereken soru nettir: Sivil nüfusa yönelik sistematik bombardıman, zorla yerinden etme ve kolektif cezalandırma terör değilse nedir? Ancak bu soruya verilen cevaplar çoğu zaman hukuki değil, siyasidir. Çünkü: İsrail’in uyguladığı şiddet devlet eliyle gerçekleştirildiği için “terör” tanımının dışında tutulur. Aynı eylemler devlet dışı bir aktör tarafından yapılsaydı, tereddütsüz biçimde “terör saldırısı” olarak adlandırılacaktı. Daha da önemlisi, İsrail’in dini ve etnik kimliği bilinçli olarak görünmez kılınır; oysa fail Müslüman olduğunda din neredeyse olayın merkezine yerleştirilir. Hiçbir büyük medya kuruluşu,

İsrail'in Filistin'de yürüttüğü askeri operasyonları "Yahudi terörü" olarak nitelendirmez. Tıpkı Stalin için "ateist terörist", Bush için "Hristiyan terörist" denmemesi gibi. Buradaki çifte standart yalnızca kavramsal değil, ahlakidir. Müslüman siviller öldürüldüğünde bu ölümler çoğu zaman: "çatışma", "karşılıklı şiddet", "güvenlik operasyonu" gibi steril ifadelerle sunulur. Aynı ölçekte bir şiddet eylemi Müslüman bir kişi tarafından uygulandığında ise manşetler anında "terör" kelimesini kullanır. Bu durum, Müslüman hayatların global vicdanda daha az değerli görüldüğünü açıkça ortaya koymaktadır.

Asıl kritik soru burada ortaya çıkar: Neden Müslüman faillerin işlediği suçlar din ile doğrudan ilişkilendirilirken, diğer toplumların failleri için bu yöntem sistematik olarak kullanılmaz? Bu sorunun cevabı, büyük ölçüde İslam düşmanlığının (İslamofobinin) tarihsel ve siyasal köklerinde yatmaktadır. Soğuk Savaş sonrası dönemde "komünizm tehdidi"nin yerini alan yeni küresel tehdit anlatısı, özellikle 11 Eylül'den sonra bilinçli biçimde İslam ve Müslüman kimlik etrafında inşa edilmiştir. Bu süreçte İslam, bir inanç sistemi olmaktan çıkarılıp güvenlik, şiddet ve tehdit kavramlarıyla yan yana anılan bir kimliğe dönüştürülmüştür. Böylece Müslüman bir failin işlediği suç, bireysel ya da politik bağlamından koparılıp doğrudan İslam'a mal edilirken; aynı ölçekte veya daha büyük suçlar işleyen gayrimüslim faillerin dini kimlikleri sistematik biçimde görünmez kılınmaktadır. Bu yaklaşım tesadüf değil, işlevseldir. İslam'ın şiddetle özdeşleştirilmesi; askeri müdahaleleri, göçmen karşıtlığını, ayrımcı yasaları ve dış politik müdahaleleri meşrulaştıran

güçlü bir ideolojik zemin oluşturur. Müslümanlar kolektif olarak “potansiyel tehdit” şeklinde kodlandığında, hem bireysel hak ihlalleri hem de toplu cezalandırmalar kamuoyunda daha az tepkiyle karşılanır. Kısacası din yalnızca Müslüman faillere hatırlatılır; çünkü bu hatırlatma, korku üretir, rıza imal eder ve mevcut güç dengelerini korumaya hizmet eder. Bu nedenle mesele suçun niteliğinden çok, hangi dinin ve hangi topluluğun hedefe konulduğudur.

Terörizm bir dinin, bir kültürün ya da bir milletin özelliği değildir. Terörizm; siyasal hedeflere ulaşmak için korku ve şiddetin sistematik biçimde kullanılmasıdır. Ancak medya ve politik söylem bu gerçeği sıkça çarpıtır: Fail Müslümansa, din ön plana çıkarılır. Fail başka bir inançtansa, din yok sayılır. Sonuç olarak şunu açıkça söylemek gerekir: Şiddetin dini yoktur. Terörün dini yoktur. Etiketler, hakikati değil; gücü elinde tutanların çıkarlarını yansıtır.

İslam, özü itibarıyla savaşı değil barışı, adaleti ve insan hayatının dokunulmazlığını esas alan bir inanç sistemidir. Allah, şöyle buyurur: **“Size karşı savaş açanlarla Allah yolunda savaşın; ancak haddi aşmayın. Şüphesiz Allah haddi aşanları sevmez.” (Bakara Suresi: 190. Ayet)** Bu ayet, savaşı ilk başlatan taraf olunmaması, savunma amaçlı olması ve orantısız şiddetin yasaklanması gibi temel ilkeleri açıkça ortaya koyar. Kuran’da bir insanın haksız yere öldürülmesi, bütün insanlığın öldürülmesine denk tutulur; barış ise üstün bir erdem olarak yüceltilir. **“Eğer onlar barışa yanaşırlarsa, sen de ona yanaş ve Allah’a güven.” (Enfal Suresi: 61. Ayet)** Savaş, İslam’da kutsanan bir amaç değil,

yalnızca zorunlu hallerde ve sıkı ahlaki sınırlar içinde başvurulmasına izin verilen istisnai bir durumdur. Sivillerin, çocukların, kadınların, din adamlarının ve ibadet mekanlarının korunması açıkça emredilmiştir. Dolayısıyla şiddeti meşrulaştıran ya da yaygınlaştıran her söylem, İslam'ın temel ilkeleriyle değil; dini araçsallaştıran siyasi ve ideolojik çıkarlarla ilişkilidir. İslam'ın adıyla işlenen her şiddet eylemi, bu inancın değil, onu istismar edenlerin eseridir!

Son Durak: Adaletin Tecelli Edeceği Yer

İnsan, varoluşunun derinliklerinde bir adalet beklentisi taşır. Bu beklenti, sadece toplumsal düzenin bir sonucu değil, yaratılışın özüne yerleştirilmiş ilahi bir hakikat duygusudur. Çünkü insan bilir ki, bu dünyada her şey yerli yerine oturmaz. Nice zalim, zulmüyle yaşar ve hesap vermeden ölür. Nice mazlum, hakkını alamadan bu dünyadan göçer. İşte bu eksik kalan denge, bu yarım kalan hesap, insanın kalbinde tek bir soruyu doğurur: Eğer bu dünyada adalet tamamlanmıyorsa, nerede tamamlanacaktır?

Kuran bu soruya kesin ve sarsılmaz bir cevap verir: **“Yoksa kötülük işleyenler, kendilerini iman edip salih amel işleyenler gibi yapacağımızı mı sandılar? Hayatları da ölümleri de bir mi olacak? Ne kötü hüküm veriyorlar!” (Caşiye Suresi: 21. Ayet)** Bu ayet, varoluşun rastgele olmadığını, insanın yaptıklarının karşılıksız kalmayacağını ilan eder. Dünya bir başlangıçtır, bir imtihandır; fakat son durak değildir. Asıl sonuç, ölümlerle birlikte başlayan hakikat aşamasında ortaya çıkacaktır. Çünkü ölüm, yok oluş değil; perdelerin kalktığı andır. **“Her nefis ölümü tadacaktır. Sonra bize döndürüleceksiniz.” (Ankebut Suresi: 57. Ayet)** Bu dönüş, sadece bir geri dönüş değil, aynı zamanda mutlak bir yüzleşmedir. İnsan, bu dünyada yaptığı her şeyle yüzleşecektir. Söylediği her söz, yaptığı her tercih, kalbinden geçirdiği her niyet eksiksiz şekilde ortaya konacaktır.

Hiçbir şey kaybolmaz. Hiçbir şey unutulmaz. **“O gün insanlar, yaptıkları kendilerine gösterilmek üzere bölük bölük çıkarlar. Kim zerre kadar hayır yapmışsa onu görür. Kim de zerre kadar şer yapmışsa onu görür.” (Zilzal Suresi, 6–8. Ayetler)**

Ve o gün, ilahi adaletin en kesin ve en sarsılmaz ilkelelerinden biri tecelli edecektir: Hiç kimse bir başkasının günahını yüklenmeyecektir. Ne bir baba evladının günahını taşıyabilecek, ne bir evlat babasının yükünü omuzlayabilecektir. Ne sevgi, ne bağ, ne güç, ne de makam insanı kendi yaptıklarının sonucundan kurtaramayacaktır. Kuran bu gerçeği açıkça bildirir: **“Hiçbir günahkar, bir başkasının günahını yüklenmez.” (En’am Suresi: 164. Ayet)**

Ve yine şöyle buyrulur: **“O gün kişi, kardeşinden, annesinden, babasından, eşinden ve çocuklarından kaçır. O gün, herkesin kendine yeter bir derdi vardır.” (Abese Suresi: 34 ve 37. Ayetler)**

Çünkü o gün, mutlak adalet günüdür. Kimseye haksızlık yapılmaz, kimse başkasının günahıyla yargılanmaz ve kimse başkasının doğruluğuyla kurtulmaz. Her insan, kendi yaptığıının karşılığıyla yüzleşir. Mahşer günü, hükmün verildiği gündür. O gün affedilecek olanlar affedilecek, bağışlanacak olanlar bağışlanacaktır. Fakat hüküm verildikten sonra artık geri dönüş olmayacaktır. Çünkü dünya, tercihin yeri; ahiret ise sonucun yeridir.

İman eden ve hakikate yönelen kullar için cennet hazırlanmıştır. Cennet, sadece nimetlerin bulunduğu bir yer değil, aynı zamanda korkunun, hüznün ve eksikliğin tamamen yok olduğu ebedi huzur yurdu. Kuran cenneti şöyle tasvir eder: **“İman edip salih amel işleyenlere, altlarından ırmaklar akan cennetler olduğunu müjdele. Onlar orada ebedi kalacaklardır.”** (Bakara Suresi, 25. Ayet)

Orada ne korku vardır ne hüznün. Ne ölüm vardır ne de ayrılık. **“Onlara şöyle denir: İşte bu, size vaat edilen cennettir. Siz orada ebedi kalacaksınız.”** (Zuhruf Suresi: 72. Ayet) Cennet, kalbin aradığı huzurun eksiksiz tamamlandığı yerdir. Orası, insanın ebedi olarak kalacağı yurttur.

Buna karşılık cehennem, hakikati reddedenlerin ve yüz çevirenlerin varacağı son duraktır. O, keyfi bir ceza yeri değil; ilahi adaletin eksiksiz tecellisidir. Kuran bu gerçeği şöyle bildirir: **“Bugün hiçbir nefse zerre kadar haksızlık yapılmaz. Size ancak yaptıklarınızın karşılığı verilir.”** (Yasin Suresi, 54. Ayet)

Cehennem, inkarın, kibirin ve hakikatten yüz çevirmenin sonucudur. Orası geçici bir bekleyiş değil, hükmün kesinleştiği ebedi varoluş yeridir. **“İnkâr edenlere gelince; onlar için cehennem ateşi vardır. Onlar orada ne ölecekler ki kurtulsunlar, ne de azapları hafifletilecektir.”** (Fatır Suresi, 36. Ayet) Ve Kuran bu gerçeği kesin bir hüküm olarak ilan eder: **“Onlar orada ebedi kalacaklardır.”** (Bakara Suresi: 39. Ayet)

Mahşer günü hüküm verildikten sonra herkes kendi ebedî yurduna yerleşecektir. Cennet ehli cennete, cehennem ehli cehenneme girecek ve bu varoluş sonsuza kadar sürecektir. Artık ne geri dönüş vardır ne de son buluş. Çünkü ahiret, geçici bir bekleyiş değil; sonsuzluğun başladığı yerdir. İşte o gün, her şey yerli yerine oturacaktır. Adalet eksiksiz tecelli edecek, hakikat tüm açıklığıyla ortaya çıkacaktır. Ve her insan, kendi seçtiği sonsuzlukta yaşamaya devam edecektir.

Bir Dua...

Bismillahirrahmanirrahim

Sana sonsuz hamd ve şükürler olsun.
Göklerin ve yerin Rabbi, gizli ve açık her şeyin bilicisi,
sonsuz merhamet ve kudret
sahibi Sensin. Kalbimin derinliklerinden Sana yöneliyor,
yalnız Sana
güveniyor ve yalnız Senden yardım diliyorum.

Ya Rabbi...

Farkında olduğum ve olmadığım tüm nimetlerin için
Sana şükürler olsun. Bana verdiğin iman, sağlık, huzur ve
sevdiklerim için Sana hamd ediyorum.
Şükürümde eksik kaldığım anlar
için beni affet.

Ey her şeyi bilen Rabbim...

Sen benim kalbimde olanı bilensin. Sen hayırlısını
verensin. Bana sabır, ilim, sadakat ve doğruluk nasip et.
Beni Senin rızanı arayan kullarından eyle.

Ya Rabbi...

Hatalarımız, günahlarımız ve eksiklerimiz çoktur.
Sen affedicisin, Sen merhametlisin. Affına sığınıyoruz.
Kalplerimizi kibirden, kinden, öfkeden ve kötü niyetlerden
arındır. Bizi Senin yolundan ayırma. Gönlümüzü doğruluk,
merhamet ve adalet ile doldur.

Allah'ım...

Sevdiklerimi ve tüm Müslüman kardeşlerimi koru.
Hastalara şifa, dertlilere çare, zor durumda olanlara
yardım nasip et. Mazlumların yanında ol,
adaletini tecelli ettir.
Bizi dünyada da ahirette de iyiliklere ulaştır.

Allah'ım...

Bizi sabredenlerden eyle. Bizi Sana yönelenlerden
eyle.
Kalplerimizi namazla diri tut.
Dualarımızı kabul edilen kulların
dualarından eyle. Bizi gafletten koru ve bizi
Senin rızana ulaştıracak yoldan ayırma.

Allah'ım...

Bu satırları yazarken niyetim Senin rızandı.
Eğer bu kitap bir tek kalbin bile Sana yönelmesine vesile
olursa, bu benim için
dünyadaki her şeyden daha değerlidir.
Bu satırları benim için bir övünç değil,
mahşer günü lehime konuşan bir şahit eyle.

Allah'ım...

Beni doğruluktan ayırma. Son nefesimi imanla verdir.
Beni affettiklerinden, bağışladıklarından ve merhamet
ettiklerinden eyle.

Allah'ım...

Evlatlarım **Nehir Defne** ve **Nafiz Toprak**'ı Sana emanet
ediyorum. Onların kalplerini hakikatle doldur. Onları Senin
yolundan ayırma. Onları Sana kul, ailesine, vatanına ve
milletine hayırlı birer evlat, Resulüne ümmet ve hakikate
sadık kullarından eyle.

Amin Ya Rabbel Alemin...

Veda...

Her kelime bir izdir. Her iz, bir yolun hatırasıdır.
Bu satırlar da bir son değil, bir yolculuğun sessiz bir
durağıdır. Çünkü hakikat, bir kitabın son sayfasında
bitmez; aksine, insanın kalbinde yaşamaya devam eder.

Okunan her cümle, eğer kalpte bir yankı bulduysa,
artık o kelimeler bu
kitaba değil, sana aittir.

İnsan bazen bir kitabı bitirmez; kitap, insanın içinde
yaşamaya devam eder. Gün gelir, hayatın gürültüsü
içinde unutulduğunu sandığın bir cümle, ansızın zihninde
yeniden doğar. Bir yalnızlık anında,
bir sessizliğin ortasında,
bir gecenin derinliğinde... Ve o an anlarsın ki,
hakikat hiçbir zaman seni terk etmemiştir.
Sadece senin onu yeniden
duymanı beklemiştir.

Ben bu satırlarda sadece bir hatırlatıcı oldum.
Ne bir rehber, ne bir kurtarıcı, ne de bir hüküm veren...
Sadece aynı soruları sormuş, aynı boşlukları hissetmiş ve
aynı hakikatin izini sürmüş bir yolcu. Çünkü insan, en çok
kendini ararken Rabbini bulur. Ve Rabbini bulduğunda,
aslında hiç kaybolmadığını anlar.

Eğer bir gün kalbin yeniden sorular sormaya başlarsa, eğer dünya sana dar gelirse, eğer varlığının anlamını yeniden düşünmek istersen... bil ki bu yol hala açıktır.

Hakikat değişmez.

Onu arayan kalpler de asla yalnız değildir.

Bu bir veda değil. Çünkü hakikat yolunda yürüyenler, kelimelerde değil, aynı istikamette yeniden buluşurlar.

Ve biz...

Allah dilerse, bir gün aynı hakikatin huzurunda, yeniden görüşeceğiz.

**“Ey huzura ermiş insan! Sen O’ndan razı,
O da senden razı olarak Rabbine dön.”**

(Fecr Suresi: 27 ve 28. Ayetler)

“Şüphesiz dönüş yalnızca Rabbinizedir.”

(Alak Suresi: 8. Ayet)

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Öbür Betikleri

